

นัยปก

ปีใหม่แล้วไทยตื่นเถิดที่ ได้ยื่นคำตรัสใหม่ “แบบคนจน”

**เฉลิมพระชนมพรรษา
จบเจ็ดนักษัตริศ-
หกสิบหกพระพิชิต
น้อมแนบเศียรสุดเกล้า**

สมานกันเถิดมนุษย์ผู้
คนชื่อว่าลัศตว์กมล
ลัศตว์ได้ไปฝึกฝน
เก่งแต่กามเกียรตไซริ
ต่อให้จนลาภยศไร้

**จนแต่เพียรเก่งกิจ
ขาดทุนอยู่เต็มจิต
เพราะ “ลตกลีเสได้เอื้อ”**

ใครจงนคำตรัสนี้
ต้องศึกษาพิถีพิถัน
พ้อตรัสเพื่อรังสรรค์
ใช้กล่าวให้จงแม่

ยิ่งย่างปีใหม่แล้ว
เลิกหลับลืมตามี
ตื่นเถิดโลกยุคกลี
หากสยบชบชุกข้าง

**ขึ้นไทยไม่ใฝ่ฝัน
ไทยดับหากเฝินคำ**

วัจนะอริยะสำ-
ทำ “แบบคนจน” ได้

**วินิตวิศิษฏ์
เรศเจ้า
โจราชภูร์ ใจโลก
เทิดไท้จักรกาล**

เป็นคน
ประเสริฐได้
พฤตจิต บ้างเลย
เลื่อมแท้สังคมคน

ในชีวิต
สละเกื้อ
ทุกขณะ **กำไรแล**
พ้อไททรงใบ

ไฉนกัน
ถ่องแท้
สุขโลก เชี่ยวนา
แต่น้อยจริงจริง
กระตือองที่ ไทยเออย
สติบ้าง

เลวจัด แล้วแล
เก่านั้นไฟประลัย

**พุทธธรรม
ตรัสไว้**
คัญสุด วิเศษยิ่ง
ชนะแท้โลกุตรา.

“สไมย์ จำปาแพง”

๒ ธ.ค. ๒๕๕๔

ปีใหม่แล้วไทยตื่นเสียดี ได้ยื่นคำตรัสใหม่ “แบบคนจน”

ประเทศไทยมีทั้งโชคดีและโชคร้ายอยู่ในตัว

โชคดีที่เรามีพระประมุขที่สามารถเป็นแบบอย่างแห่งการเสียสละในระดับโลก โชคร้ายที่เรามอดิตผู้นำที่ถูกจัดอันดับเป็น ๑ ใน ๕ ที่เลวร้ายที่สุดในโลกจริง ๆ แล้วพระบารมีอันยิ่งใหญ่ของในหลวงไม่น่าจะมีใครกล้าจาบจ้วงล่วงเกินได้ แต่โชคร้ายที่นายหลงสามารถหลอกนายหลงและพวกให้มาเทียบแข่งพระบารมี นายหลงและพวกนั้นหาโชคนอื่นไกลอาจจะอยู่ใกล้ ๆ ตัวเราหรือเป็นตัวเราเองก็ได้ เหมือนกับผู้ทำลายศาสนาพุทธได้ดีที่สุดก็คือพุทธบริษัทหรือคนในบริษัทนั้นนั่นเอง แม้จะรักศาสนาพุทธปานใดแต่พากันละเมิดศีล ๕ - ส่งเสริมเดรัจฉานวิชา

หลงแห่งกันบูชาเฒ่าชุกแทนพระเวสสันดร

เหล่านี้คือการทำลายศาสนาพุทธทั้งทางตรงและทางอ้อม

ในการทำงานเดียวกับพระบรมราโชวาทหรือโครงการพระราชดำริที่มีมากมาย

แต่ก็ไปกันไม่ถึงไหนพอ ๆ กับชาวพุทธรับศีล ๕ เป็นประจำแต่ไม่เคยตั้งใจทำสักข้อเดียว ถ้าพากันทำทางน้ำผ่าน (ฟลัดเวย์) ตั้งแต่ปี ๓๘ ก็คงไม่ต้องพบกับหายนะวิบัติอย่างทุกวันนี้ ในหลวงสร้างวัดประจำรัชกาล ๑๐ ล้านทั้ง ๆ ที่ตั้งงบประมาณ ๑๐๐ ล้าน สาธุชนแห่ซื้อสาธุการต่างจากวัดราย ๆ หลายพันหลายหมื่นล้านแต่เต็มไปด้วยการมอมเมาเพื่อหาเงินเข้าวัด **ทำแบบคนจน**จึงยิ่งใหญ่ ทำแบบคนรวยหรือประเทศรวย ๆ ต่างใกล้ล้ม้วยมรณาตาม ๆ กัน ทรงเน้น**เศรษฐกิจพอเพียง** นั่นก็คือหลักธรรมเรื่อง “สันโดษ” ที่ทำให้ใจพอ เพราะพอใจ ๆ ทรงให้ทำแบบคนจนนั่นก็คือ **ความมักน้อย** ไม่ไปหลงมักใหญ่มีมากหรือเมกะโปรเจกต์ “การขาดทุนนี้แหละกำไร” (Our loss is our gain) หัวใจก็คือ “ทาน” นั่นเอง

ในหลวงทรงเป็น**ต้นแบบ**ของการขาดทุนที่ทรงเป็นผู้ให้ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ จึงก่อให้เกิดมวลน้ำใจหลังไหลมาจากทั่วสารทิศเพื่อบรรเทาหาวิบัติภัยในครั้งนี้ สายพระเนตรอันยาวไกลของในหลวงคอยปกป้องรักษาพลสกนิกรของพระองค์มาตลอด แต่ถ้าเราไม่เอาคำตรัสมาปฏิบัติ เราก็จะกลายเป็นคนหลงหรือพวกนายหลงโดยปริยาย ถึงเวลาแล้วหรือยังที่คนไทยจะได้ตื่นเสียดี ๆ.. ถ้าตื่นแล้ว โปรดตั้งใจรับพระราชโองการ

“เราเลยบอกว่า ถ้าจะแนะนำได้ ต้องทำ “แบบคนจน” เราไม่เป็นประเทศร่ำรวย เรามีพอสมควร พออยู่ได้ แต่ไม่เป็นประเทศที่ก้าวหน้าอย่างมาก เราไม่อยากจะเป็ประเทศก้าวหน้าอย่างมาก เพราะถ้าเราเป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมาก ก็ จ ะ มี แ ต่ ถ อ ย ห ลั ง ประเทศเหล่านั้นที่เป็นประเทศที่มีอุตสาหกรรมก้าวหน้า จ ะ มี แ ต่ ถ อ ย ห ลั ง และถอยหลังอย่างน่ากลัว

แต่ถ้าเริ่มมีการบริหารที่เรียกว่า “แบบคนจน” แบบที่ไม่ติดกับตำรามากเกินไป ทำอย่างมีสามัคคีนี้แหละ คือ เมตตากัน ก็จะอยู่ได้ตลอดไป...” (พระราชดำรัสในวันเฉลิมพระชนมพรรษา : ๔ ธันวาคม ๒๕๓๔) .

๒

● จริงจัง ตามพ่อ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๘ ฉบับที่ ๒๕๘ เดือน มกราคม ๒๕๕๕

เอโกปี หุตวา พุทธา โหติ พุทธาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมติน เลิศบุศย์
อานวย อินทสร
น้อยคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อยมน บัญญาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเสรี สิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุกูญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓๓-๗๐๗๗

จัดจำหน่าย
ก้านแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
ส่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์ก้านแก่น
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
เลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๙
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@yahoo.com

1 นัยปก : ปีใหม่แล้วไทยตื่นเสียวที่
ได้ยินคำตรัสใหม่ “แบบคนจน”

สไมย์ จำปาแพง

จริงจัง ตามพ่อ

จำลอง ศรีเมือง

บรรณาธิการ

บรรณาธิการ

จำลอง

ทิม สมอ.

สมณะโพธิรักษ์

แรงรวม ชาวหินฟ้า

ฉวมพุทธ

ทิมลวัทฉี ซูโต

สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์

สมณะโพธิรักษ์

ดั่งนั้น วิมุตตินันทะ

วิสูตร

ฉวมพุทธ

นายนอก ทำเนียบ

ฟ้าสาง

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง

พอด เทพสุรินทร์

ล้อเกวียน

ประคอง เตกฉัตร

พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

4 คนบ้านนอกบอกกล่าว

5 คูนิดคิดหน้อย

6 จากผู้อ่าน

9 บ้านป่านาดอย

14 สีสันชีวิต (พ่อกานสมณะโพธิรักษ์)

21 ข้าพเจ้าคัดอะไร

26 คิดคนละชั่ว

32 พุทธศาสตร์การเมือง

36 การค้าเสรี

40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โสกสลด

42 ชีวิตนี้มีปัญหา

52 กำปั้นทุบดิน

57 การ์ตูน

58 ซาดกทันยุค

63 เวทีความคิด

64 ลูกอโศกชะโงกดูโลกกว้าง

66 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา

70 ผุ่นฟ้าฝากฝัน

72 ชีวิตไร้สารพิษ

76 กติกาเมือง

80 ปิดท้าย

บ้านป่านาดอย

“ผู้ที่รู้จักมักคุ้นกับพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ผู้บัญชาการทหารบก ต้องแนะนำว่า “ทหารพูดอย่างเดียวไม่พอ ต้องทำด้วยจึงจะสามารถรักษาพระองค์ได้”

ท ลังการเลือกตั้งที่ผ่านมา เมื่อพรรคเพื่อไทย ของคุณทักษิณ ชินวัตร ชนะอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด หลายคนติดตามการเมืองก็คาดกันว่ารัฐบาลคุณยิ่งลักษณ์จะต้องช่วยให้คุณทักษิณ พี่ชายคุณยิ่งลักษณ์ ได้รับพระราชทานอภัยโทษเนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษาปีนี้อย่างแน่นอน

ตอนต้น ๆ ก็จะเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ขณะที่ประชาชนจำนวนมากกำลังเดือดร้อนอย่างแสนสาหัสจากภัยน้ำท่วม คณะรัฐมนตรีก็แอบมีมติเตรียมออกพระราชกฤษฎีกา ขอพระราชทานอภัยโทษให้คุณทักษิณ โดยอ้างว่าไม่ใช่คุณทักษิณคนเดียวเท่านั้นที่จะพ้นโทษ แต่มีจำนวนถึง ๒๖,๐๐๐ คน

โชคดี ผู้จงรักภักดีอย่างแท้จริง ที่ไม่ได้เอาแต่เปล่งกล่าวคำว่า “ทรงพระเจริญ” อย่างเดียว ได้ออกมาคัดค้านอย่างเต็มที่ จำนวนมากมายหลายกลุ่ม รัฐบาลจำต้องถอย

เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม อธิบดีกรมราชทัณฑ์ ได้แจ้งสื่อมวลชนว่า จะปล่อยนักโทษจำนวนประมาณ ๒๖,๐๐๐ คน โดยไม่มีชื่อคุณทักษิณ

และก็เป็นเช่นนั้นจริง ๆ โดยปล่อยรอบแรกเมื่อวันที่ ๘ ธันวาคม และทยอยปล่อยรอบต่อไปใช้เวลา ๓ เดือน

ในช่วงวันเฉลิมพระชนมพรรษา ปรกติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะทรงประกอบพระราชพิธีวันที่ ๕ ธันวาคม และมีกระแสพระราชดำรัสวันที่ ๔ ธันวาคมเป็นประจำ ซึ่งข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ทั้งข้าราชการประจำและข้าราชการการเมืองจะแต่งชุดขาวพาคู่สมรสเข้าเฝ้าที่ห้องโถง พระตำหนักดุสิตดาลัย สวนจิตรลดา ขณะที่ผมเป็นเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร และรองนายกรัฐมนตรี เคยพาคณะศิรัลักษ์ณ์ไปหลายครั้ง ทุกคนดีใจที่ได้เข้าเฝ้าในโอกาสสำคัญนี้

หลังจากฟังพระราชดำรัสแล้ว ต่างมีความรู้สึกตามภาษาชาวบ้านว่า “พ่อพูดดีเหลือเกินต้องอย่างนี้ อย่างนี้” เสรีแล้วก็ไม่ได้ทำอะไร รอว่าเมื่อไรจะถึงวันที่ ๔ ธันวาคมจะได้ฟังอีก

พระองค์ท่านตรัสในหลายที่หลายโอกาส แต่ไม่มีใครมีใครทำตามอย่างจริงจัง เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๐ จึงทรงใช้คำหนัก ๆ ว่า “หมั่นไส้ตัวเอง” ซึ่งสื่อต่าง ๆ สะดุดใจ นำคำนี้เผยแพร่ทั่วประเทศ แล้วเราจะให้พระองค์ท่านต้อง “หมั่นไส้ตัวเอง” เรื่อย ๆ ไปเช่นนี้หรือ

“ใครฉงนคำตรัสนี้ ไฉนกัน
ต้องศึกษาพิธีถือน้ำ ธ่องแท้
พ่อตรัสเพื่อรังสรรค์ สุขโลก เขียวนา
ใช้กล่าวให้จงแท้ แต่น้อยจริงจริง”

๒

➤ กำปั้นทุบดิน

ดังนั้น วิมุตตินั้นทะ

ไม่รู้พัฒนาประสาอะไร ยิ่งก้าวหน้ากลับยิ่งถอยหลังลงนรก น่าจะหยุดตันทุรังตามกั้นฝรั่งเสียทีเถอะ
เขาล้มเหลวล้มจมไปก่อนหน้าเราตั้งเท่าไรแล้ว โยมืดบอดสิ้นดี

➤ ซาดกทันยุค

ณวมพุทธ

“...เมื่อบุคคลถูกงูเห่ากัด หมอบางคนก็รักษาได้
บางคนถูกผีเข้าสิง หมอบุญลาดก็ไล่ผีออกได้
แต่ผู้ถูกความอยากปรารถนาครอบงำแล้ว ใคร ๆ ก็รักษาไม่หาย...”
เจาะลึกจิตวิญญาณคนรวยไม่รู้จักพอในอดีต
และมีตัวตนโลดแล่นให้ศึกษาในปัจจุบัน

“ในบ้านเมืองนั้น มีทั้งคนดีและคนไม่ดี ไม่มีใครที่จะทำให้คนทุกคนเป็นคนดีได้ทั้งหมด การทำให้บ้านเมืองมีความปกติสุขเรียบร้อย จึงมิใช่การทำให้ทุกคนเป็นคนดี หากแต่อยู่ที่การส่งเสริมคนดี ให้คนดีปกครองบ้านเมือง และควบคุมคนไม่ดีไม่ให้มีอำนาจ ไม่ให้ก่อความเดือดร้อนวุ่นวายได้”

(พระบรมราโชวาทในพิธีเปิดงานชุมนุมลูกเสือ แห่งชาติ ณ ค่ายลูกเสือวชิราวุธ จังหวัดชลบุรี ๑๑ ธันวาคม ๒๕๑๒)

พระบรมราโชวาทนี้ นับแต่บัดนั้นจนบัดนี้ กาลล่วงมานานเกือบกึ่งศตวรรษ หากถามว่า สังคมไทยพัฒนาวิถีชีวิตจิตใจ การเมืองการปกครอง ถึงระดับ “...ส่งเสริมคนดี ให้คนดีปกครอง บ้านเมือง และควบคุมคนไม่ดีไม่ให้มีอำนาจ ไม่ให้ก่อความเดือดร้อนวุ่นวายได้” ได้แล้วหรือยัง

หากไม่ต่อแหล่งตนเอง ก็ต้องน้อมยอมรับอย่าง “หน้าซันตาบาน” ว่า “ยัง” และ ดุลสถานการณ์ เมืองของนักการเมืองน้ำครำวันนี้แล้ว มีดมน อนุการณ์ยังนักเพราะนักการเมืองไทยส่วนหนึ่ง มิใช่ นักการเมืองไทยที่เป็น “ไท” แต่เป็น “ทาส” ผู้มีมิฉฉาพิชิตต่อแผ่นดิน !

ทำอย่างไรจึงจะ “ควบคุมคนไม่ดีไม่ให้มีอำนาจ ไม่ให้ก่อความเดือดร้อนวุ่นวายได้ ในเมื่อขณะนี้ เส้นทางเข้าสู่อำนาจของคนไม่ดีคือ ... การเมือง

เริ่มต้นด้วยการวางรากฐานสร้างพลังทางการเมือง ตั้งพรรคการเมือง ทำงานการเมือง ขยายฐานงานการเมืองทุกวิถีทางกระบวนการ แม้ไม่ชอบด้วยธรรมและกฎหมาย

ข้าราชการประจำมากมายเจริญก้าวหน้าด้วย อำนาจบารมีนักการเมือง หรือมิฉะนั้นก็อยู่อย่าง

สงบเสงี่ยม เยี่ยงทาสรับใช้ไว้ศักดิ์ศรี แล้วแต่นักการเมืองจะบงการชี้ใช้ประการใด

นักการเมืองและบริวารมากมาย บ้างมีปุม หลังชีวิตไม่น่าชื่นชมนักได้รับตำแหน่งแต่งตั้งเซ็ด หน้าชูคออยู่ในหน่วยราชการ หน่วยงานรัฐต่าง ๆ

แต่ในขณะที่เดียวกัน ก็ยังมีกระบวนการหนึ่งทีพอเป็นความหวังของชาติ ในการสกัดกั้น กีดกัน เหล่าคนชั่ว คนไม่ดีให้ออกไปอยู่นอกแควดวงสังคม ได้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง นั่นก็คือ ...กระบวนการ ยุติธรรม อันประกอบด้วย ตำรวจ อัยการ ตุลาการ

แม้ว่าขณะนี้กระบวนการยุติธรรมเบื้องต้นอันได้แก่ตำรวจในการกำกับของท่านรองนายกฯ เฉลิม อยู่บำรุง ผู้โอว่ารู้ทุกเรื่องจะไม่น่าไว้วางใจนักก็ตามที แต่กระบวนการยุติธรรมในระดับอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งระดับตุลาการก็คงยังดำรงความศักดิ์สิทธิ์อันควรแก่การคารวะ อันมีคำพิพากษาและคำสั่ง อนุญาต-ไม่อนุญาตการประกันทยอยออกมาเรื่อยๆ เป็นตัวชี้วัด “กระแสกระบวนการยุติธรรม” ใน สังคมไทยยุคการเมืองวิปริต

ปีเก่าผ่านพ้นไปแล้ว หยุค ... ทบทวนทวนคิด ถึงกรรมเก่าทั้งปวงที่สำเร็จลุล่วงไปแล้ว กรรมอันใด บริสุทธิสะอาดผ่องใส กรรมอันใดมัวหมอง ย่อมรู้แจ้งอยู่แก่ใจตน พึงสังสมกรรมใด พึง ละวางกรรมใด ชำระกายกรรม วชิกรรม มโนกรรมให้ลวงหลุดพ้นกรรมใด ย่อมรู้อยู่แก่ใจ

จงลงมือกระทำโดยพลัน หากใส่ใจแสวงหา แดนสุชาวดี มิใช่แดนอเวจี ! ลงนรกทั้งยังมีลม หายใจกลางกองเงินทองทรัพย์มหาสมบัติมหาศาล ยศศักดิ์อัครฐาน บริวารสอพลอเนื่องแน่น ! ☞

สวดมนต์ข้ามปี

ผมเป็นชาวพุทธรุ่นใหม่ ศึกษาศาสนาเชิงวิทยาศาสตร์ เห็นว่าสุดประเสริฐ ถ้าประพฤติปฏิบัติตามได้จริง แต่ที่เห็น ๆ ในสังคมศาสนาพุทธไทยทุกวันนี้ ไม่ว่าจะในวัดหรือนอกวัด แทบจะพูดได้ว่าส่วนใหญ่เป็นพุทธแบบเปลือก ๆ เป็นพุทธเพียงพิธีกรรมหรือรูปแบบเท่านั้นเอง มีแต่ปริศนา สวด ๆ ท่อง ๆ ให้ชาวบ้านฟัง ฟังแล้วก็ไม่รู้ประสีประสา เกิดศรัทธาแต่ไม่เกิดปัญญา

พระสงฆ์เองส่วนหนึ่งแม้มีศรัทธาในศาสนาแต่ไม่เกิดปัญญารู้แจ้งเข้าถึงแก่นแท้ศาสนา จึงไม่อาจหยั่งพระธรรมลงสู่จิตวิญญาณชาวพุทธได้อาจเห็นว่าการสวดมนต์ข้ามปีที่เป็นเป็นข่าวในสื่อสารมวลชนนี้เป็นกิจกรรมเซดหน้าชูตาของฝ่ายศาสนา ทั้ง ๆ ที่ใหญ่โตในรูปแบบ แต่แทบจะหาเนื้อหาสาระเข้าถึงธรรมไม่ได้ หากว่าผู้ร่วมกิจกรรมไม่ว่าฝ่ายสงฆ์และฆราวาสไม่เข้าใจเนื้อหาสาระและปฏิบัติตามไม่ได้ตามนั้น ก็ไร้คุณค่า ลื่นเปลือกสูญเปล่าทั้งเวลาชีวิตและงบประมาณ

• พุทธสาวก ไร่เปรี้ยว กทม.

ถึงอย่างไร ๆ ก็เก็บเกี่ยวเอาประโยชน์แม้เล็กน้อยไว้ให้จงได้ ในช่วงสงฆ์ทำปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ชาวพุทธทั้งหลายหาก่วมกิจกรรมสวดมนต์ข้ามปี ก็เป็นอันว่าต้องร่วมสนุกสนานเฮฮาสงฆ์ทำปีเก่าต้อนรับปีใหม่โดยปริยาย ถือว่าชีวิตมาอยู่ในแวดวงศาสนา ถึงแม้จะเป็นแค่พิธีกรรมก็เถอะ ขอให้คิดเสียว่าก็ยังดีกว่าไปวิ่งเลาะขอบกระทะทองแดงหรือพลัดตกลงไปเลย

อันว่าสถานการณ์พุทธศาสนาในแผ่นดินไทยนั้นเห็นที่จะฟื้นคืนชีพยาก หากองค์กรผู้รับผิดชอบศาสนาทั้งฝ่ายศาสนจักรและอาณาจักรยังไม่พัฒนาตนและพุทธศาสนิกชนให้รู้ตรงตาม “พุทธธรรม” และนับวันจะผิดเพี้ยนนอกรีตนอกรอย

ห่างไกลพุทธธรรมออกไปทุกที และในที่สุดก็จะเหลือแต่พิธีกรรม และเจ้าพิธีนั่นแหละจะเป็นสรณะอันประเสริฐ! แต่อย่างไรก็ตาม ยังไม่สายเกินการเพราะแผ่นดินนี้ยังไม่สิ้นไว้ริยสงฆ์และอริยบุคคลที่จะเป็นมวลกอบกู้พระอริยธรรมฟื้นคืนสู่สังคมมนุษยชาติ

ก๊อริสมันต์ กับดา ตอร์ปิโด

ก๊อริสมันต์ พงษ์เรืองรอง เข้ามอบตัวให้ดำเนินคดีคราวนี้ ยืนยันว่ามั่นใจในกระบวนการยุติธรรม หลังจากต้องหลบหนีร้อนรุ่มไปหลายปี จึงกลับมาขอสู้คดีทุกคดีเพราะเชื่อว่าตนเองบริสุทธิ์เตรียมทนายและเงินสดมาประกันตัวพร้อมด้วยภรรยาที่เป็น ส.ส.บัญญัติรายชื่อพรรคเพื่อไทย เหตุหนึ่งที่เขามอบตัวดิฉันเชื่อว่าคงเห็นพลา.ต.อ.ประชา พรหมนอก ส.ส.พรรคเพื่อไทยเป็นรัฐมนตรีกระทรวงยุติธรรมด้วย จะต้องได้เอกสิทธิ์อะไรบ้าง แต่ปรากฏว่าผิดหวัง เพราะศาลไม่ให้ประกัน ตอนก่อเหตุทำไมไม่คิด ตอนนี้จะมาร่ำพังก่ำพันแก่ตัวทำไมกันหนอ อีกไม่นานเกินรอก็ได้รู้กันเมื่อพิสูจน์พยานหลักฐานทั้งสองฝ่ายต่อหน้าศาลแล้ว ถึงวันนั้นเรือนจำอาจมีนักโทษหน้าใหม่อีกคนหนึ่ง เหมือนกับดา ตอร์ปิโด ที่ศาลเพิ่งตัดสินจำคุกฐานหมิ่นสถาบัน๒๕ ปีไปสด ๆ ร้อน ๆ

• คนหลากสี ระยอง

จำเลยยอมรับในชั้นได้สวนว่าระหว่างชุมนุมทางการเมือง จำเลยได้กล่าวว่า “เหตุผลของการชุมนุมต่อสู้กับพวกอำมาตย์ จะต่อสู้กับพวกกองทัพที่มันรับใช้อำมาตย์มาทำการปฏิวัติ เราต้องรวมใจกันเป็นหนึ่งด้วยสโลแกนอล ฟอว์วัน รวมใจเป็นหนึ่งล้มอำมาตย์ระดมกันคราวหน้า ถ้ารู้ว่าเขาจะปราบปราม ไม่ต้องเตรียมอะไรมาก นำขวดแก้วมาคนละใบแล้วเติมน้ำมันเอาข้างหน้า

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

บรรจุให้ได้ ๗๕ ซี.ซี ๑ ลิตร ถ้าเรามา ๑ ล้านคน ในกรุงเทพมหานครจะมีน้ำมัน ๑ ล้านลิตร รับรองว่าจะเป็นทะเลเพลิงอย่างแน่นอน” เป็นการสะท้อนความคิดและเป้าหมายทางการเมืองที่รุนแรง การนำليبของจำเลยยังไม่มีน้ำหนักเพียงพอให้เชื่อได้ว่าหากศาลปล่อยชั่วคราวในระหว่างการพิจารณาคดีแล้ว จำเลยจะไม่ก่อเหตุร้ายแรงในลักษณะเดียวกันอีก ศาลเห็นว่าในชั้นนี้ยังไม่มีความสมควรให้ปล่อยจำเลยชั่วคราวในระหว่างการพิจารณาคดี จึงให้ยกคำร้อง ดังนั้น ก็จึงผิดหวังเข้าสู่เรือนจำตามกติกาสากลตามเดิม รอกการยื่นขอประกันครั้งที่ ๓ อีกครั้ง ก็รอดูกันต่อไปนะขอรับ

ดร.เฉลิม ฐุโรปโลก

เฉลิมแสนฉลาดสู้รู้ สารพัด
มืออย่างเด็วอัศจรรย์ ยิ่งไซ้ไร
คือความซื่อตรงสัตย์ สุจริต บริสุทธิ์
ชาญพละมั่งเชิงแคะไค้ ขุดคุ้ยลองเชิง

• จำยิ้ม รอยยิ้มบ้าง

ลิลาเฉลิมฉกาจแก้วกัลยา ทานทน
หาญผ่านหนาวเย็นฝน ร้านร้อน
กลมกล่อมแสนกล เลิศเล่ห์
เกมส์สมซบซ้อ้น กลอกกลิ้งวันวัน

รองเจ้าอาวาสมาเหล่า ?!!

อ่านไทยโพสต์ เอกซ์-ไซท์ หน้า ๒ พาดหัวข่าว “ตะเพิดรองเจ้าอาวาสเมาปลิ้นในวัด” ได้ความว่าตำรวจได้รับแจ้งจากผู้ใหญ่บ้านจึงไปที่วัดสว่างอารมณ์ ต.ท่าทอง อ.เมืองพิษณุโลก พบคณะกรรมการหมู่บ้านกำลังล้อมกุฏิพระรองเจ้าอาวาส อายุ ๕๓ ปี ตรวจค้นพบขวดเหล้าขวดเบียร์ กระป๋องเบียร์เปล่าจำนวนหนึ่ง รองเจ้าอาวาส อ้างว่าถูกคนอื่นกลั่นแกล้งและยินดีย้ายไปอยู่วัดอื่น

อ่านข่าวแล้วไม่เชื่อว่าเป็นเรื่องเท็จ เพราะคณะกรรมการหมู่บ้านและเจ้าอาวาสย่อมจะยืนยันได้ดี แต่ก็ข้องใจว่าเจ้าอาวาสปกครองพระลูกวัดแบบไหน ทำไมปล่อยเมาเหล้าจนชาวบ้านต้องมาจัดการแล้วยังปล่อยให้ไปอยู่วัดอื่นให้เป็นปัญหาอีกแบบนี้ต้องจัดการให้พ้นผ้ากาสาพัศธรมีไซ้หรือ ?

• สมาชิกบุรีรัมย์

ผู้อยู่ในสถานะสูงอันควรแก่การเคารพแล้วกลับฉวยโอกาสประพฤตินองกิเลสตน ไม่ดำรงตนอันควรแก่สถานะยอมเป็นบาปมหันต์ ผู้ใดมีหน้าที่เกี่ยวข้องต้องรับผิดชอบแต่ละเลยวางเฉย ไม่จัดการตามควรแก่หน้าที่รับผิดชอบย่อมมีอากอ้างเหตุอื่นใดปิดเป่าบาปภัยให้พ้นตัวได้เลย กาฝากศาสนาสมควรอยู่ให้รกเรือศาสนา มีไซ้หรือ ? หากต่างไม่แบ่งเบาเอาภาระรับผิดชอบอันเป็นกิจแท้ ๆ แต่กลับชวนชวายุใส่ใจจนอกกริตนอกรอยถึงกระนั้นโลกนี้ก็ยังมีอริยสงฆ์ อริยบุคคลที่ยังสืบทอดอริยธรรมให้ดำรงอยู่มิให้เป็นตาลยอดด้วน

เป็นไทกันหรือ ?

กรณี ฮ.กองทัพเรือไทยถูกยิงที่ชายแดนไทย-กัมพูชาเมื่อ ธันวาคม ๒๕๕๔ ช้ากล่าวหาเท็จว่า ฮ.ไทยยิงตอบโต้ กองกำลังรักษาการชายแดนก็ปิดตำนานและกองทัพเรือไทยขอให้รัฐบาลทำหนังสือประท้วงกัมพูชา แต่จนบัดนี้ก็ยังไม่รู้เรื่อง จึงไม่รู้ว่ามีปัญหาขัดข้องอะไร

• คนไทย จันทบุรี

คงไม่มีปัญหาขัดข้องอะไรหรอกน่า นอกจากฝั่งโน้นเคยเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไตรของพวกก่อการร้ายในบ้านเมืองเราได้หนีร้อนไปพักพาราอาศัยตั้งแต่ระดับหัวแถวถึงหางแถว และเป็นแหล่งซ่องสุมกันคิดการใหญ่ในอนาคต ข้ามไปข้ามมาได้สะดวก

e-mail : roj1941@gmail.com

นักธุรกิจก็เข้าเช่าอาคารร้านค้าทำมาค้าขายตลอดแนวชายแดน นอกจากนั้นแรงงานก็ยังได้เข้ามาขายแรงงานแผ่นดินไทยอีกไม่น้อยด้วยล่าสุดก็ได้ข่าวว่าคูร์เนียมรับว่าที่ยิง ฮ.กองทัพเรือนั้นเป็นการทำรุนแรงเกินกว่าเหตุ แต่เรื่องการประท้วงและการให้ช่อมชดใช้ค่าช่อมค่าเสียหายนั้น รัฐบาลยังไม่ได้จัดการอะไรคืบหน้าตอนนี้ต้องเห็นใจท่านรัฐมนตรีต่างประเทศและท่านนายก ๆ ด้วย กำลังวุ่นวายกับปัญหาจนใจคินพาสปอร์ตให้อดีตนายก ๆ ทักษิณ

๖๖/๒๓ กับ กอป.

ในการประชุม กมธ.ปรองดอง เมื่อ ๒๐ ธ.ค.นี้ นายวัฒนา เมืองสุข ส.ส.บัญชีรายชื่อ พรรคเพื่อไทย จะเชิญกฤษฎีกามาให้ความเห็นถึงสถานการณ์และความขัดแย้งทางการเมืองในอดีตเพื่อเป็นทางออกของความขัดแย้งในปัจจุบันนี้ โดยจะใช้คำสั่งคณะรัฐมนตรีที่ ๖๖/๒๓ สมัย พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ เป็นนายกฯมาเป็นแบบในการศึกษา สารสำคัญของคำสั่งนี้คือ การใช้หลัก “การเมืองนำการทหาร” ในการต่อสู้กับการก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ จะเป็นเรื่องความไม่เท่าเทียมกันทางเศรษฐกิจ การเมืองและสังคม ผมยังมองไม่เห็นว่าจะเกี่ยวข้องกันอย่างไร การเมืองในปัจจุบันนี้ทหารไม่ได้ออกมายุ่งด้วยเลย นั่นคือ ทหารไม่ได้ออกมานำการเมือง ไม่มีปัญหาเรื่องผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ไม่มีเรื่องนักศึกษาเข้าป่าเข้าดง มีแต่นักการเมืองหนักคืดหนักคูก เพราะโกงบ้านโกงเมือง แล้วทำไมจึงคิดจะเอา กอป.มาฟอกขาวพวกนักการเมืองเหล่านี้ นี่หมายความว่า จะฟอกกันตั้งแต่หัวขบวนจนท้ายขบวนเลยใช่ไหม

- นักการเมืองรุ่นใกล้เชิงตะกอน

แม้ว่านักการเมืองรุ่นตตะกอน เอ๊ย...รุ่นใกล้เชิงตะกอนจะเห็นว่าไม่เกี่ยวกับหลัก “การเมืองนำการทหาร” ตรงไหนเลย แต่เขาก็ว่าเกี่ยวข้อง ๆ ก็เห็นอยู่โต้ง ๆ นายกฯ ไปเดินตรวจแถวกองเกียรติยศทหารอยู่เมื่อเร็ว ๆ นี้ไง นั่นประเด็นหนึ่งละ อีกประเด็นหนึ่ง ปัญหาเรื่องนี้ปฐมเหตุเกิดขึ้นจากหัวขบวนนักการเมืองซึ่งเคยเป็นหัวหน้า ส.ส. เจ้าเรื่องเจ้าราวเรื่องนั้นนั่นแหละ ถ้าทำให้เจ้าตัวสำคัญบาปบุญคุณโทษได้ ยอมชดใช้กรรมทั้งทางโลกทางธรรมได้ บ้านเมืองก็จะร่มเย็นเป็นสุข การเมืองก็จะพัฒนา นักการเมืองชั่วช้าเลวทรามที่เป็นกาฝากก็จะสูญสิ้นเผ่าพันธุ์เพราะไรที่เกาะพักพิงนี้แหละถือว่าเป็นการทดแทนพระคุณแผ่นดินโดยไม่ต้องสิ้นเปลืองอะไรเลย

๓ ussนาถิการ

ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน
แรง..
เพื่อให้คนละเอียด
เกรงกลัวบาป
สุภาพ..
ต้องให้คนเข็ดขั้ว
● สมณะโพธิรักษ์
โดย คุณสมยศ - รตน เฉลิมพงษ์
๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙-๒๑๐) อ.พยุหะคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐
☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๑

เฟลอปแล็บเดียว
โรงเรียนผู้นำตั้งมาได้ ๒๕ ปี
ฝึกอบรมผู้นำไปแล้ว ๖๕,๐๒๕ คน

เฟลอปแล็บเดียวโรงเรียนผู้นำตั้งมาได้ ๒๕ ปี
แล้ว หนึ่งในสี่ของศตวรรษ เมื่อ ๒๕ ปีก่อน
ท่านอาจารย์หมอเอก ธนะสิริ ขณะนั้นเป็นรองปลัด
กรุงเทพมหานคร (เทียบเท่ารองปลัดกระทรวง)
ท่านเหลือเวลาอีก ๑ ปีจะเกษียณอายุราชการ
ซึ่งผมเพิ่งเข้าไปเป็นผู้ว่าฯ กทม.ๆ ใหม่ ท่าน
อยากให้เห็นกรุงเทพเปลี่ยนแปลงในทางที่ดียิ่งขึ้น
อย่างผิดหูผิดตาท่านแนะนำให้ผมฝึกอบรมเจ้า
หน้าที่ กทม.คือ ข้าราชการ ลูกจ้าง คนงาน
ประกอบด้วยคณะผู้สื่อข่าวของสื่อมวลชน
สำนักต่าง ๆ มีการประชุมกัน และเสนอผมว่า
อย่าคิดพัฒนากรุงเทพฯเลย เพราะนายกเทศมนตรี
และผู้ว่าฯ กทม.ต่อ ๆ มาทุกคนได้พยายามแล้ว
ไม่สำเร็จ จะพลิกฟื้นกรุงเทพฯ ได้เทศบาลใหญ่โต
ที่ชื่อว่า กทม. ต้องเป็นตัวอย่างที่ดีของชาว
กรุงเทพฯ เสียก่อน แล้วจึงไปชวนเขาพัฒนา

ผมและคณะจัดฝึกอบรม (เชิงคุณธรรมไม่ใช่
เชิงวิชาการ)อยู่ ๒ ปี จนเจ้าหน้าที่ กทม.เป็น
ตัวอย่างที่ดี สถานที่ของ กทม.ไม่ว่าจะเป็น
โรงเรียน ๔๒๗ แห่ง สำนักงานเขต,...เป็น
ตัวอย่างที่ดีตามหมด เสร็จแล้วเราก็รณรงค์ชัก
ชวนให้ช่วยกันฟื้นฟูกรุงเทพฯปรากฏว่าทำสำเร็จ
ก่อนหน้านั้นกรุงเทพฯ ติดอันดับเมืองหนึ่งในหก
เมืองที่สกปรกที่สุดในโลก เมื่อชาวกรุงเทพฯ
ช่วยกันพัฒนาอย่างเต็มที่กรุงเทพฯ ingsing

ตำแหน่งเก่ามารับตำแหน่งใหม่เป็นเมืองหนึ่งใน
สิบเมืองที่น่าท่องเที่ยวที่สุดของโลก ซึ่งจะต้อง
ดีพร้อมจึงจะได้รับตำแหน่งใหม่นั้น

จนถึงวันนี้ หลายคนยังไม่รู้ว่าเป็นเช่นนั้นได้
เพราะการฝึกอบรมผู้นำ (เชิงคุณธรรม) อาจารย์
หมอแจก ธนะสิริ ผู้ริเริ่มให้มีการฝึกอบรม
ท่านยังช่วยไปสอนเกือบทุกรุ่นตลอดมา ๒๕ ปี
ฝึกอบรมผู้นำไปแล้ว ๖๕,๐๒๕ คน

ต่อมานอกจากการฝึกอบรมผู้นำแล้ว ยังเป็น
สถานที่จัดค่ายเสริมสุขภาพบ่อย ๆ อีกด้วย มีทั้ง
ค่ายคุณหมอแจกคือป หมอเขียว หมอพันเอก
ณรงค์ชัย และค่ายอาจารย์ขวัญฤดี กวีเอก
ท่านหนึ่งคืออาจารย์วิภากร ปทุมสูติอดีต
อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี ไปเข้า
ค่ายสุขภาพ (ด้วยการล้างพิษ) ของอาจารย์
ขวัญฤดี ท่านได้เขียนกลอนฝากให้ชื่อ **“เส้นฟาง
กลางฤดูหนาว”**

“ลมหนาวพลั่วฟางหล้าลอยฟ้าหนาว
เก็บบันทึกรื่องราวพุดระดู
“โรงเรียนผู้นำ” ต่ำกว่าภู
แต่มีผู้ใจสูงบำรุงใจ

พลิกจอบเสียมครุฑาปัญญาวิถีส
เพื่อที่นี้เป็นที่หนึ่งที่ตั้งได้
เป็นที่อยู่ดูแลโลกภายใน
สวนดอกไม้จิตวิญญาณคานดิธธรรม

แสวงหวังทางไทห่างไกลทุกข
แสวงสุขในศีลรักรินรำ
เป็นต้นแบบเรียนรู้เป็นผู้นำ
เป็นสายน้ำใสสะอาดเพื่อหยาดเย็น

มาร่วมทางล้างพิษบริโภคร
บำบัดโคกลั้งขารอันชื้นเข็ญ
แม้ป่วยน้อยไม่นอนรอเสื่อมข้อเอ็น
จึงยอมเป็นผู้พร้อมชำระล้าง

ลมหนาวพอสบายใบไม้ระบัด
ได้เวลาครุ่นนึกก้าว่าง
เรียนจากผู้เคยป่วยช่วยบอกทาง
ขอบคุณฟางเส้นนี้ของชีวิต”

น้ำท่วมใหญ่คราวนี้ โรงเรียนผู้นำ บ้านป่า
นาดอยที่ผมและคณะอาศัยอยู่ น้ำไม่ท่วมเลย
เช่นเดียวกับอีกมากมายหลายแห่งที่โชคดีเหมือน
เรา

น้ำได้แสดงฤทธิ์เดชให้เห็นว่าน้ำเก่งจริง ๆ
วันก่อนขณะที่ขบวนรถกำลังวิ่งผ่านเมืองกาญจน์
ผมชี้ให้ใคร ๆ ดูพร้อมยืนยันว่า รถถังสูบน้ำไม่ได้
ต้องอพยพหนีน้ำเป็นการใหญ่ (ทั้ง ๆ ที่รถถังมี
เกราะหุ้มมีปืนกลและปืนใหญ่)

ขณะที่หลายคนกำลังทบทวนทุกข์ทรมานจาก
น้ำท่วม เมื่อวันเฉลิมพระชนมพรรษาใกล้เข้ามา
ต่างก็มีความหวังจะได้เบิกบานสำราญใจกับงาน
เฉลิมฉลองครั้งยิ่งใหญ่ ซึ่งปีนี้สำคัญกว่าปีอื่น ๆ
เป็นปีที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีพระชนม-
พรรษาครบ ๗ รอบ ๘๔ พรรษา

และแล้วรัฐบาลก็ทำให้ความสุข ความ
เฟลิดเฟลินเจริญใจ ที่ประชาชนจ้องรอคอยต้อง
จางหายไป เพราะสาเหตุ ๒ เรื่อง วันที่ ๓
ธันวาคมก่อนวันเฉลิมพระชนมพรรษาเพียง ๒ วัน
เพชบุ๊คของนายกฯยิ่งลักษณ์ได้เผยแพร่ข้อความ
ชักชวนประชาชนว่า “๕ ธันวาคม รวมพลังคน
ไทย รวมหัวใจถวายพระพรชัยมงคล” แต่ภาพ
ประกอบกลับเป็นพระบรมฉายาลักษณ์พระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๘ ซึ่งเสด็จ
สวรรคตไปนานแล้ว

เพชบุ๊คดังกล่าวเป็นสื่อประจำตัวคุณยิ่งลักษณ์
อยากจะบอกอะไรกับประชาชนก็เขียนในเพชบุ๊ค
กรณีนี้คุณยิ่งลักษณ์แก้ตัวว่าไม่ได้ทำ เป็นการ
กระทำของทีมงานที่จ้างมาต่างหาก

จะเป็นฝีมือใครก็แล้วแต่ บ่งบอกให้เห็น
ชัดเจนว่า จงใจบ่อนทำลายสถาบันกษัตริย์ ไม่
ใช้พลังเปลือ เพราะรูปในหลวงองค์ปัจจุบันหา
ง่ายกว่ารูปในหลวงรัชกาลที่ ๘ เป็นไหน ๆ

อีกเรื่องหนึ่งที่รัฐบาลทำให้ประชาชนผิดหวัง
มาก คือการยกเลิกการแสดงเฉลิมพระเกียรติ
อย่างกะทันหัน ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวประชาชน
นิยมมากเป็นพิเศษคือการแสดง แสง สี เสียง

และการฉายภาพพาโนรามาที่กำแพงพระบรมมหาราชวัง ซึ่งรัฐบาลกำหนดจะมีตั้งแต่วันที่ ๓ ถึงวันที่ ๙ ธันวาคม

ปรากฏว่าเมื่อเวลาสามทุ่มครึ่งของคืนวันที่ ๔ ธันวาคม ก็มีการประกาศว่ากิจกรรมเฉลิมพระเกียรติดังกล่าวจะมีแค่คืนวันที่ ๔ ธันวาคมเป็นคืนสุดท้าย รัฐบาลออกมาชี้แจงภายหลังว่าต้องยกเลิกกะทันหันไม่สามารถให้มีต่อไปถึงวันที่ ๙ ธันวาคมได้ เพราะประชาชนจำนวนมากยังคงเดือดร้อนจากภาวะน้ำท่วม และจะได้นำเงินที่ประหยัดได้จากการยกเลิกตั้งแต่วันที่ ๕ ถึงวันที่ ๙ ไปช่วยเหลือคนน้ำท่วม ซึ่งฟังไม่ขึ้น

ฝ่ายรัฐบาลคงเกรงว่าจะถูกพวกเสื้อแดงกล่าวหาว่ากำลังเอาใจอำมาตย์มากเกินไป เลยทำให้เกิดเรื่องดังกล่าว ๒ เรื่อง เพราะคนเสื้อแดงที่ประกาศใจแจ้งว่า “ไม่เอาเจ้า” ได้ส่งแถลงการณ์มาจากประเทศอังกฤษว่า พรรคเพื่อไทยได้ดีเพราะคนเสื้อแดงแต่กำลังหักหลังคนเสื้อแดง

เมื่อวันที่ ๑ ธันวาคมที่ผ่านมา สำนักข่าวต่างประเทศรายงานผลการจัดอันดับความสุจริตของประเทศต่าง ๆ ในโลก ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ ๘๐ ประเทศสิงคโปร์ประเทศเล็ก ๆ ที่เป็นเมืองขึ้นของอังกฤษมาช้านานอันดับ ๕

เรื่องการทุจริตโกงกินเป็นปัญหาใหญ่ของประเทศไทย ซึ่งนับวันจะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวง สำนักสำรวจต่าง ๆ ได้สำรวจความคิดเห็นของประชาชนคนไทย ได้ผลออกมาเหมือนกันว่าคนไทยส่วนใหญ่ยอมรับรัฐบาลที่โกงกิน ถือว่าการโกงกินเป็นเรื่องธรรมดา

เมื่อปลายเดือนพฤศจิกายนสำนักสำรวจแห่งหนึ่งได้สำรวจกลุ่มตัวอย่างใน ๑๗ จังหวัด มีถึงร้อยละ ๖๔.๖ ที่ยอมรับรัฐบาลทุจริตแต่ทำให้ตนได้ประโยชน์บ้าง ที่น่าเป็นห่วงมากที่สุดคือเยาวชนร้อยละ ๗๓.๓ ก็มีความคิดเช่นนั้น

การปล้นครั้งพิเศษมหโหดที่สุดที่มีชาวสืบเนื่องมาเป็นเดือน ๆ คือการปล้นบ้านปลัดกระทรวง

คมนาคม คนร้ายได้เงินไปกว่า ๑๐๐ ล้านบาท และยืนยันว่าเงินสดยังคงเหลืออยู่ที่บ้านปลัดกระทรวงนับพันล้านบาท

มีการสอบสวนเป็นการใหญ่ถึงที่มาของเงินที่จริงไม่ต้องสอบสวนสามารถเดาได้ถูกต้องว่าเงินนั้นได้มาจากการโกงกินแน่นอน กระทรวงเดียวโกงเป็นพันล้านบาทแล้วกระทรวงอื่น ๆ ที่ยังไม่เป็นข่าวโกงอีกเท่าไร

นี่นับตำแหน่งเดียวคือปลัดกระทรวง ยังมีรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี นายกรัฐมนตรี รองปลัดกระทรวง อธิบดีกรมต่าง ๆ รวมกันแล้วคนที่มียศตำแหน่งใหญ่โตในบ้านเมืองโกงกินปีละกี่พันกี่หมื่นล้านบาท เป็นปัญหาใหญ่ของบ้านเมืองที่จะต้องช่วยกันแก้ไข

เมื่อรัฐบาลคุณยิ่งลักษณ์มารับหน้าที่ใหม่ ๆ ได้ย้ายนายตำรวจคนหนึ่งซึ่งสนิทชิดเชื้อกับคุณทักษิณมาเป็นอธิบดีกรมราชทัณฑ์ เพื่อจะได้มีส่วนช่วยคดีความของคุณทักษิณและอำนวยความสะดวกในการติดคุกของคนเสื้อแดง

หนังสือพิมพ์ลงข่าวติดต่อกันมาหลายวันว่ากรมราชทัณฑ์กำลังก่อสร้างปรับปรุงเรือนจำพิเศษที่หลักสี่ให้เป็นที่พักของคนเสื้อแดงที่ติดคุกอยู่หลายสิบคนในเรือนจำต่าง ๆ ขณะนี้ โดยไปเหมาเอาว่าทั้งหมดเป็นนักโทษการเมือง ควรจะมีที่พิเศษไม่ควรถูกขังร่วมกับนักโทษคดีต่าง ๆ นี่เป็นการเอาใจคนเสื้อแดงอีกอย่างหนึ่งเหมือนกัน

ประเทศไทยไม่ใช่ประเทศที่ร่ำรวยอะไร ทำไมจะต้องไปเสียเงินสร้างคุกเป็นพิเศษสำหรับคนบางจำพวก ผมแสดงความคิดเห็นเช่นนี้ในฐานะถูกขังคุกมาครบหมดแล้วทั้งคุกตำรวจ คุกทหาร และคุกพลเรือน เมื่อเรามั่นใจว่าเราไม่ผิดถ้าเขาว่าเราผิดเขาเราเข้าคุกจะเป็นคุกไหนได้ทั้งนั้น

การประชุมเดือนพฤษภาคมปี ๓๕ ผมถูกจับไปขังคุกที่โรงเรียนนายสิบตำรวจบางเขน แยกผมไปขังเดี่ยวที่กองพันสารวัตรทหารอากาศที่ดอนเมือง การชุมนุม ๑๙๓ วัน ผมถูกออกหมายจับ “กบฏ” ผมออกจากที่ชุมนุมไปลง

● ถูกจับปี ๓๕ ...ซึ่งคุกที่โรงเรียนนายสิบตำรวจบางเขน

คะแนนเลือกตั้งผู้ว่าฯ กทม. วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๑ ถูกจับไปขังที่คุกกลางยาว ไม่ขอประกันตัวเพราะต้องการประท้วงกระบวนการยุติธรรมว่าผมและแกนนำพันธมิตรที่ต่อสู้เพื่อชาติบ้านเมืองมาตลอดนี้หรือพวกกบฏ ปรากฏว่าวันที่ ๗ ตุลาคม ศาลก็ยกหมายกบฏ

เรื่องแย ๆ ประดังเกิดขึ้นในบ้านเมืองเรื่องแล้วเรื่องเล่า คนสำคัญ ๆ ชักหักเขิน ตั้งหน้าตั้งตาจะแก้กฎหมายมาตรา ๑๑๒ ให้ได้ เพื่อลิดรอนสถาบันกษัตริย์ทั้งที่รู้ว่า ชักต่อต้านหักเขินจะต้องคัดค้านอย่างหนักแน่นนอน ฝรั่งเศสที่จ้องจะเอาผลประโยชน์จากประเทศไทยภายใต้รัฐบาลยิ่งลักษณ์ก็ผสมโรงด้วยโดยอ้างเสรีภาพอ้างสิทธิมนุษยชนบังหน้า

นางคริสตี เคนนี ทูตสหรัฐประจำประเทศไทยแสดงอำนาจบาตรใหญ่วิจารณ์เรื่องเกี่ยวกับ “สถาบันพระมหากษัตริย์” อย่างเสีย ๆ หาย ๆ เสนอความเห็นว่ามีมนุษย์ต้องมีสิทธิ์แสดงความคิดเห็นและมีเสรีภาพในการแสดงออก จึงต้องแก้ไขกฎหมายมาตรา ๑๑๒ โดยอ้างคดีตัวอย่าง นายโจกอร์ดอนคนเชื้อชาติไทยสัญชาติสหรัฐที่เผยแพร่หนังสือต้องห้ามซึ่งจวบจ้วงสถาบันกษัตริย์รับสารภาพถูกศาลสั่งจำคุก ๒ ปีตามมาตรา ๑๑๒

คนชักหักเขินกระพือฮือโหมข่าวอากง อยู่เป็นเดือน ๆ โฆษณาชวนเชื่อให้คนไม่รู้โอ้ไหนอ้อไหนส่งสารอากง และสนับสนุนการแก้กฎหมายมาตรา ๑๑๒ เพราะกฎหมายหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ

มาตรานี้ที่เดียวทำให้อากงชายชราซึ่งเป็นโรคมะเร็งต้องติดคุกถึง ๒๐ ปี

คำว่า “อากง” ใคร ๆ ก็เข้าใจว่าเป็นคนเชื้อสายจีนที่แก่ ๆ ไม่มีความรู้อะไร จะไปใช้โทรศัพท์มือถือจวบจ้วงใส่ความในหลวงและพระราชินีได้อย่างไร และทำไมมาตรา ๑๑๒ ถึงทำให้อากงถูกจำคุกถึง ๒๐ ปี โหดเกินไป

ที่จริง “อากง” ก็ไม่แก่เท่าไร อายุเพียง ๖๑ ปีเท่านั้น (อายุน้อยกว่าผมตั้ง ๑๕ ปี) อากงจบชั้นมัธยมสามารถใช้โทรศัพท์มือถือหรือเครื่องสื่อสารอื่น ๆ จวบจ้วงสถาบันกษัตริย์อย่างมีประสิทธิภาพและที่ถูกศาลตัดสินตามกฎหมายมาตรา ๑๑๒ จำคุกถึง ๒๐ ปี ก็เพราะ “อากง” ทำผิดซ้ำซากถึง ๔ ครั้งผิด ๔ กระทง ๆ ละ ๕ ปี จึงรวมเป็น ๒๐ ปี

เมื่อ “นายโจ” และ “อากง” ถูกศาลตัดสินจำคุกโฆษกข้าหลวงใหญ่ด้านสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติให้สัมภาษณ์สื่อมวลชนว่า

“เราวิตกเกี่ยวกับการไต่สวนคดีและการลงโทษอย่างรุนแรงที่กำลังเกิดขึ้นกับประชาชนที่ได้ถูกพิพากษาว่ามีความผิดฐานหมิ่นพระบรมเดชานุภาพในประเทศไทย และผลของเรื่องนี้ที่มีต่อเสรีภาพของการแสดงออกในประเทศไทย”

“นี่คือการลงโทษทางอาญาอย่างรุนแรง ทั้งไม่จำเป็นและเกินกว่าเหตุละเมิดสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน เราขอเรียกร้องให้ทางการไทยแก้ไขกฎหมายว่าด้วยการหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ”

การยกเลิกหรือการแก้กฎหมายมาตรา ๑๑๒ เป็นการบ่อนทำลายสถาบันกษัตริย์อย่างเห็นเด่นชัด ทหารเป็นสถาบันที่สำคัญที่สุดในการปกป้องสถาบันกษัตริย์ ตอนที่รัฐบาลยังไม่ถอยเรื่องการออกพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ และพันธมิตรนัดชุมนุมใหญ่ที่หน้าสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกานั้นผมพูดผ่านสื่อผ่านไปถึงนายทหารรุ่นน้อง ๆ หลาน ๆ ที่ยังประจำการอยู่ในขณะนี้ว่า

“ทหารทุกคนมีหน้าที่รักษาพระองค์ ถ้าเอาแต่สวนสนามอย่างเดียวรักษาพระองค์ไม่ได้”

กลางเดือนธันวาคมเมื่อผู้สื่อข่าวถามพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชาว่าคนไทยบางส่วนเสนอให้แก้ไขมาตรา ๑๑๒ และชาวต่างประเทศก็สนับสนุนด้วย ทหารเห็นอย่างไรผู้บัญชาการทหารบกตอบทันทีว่า “คนไทยที่เชื่อชาวต่างประเทศให้แก้มาตรา ๑๑๒ ก็ไปอยู่ต่างประเทศสิ” ซึ่งแสดงให้เห็นชัดเจนว่าทหารเริ่ม “รักษาพระองค์” ด้วยการพูดแล้ว

ผู้ที่รู้จักมักคุ้นกับพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ผู้บัญชาการทหารบก ต้องแนะนำว่า “ทหารพูดอย่างเดียวไม่พอต้องทำด้วยจึงจะสามารถรักษาพระองค์ได้”

รัฐบาลและพรรคเพื่อไทยไม่ลดละที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่าง ให้คุณทักษิณได้กลับมาเมืองไทยอย่างไม่มีความผิดและได้เงินคืนจากการที่ถูกยึดทรัพย์นับหมื่น ๆ ล้านบาท เมื่อถูกดำเนินอย่างหนักออกพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษไม่ได้ ก็หันมาแก้รัฐธรรมนูญหรือเตรียมออกกฎหมายนิรโทษกรรม

เพื่อไม่ให้ฝ่อเหมือนการเตรียมออกพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ จำเป็นต้องหาบุคคลสำคัญหรือสถาบันสำคัญ ๆ สนับสนุน วิธีการก็ไม่ซับซ้อนอะไร ดึงอดีตนายกอภิสิทธิ์ , อดีตรองนายก ๆ ฝ่ายความมั่นคงสุเทพมาให้การสนับสนุนการชุมนุมที่มีคนถูกยิงตายมากมาย เพื่อปรามทั้งสองคนว่าสืบสวนต่อไปต่อไปทั้งสองอาจถูกติดคุกได้ฐานออกคำสั่งให้ทหารไปฆ่าประชาชน เพื่อความปลอดภัยหันมาสนับสนุน

การแก้รัฐธรรมนูญ ออกกฎหมายนิรโทษกรรม เสียดี ๆ เรื่องที่แล้ว ๆ มายกโทษให้หมด

ทำแค่นั้นไม่พอ ต้องตั้งสถาบันทหารมาเป็นจำเลยด้วย เริ่มตั้งแต่กรณี ๑๖ ศพที่ถูกฆ่าที่วัดปทุมวนาราม ใช้เวลาอยู่นานในการโฆษณาชวนเชื่อและเบี่ยงเบนเอาทหารมาเป็นจำเลยแทน “คนชุดดำ” แบบเดียวกับที่กดดันนายอภิสิทธิ์ และนายสุเทพ คือถ้าทหารไม่ยอมถูกจำคุกในการฆ่า ๑๖ ศพก็หันมาร่วมกับคนซีกทักษิณ แก้รัฐธรรมนูญ, ออกกฎหมายนิรโทษกรรม

สำหรับทหารแล้วไม่ต้องรอให้ถึงศาลเพียงแค่นี้ขึ้นสอบสวนเท่านั้นทหารก็แก้แล้ว ความมั่นคงของชาติพังพินาศหมด ต่อไปเมื่อผู้บังคับบัญชาสั่งให้ทำอะไร ทหารจะทำหรือประเดี๋ยวถูกติดคุกถูกประหารชีวิตจะว่าอย่างไร

การปฏิบัติตามคำสั่งเป็นเรื่องสำคัญยิ่งของการปฏิบัติการทางทหาร ถ้าทหารไม่ทำตามคำสั่ง ก็จบทำอะไรไม่ได้ สมมุติง่าย ๆ เขมรบุกมายึดจังหวัดศรีสะเกษ ผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นของกองทัพภาคที่ ๒ สั่งให้ทหารออกไปยิงขัดขวาง ทหารจะกล้าไปหรือตีไม่ตีอาจถูกขึ้นศาลฐานฆ่าทหารต่างชาติตาย

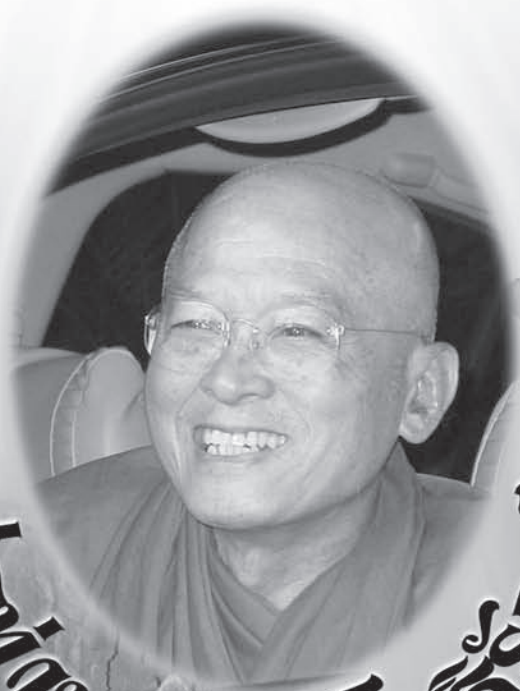
เมื่อทหารทำตามคำสั่งแล้วไม่ได้รับการปกป้อง ทหารไม่สามารถที่จะเป็นสถาบันป้องกันประเทศได้เลย มีทหารก็เหมือนไม่มี อาวุธที่ซื้อมาด้วยเงินภาษีอากรของประชาชนจำนวนมากมายังจะกลายเป็นกองเศษเหล็ก

การบ้านที่เป็นเรื่องใหญ่ที่สุดและเร่งด่วนที่สุดของผู้บัญชาการทหารบกขณะนี้คือจะเอาตัวรอดยอมสยบศิโรราบคนชั่ว ๆ ที่คิดทำลายบ้านเมืองเพื่อผลประโยชน์ของพวกเขาหรือจะต่อสู้ไม่ให้ทหารที่ปฏิบัติตามคำสั่งต้องถูกสอบสวนถูกขึ้นศาล

อย่าให้คนที่รักษาตีบ้านเมือง ต้องผิตหวัง ต้องตะโกนสาปแช่งทหาร

“นายทัพนมี กลับหัวหด หมัดแรงใจ”...

☞

พ่อทวดสมณโพธิ์รักษ์

● นิยามผู้นำชาวอโศก

บทนำ

ขอต้อนรับเข้าสู่ปีใหม่พุทธศักราช ๒๕๕๕ หรือ คริสต์ศักราช ๒๐๑๒ ซึ่งเป็นปีแห่งความระทึกใจของคนทั่วโลก ดัวยเนื้อหาสาระเด็ด ๆ หลายแฉ่งมุ่ม เพื่อลุดประกายปัญญาและเสริมพลังเงาใจ อีกทั้งคำพยากรณ์อย่างแฝงนัยล้ำค่า เตือนตึงถึงคนไทยอย่างมั่งคั่งหลงประมาท แต่จงเตรียมพร้อมเพื่อก้าวผ่านทุกอุปสรรคในปีนี้อย่างผู้มีสติ และมีความเพียรในการทำความดีเถิกเช่นพระมหาชนก

เช็กฟ้าโอลิมปิกเป็นอกิมหาอบายมุข

อาตมาจะยกตัวอย่างหนึ่งซึ่งเขาหลงเข้าใจผิดว่ามันยอดเยี่ยมยิ่งใหญ่มาก คนสนใจมาก เป็นงานระดับโลก คืองานแข่งขันกีฬาโอลิมปิก หรืองานแข่งกีฬาระดับใหญ่โตมโหฬารที่แข่งความอลังการหรูหราใหญ่โตโก้เก๋ เบ่งข่มกันอยู่ในระดับโลก อาตมาว่าเสื่อมหนัก แต่เขาเข้าใจว่าเจริญหนัก

เริ่มตั้งแต่ผลาญพร่าลงทุนสร้างเป็นพัน ๆ หมื่น ๆ แสน ๆ ล้าน สร้างสนามขึ้นมาเพื่อเล่นอย่างเดียว ภาษาบาลีก็หาแปลว่าการละเล่น ไม่ใช่เรื่องจริง ไม่ใช่เรื่องสาระ เป็นเรื่องเล่น ๆ เป็น amateur ที่เขาก็เอาจริงเป็นงานประจำชีวิต เอาไปเป็นอาชีพ มันเสียแรงงาน-เสียเวลา-เสียทุนรอนไปโดยสาระได้ไม่คุ้มเสียเลย

มันซ่อนลึกเป็นอบายมุข คือ ความเสื่อมแท้ ๆ ทั้งทางจิตวิญญาณที่ลึกยิ่ง มีแต่จมกับดิ่งลงมัวเมา ในอดีตโบราณเขาใช้ประธานสามัคคีสังคมนั้น..ใช่ ก็เพียงเป็นอเมเจอร์ตามลัจจะก็พอแล้ว แต่ทุกวันนี้มันหลงหนักจริง ๆ ยิ่งทำยิ่งทำลาย เพียงเข้าใจกันแค่ผิว ๆ ว่าเป็นการสร้างสามัคคี มีน้ำใจนักกีฬา แต่ซ่อนลึกในสามัคคีนั้นคือ ข้าต้องเอาชนะนะ เป็นการฝังลึกสร้างอัตตามานะอย่างแฝงฝัง แท้จริงมันจึงจมหนักไปกับความหลงว่าเป็นเกียรติ เป็นยศ เป็นสรรเสริญ ซึ่งเมานะในโลภธรรมจัดจ้านยิ่งขึ้น ๆ ด้วยความเมา (มัตตะ) แท้ ๆ

แต่ก่อนไม่หนักขนาดที่เป็นเหยื่อทุนนิยมอย่างทุกวันนี้ เพราะมันเป็นแค่อเมเจอร์ แต่ทุกวันนี้สาหัสยิ่งยวดเป็นลากที่จัดจ้านแล้ว คือเห็นกงจักรเป็นดอกบัว หลงไหลปลงแต่งตั้งกันมาจนกระทั่งลงทุนครอบงำทางความคิดกันว่าต้องยิ่งใหญ่ แข่งกันให้ใหญ่ ให้ผลาญ ให้หรูหรา พิลึกกึกก็อมอมเมาหนักเป็นอบายมุข อกิมหาอบายมุข ขออภัยเถอะ ขอใช้ภาษาถึง ๆ หน่อย ฉิบหายหนักลงไปทุกวัน ๆ แล้วก็แข่งขันเอาชนะคะคานกัน อวดกันว่าฉันเก่ง เอาเวลาฝึกกันเป็นปี ๆ เป็นชีวิตทั้งชีวิตจมและเสียไปกับอบายมุข ลงทุนเพื่อชนะได้เหรียญทอง ซึ่งอาตมามองเห็นแล้วว่าเป็น

ความหลงที่เลอะเทอะระดับโลก อาตมาพูดติดเตือนไม่ยากให้เกิดสภาพพวกนี้ในมนุษยชาติ เพราะมันเกินไป มันเลยเถิดเกินความเป็นเพียงเรื่องสมัครเล่น ไม่ใช่เรื่องจะต้องเอาจริงเอาจังในชีวิตในสังคมนั้น มันเป็นอบายมุขตามปัญญาธิคุณของพระพุทธเจ้าจริง ๆ มันผลาญพร่า ทำลายคน ทำลายสังคมนั้นสร้างกิเลสติดยึดมอมเมา มันหนักหนาสาหัสสาครรจ์ขึ้นทุกวันชาติ สาระไม่คุ้มจริง ๆ แต่นายทุนเขาคุ่ม เขาจึงเอานักกีฬาเป็นเครื่องมือหาเงินสะตวงสบาย เพราะฉะนั้นต้องศึกษาไปถึงความจริงที่เรียกว่าลัจจะธรรมกันให้ดี แล้วเราจะรู้จักชีวิต รู้จักสารลัจจะ รู้จักกรรมกิริยาของมนุษย์ที่เป็นคุณค่าสาระอย่างแท้จริง

วิธีพ้นจากการเป็นสัตว์นรก สัตว์กวดแบบโลกโลกียให้ได้ในชาตินี้

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ สามารถเปลี่ยนแปลงให้โอปปาติกะหรือจิตวิญญาณที่อยู่ในตัวเรา

ในโลกปัจจุบันนี้โดยทำให้เกิดใหม่เรียกว่าเข้าสู่โลก โลกุตระ ซึ่งต่างจากโลกสามัญของคนปุถุชนเรียกว่าโลกโลกียะ สิ่งที่ทำให้เกิดนั้น พระพุทธเจ้าเรียกเหมือนกันกับสัตว์โลกว่ามีพ่อแม่ มีมาตาปิตาที่ทำให้จิตวิญญาณเกิด เรียกว่าแม่พ่อทางจิตวิญญาณ ในหลักสูตรมรรคองค์ ๘ ท่านตรัสไว้ชัดเจนมี ศิลเป็นแม่ ปัญญาเป็นพ่อ เป็นต้น แล้วทำให้จิตวิญญาณเกิดโอปปาติกะสัตว์ สัตตาโอปปาติกะ ทำให้เกิดมีผลเป็นสัตว์เทวดา เป็นเทวดาโลกุตระ

ส่วนสมมติเทพ เป็นได้แค่เทวดาโลกียะซึ่งเป็นธรรมดา ธรรมชาติของโลก ไม่ต้องเรียนรู้ก็เป็นกันอยู่ปกติ เรียกว่าเทวดาเสพสุข สุขโลกีย์พอใจไปฆ่าไปแกงเขาก็สมใจเหมือนขึ้นสวรรค์ ไปทำร้ายทำลายไปโกงไปทุจริตเขาได้มากก็ดีใจ หรือมีใจแบบโลกใจฟูใจแพบ ใจฟูเรียกว่าเทวดา ใจแพบเรียกว่าสัตว์นรก ซึ่งเป็นธรรมดาธรรมชาติของสัตว์มนุษย์ที่เมื่อไม่เรียนรู้ก็เป็นอยู่ตามธรรมชาติมาเรียนรู้แล้วจะรู้ว่า อ้อ..อย่างนี้เป็นสัตว์นรก เป็นสัตว์เทวดาแบบโลกโลกีย์นี้เอง เมื่อเรียนรู้ได้สูงขึ้นก็จะเข้าใจว่า อ้อ..มันมีต้นเหตุทำให้เกิดจิตวิญญาณของเราเกิด เป็นตัวทำให้เกิด จนจิตของเรากลายเป็นสัตว์นรก เป็นสัตว์โลกเทวดาโลกียะพาเกิดโน่นเกิดนี่ไปเรื่อย

เมื่อเรารู้ชัดเจนจนแยกออกว่า สัตว์นรก สัตว์เทวดาแบบโลกโลกียะก็หมุนเวียนอยู่อย่างนั้น จองเวรจองกรรมกัน ชอบก็ติดยึด จะหมุนเวียนมาให้ได้อีก เกิดชาตินี้ชาติไหนก็จะอยู่อย่างนี้ แต่ความจริงมันไม่ได้หรอก มันต้องแย่งชิงกัน ต้องแสวงหา ฆ่ากัน แก้กั้น ชาติแล้วชาติเล่า ต้องเหน็ดเหนื่อยหนักหนา เป็นภาระอยู่ตลอดเวลา นับกับกาล

พระพุทธเจ้าตรัสรู้สิ่งเหล่านี้ว่า ใครยังหลง เป็นสัตว์นรก หลงเป็นเทวดาปลอม เทวดาเก๊พวกนี้อยู่ เป็นสมมติเทพที่จะเวียนวนไม่รู้จบ ท่านจึงพาออกจากความเป็นสัตว์นรก สัตว์เทวดาโลกโลกีย์แบบนี้ เลิกโดยวิธีการลดกิเลส จับตัวกิเลสได้อ่านสภาพตัวกิเลสออก รู้ความจริงว่า อ้อ...อย่างนี้เป็นตัวต้นเหตุ เป็นสมุทัยพาเกิดพาเป็นพาอยู่ แล้วก็กำจัดด้วยวิธีสมณะและวิปัสสนา เห็นด้วยปัญญา รู้แจ้งว่าไม่จริง เป็นอริกะ เป็นความหลอก เป็นสุขเท็จ แท้จริงมันเป็นอัตตาเป็นตัวพาลำบาก

เมื่อเราสามารถเรียนรู้พวกนี้ได้ ก็จะรู้จักตัวอุปกรรมทำให้เกิดที่เรียกว่าแม่พ่ออย่างแท้จริง พระพุทธเจ้าท่านเป็นพ่อ พ่อใหญ่ของโลก แล้วก็มาสร้างถ่ายทอดให้เกิดเป็นผู้ที่จะมีความรู้ช่วยกัน ผู้ที่ช่วยพระพุทธเจ้าคือพระสาวกของพระองค์ เรียกว่าแม่ทั้งนั้น แม้แต่ซ้อนลงไปในพุทธสาวกผู้บรรลุนิพพานเป็นอรหันต์ก็เป็นพ่อ เราจึงมีแม่มีพ่อร่วมมือกันสร้างคนให้จิตวิญญาณเกิด สิบทอดมาจนทุกวันนี้ เกิดเป็นอุปติเทพ เป็นเทวดาทางโลกุตระ สูงสุดก็เป็นวิสุทธิเทพ เป็นพรหมผู้มีจิตสะอาดบริสุทธิ์ เป็นจิตวิญญาณที่สมบูรณ์แบบของความเป็นสัตว์โลก เป็นต้นทางแห่งพลังของตัวเองแต่ละคน ไม่มีอะไรมาหักล้างให้เปลี่ยนแปลงไปเป็นอื่นได้ อลังการ เป็นจิตบริสุทธิ์อย่างนี้ถาวร นิจจันฐังสัสสตั้งเที่ยงแท้ยั่งยืนตลอดกาล ไม่กลับกำเริบอีก ซึ่งพระพุทธเจ้าท่านยืนยันว่าเป็นทฤษฎีที่พิสูจน์ได้ อกาลิกทุกยุคสมัย เอหิปีสลิกโกพิสูจน์กันได้

หนึ่งในรัฐนักพัฒนา หนึ่งในราชาที่โลกได้เห็น หนึ่งด้วยคุณธรรมที่ทรงบำเพ็ญ ดับสำเค็มของปวงประชา

(จาก “หนึ่งในโลก” เพลงเฉลิมพระเกียรติสฤต)

ในหลวงพระชนมชีพครบ ๘๔ พรรษา ครบ ๗ รอบ อาตมาอายุน้อยกว่าพระองค์ท่าน ๗ ปี ท่านประสูติ พ.ศ. ๒๔๗๐ อาตมาเกิด ๒๔๗๗ เลข ๗ ทั้งนั้น เลข ๗ นี้เป็นเลขเกิดโดยแท้ของทุกสรรพสิ่งในมหาจักรวาล เราต้องมีชีวิตให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเป็นคนที่มีการรวมทั้ง ๓ คือ กายกรรม วชิกรรม มโนกรรม ทำให้เป็นกุศลทั้งสิ้นให้ได้ ในหลวงเป็นพ่อ เราเรียกพ่อกันทั้งประเทศ นับถือบูชาเป็นพ่อมีความลึกซึ้งทางวิญญาณที่นับถือเป็นพ่อนั้นยิ่งใหญ่ นับถือด้วยศรัทธา ด้วยปัญญาด้วยความเข้าใจว่าเรานับถือเพราะอะไรยิ่งใหญ่เพราะอะไร ในหลวงพระองค์นี้เป็นสมเด็จพ่อที่ยิ่งใหญ่ เป็นมหाराชที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ ตลอดพระชนมชีพ

อาตมาถือว่ายิ่งใหญ่ก็คือ ในหลวงตรัสว่า **ต้องสร้างสังคมที่เป็นแบบคนจน** สร้างประเทศให้เป็นแบบคนจน อาตมาว่าคือ The great word เป็นคำพูดที่ลึกล้ำเกินกว่าที่คนส่วนใหญ่หรือคนทั่วไปจะเข้าใจได้ แม้ปัญญาชนก็ไซ้จะเข้าใจถึงความจริงได้ง่าย ๆ ผู้ที่เข้าใจถึงต้องเป็นระดับอารยะที่มีบุญกันจริง ๆ ซึ่งคนในโลกหลงทิศหลงทางไปหมดแล้วว่าจะต้องพัฒนาสังคมประเทศแบบคนรวย “แบบคนจน” จะเป็นไปได้ยังไง นี่เป็น “ภูมิธรรม” ที่ยิ่งใหญ่ที่รู้ได้ยากยิ่ง

ประเทศชาติสังคมที่แข่งรวยแย่งรวยกันนี้บรรลัย แต่เขาไม่รู้จริง ๆ อาตมาเห็นความบรรลัยของความเข้าใจผิดอันนี้อยู่ชัดเจนที่สุดในโลกทั้งโลกที่เป็นกันอยู่ อาตมาจึงพากเพียรทำงานนี้มา จนได้ยินในหลวงตรัส อาตมาจึงรู้ว่า **ในหลวงคือโพธิสัตว์ด้วยภูมิธรรมที่จริง** คำตรัสนี้พระองค์ตรัสกับชาวต่างประเทศระดับรัฐมนตรีกระจายออกไปทั่วโลก เขาทูลถามในหลวงว่า จะปกครองบริหารประเทศอย่างไรท่านก็ตรัสว่า

“แบบคนจน”

อาตมาเป็นโพธิสัตว์ โพธิสัตว์คือคนที่มาช่วยสัตว์โลก มารื้อขนสัตว์ มาช่วยให้คนในโลกเกิดเกิดแบบโอปปาติกโยนิ เป็นการเกิดทางจิตวิญญาณ คนก็เรียกอาตมาว่าพ่อท่าน อาตมาก็เป็นพ่อที่ให้ความเกิดตามธรรมจริง อาตมาไม่เจตนาไม่เคยตั้งตัวเอง ผู้รู้ว่าอาตมา คือพ่อทางจิตวิญญาณ แล้วก็ได้พวกคุณมาเป็นลูกทางจิตวิญญาณ มาฝึกใช้ชีวิตให้เป็นคนจน มาสร้างสังคมให้เป็นสังคมคนจน แต่คนจนนี้ไม่ได้เป็นคนจนโดยภาษาติน ๆ ตามความหมายที่เข้าใจกันว่าความจนเป็นเรื่องทุกข์ร้อน เป็นเรื่องลำบาก เป็นเรื่องทรมาน เป็นเรื่องเสียหาย เป็นเรื่องต่ำต้อยอะไรก็แล้วแต่ ไม่ใช่ชนะ ไม่ใช่เลย มันเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ เป็น “คนจนมหัศจรรย์” คือมันแปลกอย่างมีนัยสำคัญ เป็นคนจนที่อุดมสมบูรณ์ เป็นคนจนที่มีความสุข เป็นคนจนที่มีประโยชน์คุณค่าต่อผู้อื่น เป็นคนจนที่ประเสริฐ เป็นคนจนที่สร้างสรร

สรุปเป็นหลักใหญ่เป็นพฤติกรรมสำคัญ ๓ ความหมายของชีวิต คือ ๑. เป็นคนจนที่ไม่เป็นหนี้ ๒. เป็นคนจนที่พึ่งตัวเองรอด ๓. เป็นคนจนที่เอื้อเพื่อแผ่แจกคนอื่นได้อีกโดยปัญญา ไม่ใช่แจกแจก แจกไม่รู้เรื่อง แจกเสียหาย แจกมอมเมา ทำให้เขายังตกต่ำเสื่อมไปอีก

การจะทำให้ “เกิดทางจิตวิญญาณ” อย่างนี้ได้

ต้องเกิดปัญญาทางจิตแล้วก็พัฒนาจนกระทั่ง “จิตใจ” เปลี่ยนแปลงไปอย่างแท้จริง “เกิด” เป็น คนที่อยู่ในตระกูลจน เป็นเผ่าพันธุ์จน คือจิตใจ “เกิดแบบโอปปาติกโยนิ” อาตมาว่านี่เป็นเรื่อง ยิ่งใหญ่ของโลก ยิ่งโลกขณะนี้หลงทุนนิยม หลง บริโภคนิยม หลงอบายมุขนิยม หลงหฐุหรานิยม หลงวิถถการนิยม หลงอำนาจนิยม หลงกัน จัดจ้านมากเลย เพราะฉะนั้นต้องแก้กันนี้ให้ได้ เราไปแก้ไขใครไม่ได้หรอก ทุกคนต้องแก้ที่ตัวเอง ให้ “เกิดใหม่” จริง ๆ เป็นบุคคลโลกุตระ มีแม่ มีพ่อพาเกิดที่แท้จริง เรามีในหลวงเป็นพ่อที่ พาเกิดทางจิตวิญญาณ ท่านไม่เคยบังคับใครไม่เคย เบ่งข่มใคร ท่านตรัสแต่สิ่งที่ดีแล้วให้คนนำไป ศึกษาเอาไปปฏิบัติตาม ท่านทรงมีพระมาก จึง ไม่ค่อยได้อธิบายเท่าไร อาตมาชาตินี้ก็มาเป็น ผู้ทำงานตรงกับท่าน ขอภัยที่พูดเหมือนขี้ตู่ เอาเอง เป็นผู้หนึ่งที่มาเห็นสอดคล้องและสนอง พระราชดำรัสนั้นอย่างซัดแท้ จึงขมิขมัน เอาจริง ตั้งใจจะเอาให้นานให้สุดสามารถเลย

พยากรณ์ในฐานะหมอ “มอ” น: ไม้ไผ่หมอดู มองเหตุการณ์บ้านเมืองในปีใหม่ ๒๕๕๕

อาตมาเคยได้ยินได้ฟังในหลวงตรัสว่าจะอยู่ อายุ ๑๒๐ ปี ยอดเยี่ยมเลย อยู่อีก ๓๖ ปี เลข

๓๖ เป็นเลขสำคัญ เป็นนักษัตรสามเล่า ๑๒-๑๒-๑๒ เป็น ๓๖ เพราะฉะนั้นปีนี้เป็นปีที่ในหลวงท่าน ทรงครบรอบ ๘๔ พรรษา ถ้า ๑๒๐ ก็เหลือ ๓๖ อาตมาเป็นหมอ “มอ” คือนักพยากรณ์ตาม ประสาอาตมา ไม่พยากรณ์คนนั้นคนนี้ อาตมา พยากรณ์โดยใช้สิ่งเหล่านี้เป็นแนวทาง คนอื่น อย่างมาใช้ตามอาตมา เพราะคุณไม่เข้าใจ จะ หลงเลอะเทอะ เตี่ยจะเที่ยวจูงพากันหลงทิศ หลงทาง ให้มีภูมิถึงจริง ๆ แล้วคุณจะเข้าใจ

อาตมาเห็นตัวเลขที่ลงตัวในปีนี้มาก อาตมา คิดว่าตั้งแต่ปี ๒๕๕๕ ขึ้นไป จะเป็นปีที่ เปลี่ยนแปลงประเทศ เป็นปีที่เปลี่ยนแปลงสังคม ไทย เอ้า..คอยดู คอยดู จะเกิดสิ่งที่เรียกว่า เหตุการณ์ปราบ มันจะปราบความเลวร้ายไป ส่วนหนึ่ง เมื่อปราบความเลวร้ายไปได้ ทุกคน เข้าใจแล้วก็จะเหลือส่วนที่ดี จะเกิดทั้งสภาพปัญหา ที่จะเข้าใจ เหตุการณ์จะสอนนั่นหนึ่ง ปัญญาที่ ฉลาดจะรู้ทันสิ่งที่เป็นอะไรดีอะไรชั่ว อะไรเป็น คุณอะไรเป็นโทษ คนจะรู้ แล้วจะเกิดการ เปลี่ยนแปลง ด้วย “พลังปัญญา” อีกที “พลัง ปัญญา” ระดับอารยะในโลกุตรระนี้คือพลังงาน นิวเคลียส แต่เล็กยิ่งกว่ามาก นิวเคลียสมีพลัง ยิ่งขนาดไหน นิวเคลียสของจิตนี้ยิ่งกว่านิวเคลียส ของวัตถุ

ปี ๒๕๕๕ ขึ้นไปประเทศไทยต้องตั้งรับดี ๆ ตั้งใจดี ๆ ถ้าคนที่ไม่มัสติสัมปชัญญะ งามายหลง อยู่กับโลก ขอบอกไว้เลยว่าจะถูกภัยต่าง ๆ ที่จะ เกิดในโอกาสที่ไม่ไกลนักนี้จัดการ ภัยนั้นจะจัดการ ขอยืนยันว่าจะเป็นเช่นนั้น ฉะนั้นผู้ใดที่ยังปล่อยไหล หลงอะไรเกินไป ขอยืนยันว่า จะถูกล้างที่เป็น ล้างกรรมปราบไป กำจัดไป เพราะฉะนั้นผู้ที่ได้รับรู้ ได้ยินได้ฟัง ตั้งสติตั้งตัวให้ดีเถิด อย่าหลงมออยู่ อาตมาว่าเป็นโอกาสที่ดี เหมือนกวาดบ้านกวาด เรือน เหมือนกำลังชำระสิ่งที่สกปรกโลโครก ล้าง สิ่งที่เป็นพิษเป็นภัยเป็นโทษออก ความเขลอะขละ ออก ให้ความสะอาดเกิดขึ้น แต่แน่นอนเราชำระ เราก็ต้องเหนื่อย เราต้องเสียส่วนที่เสีย สูญเสีย

ไปบ้าง แต่ส่วนที่สูญเสียไปนั้น มันก็เป็นสิ่งที่จะทำให้สิ่งที่เหลืออยู่นั้นมันดีขึ้น เจริญขึ้น มันเป็นสิ่งประเสริฐ

จึงต้องตั้งหลัก ตั้งสติปัญญา ทำความเข้าใจให้ดี ๆ ว่า เหตุการณ์ที่ดูเหมือนร้าย ดูเหมือนทำให้เกิดความสูญเสียบางสิ่งบางอย่าง ต้องรู้ให้ลึก อ่านให้ชัด แม้เราจะต้องสูญเสียวัตถุบางอย่าง เรายินกว่าสูญเสียวัตถุอันนี้ซึ่งเราหวงแหนเป็นที่รัก มีค่าเหลือเกินสำหรับเรา คนหลงผิดจะหลงผิดอย่างนั้น ถ้าเราหลงว่าทองคำมีค่าเหลือเกิน คราวนี้คุณเสียเถอะอาจสูญเสียทองคำบ้าง แต่อย่านึกว่าทองคำนั้นมีค่าเหลือเกินความจริงแล้วสิ่งที่มีคุณค่ากว่าทองคำ เช่น ข้าว กับทองคำ อะไรมีค่ากว่ากัน ถ้าคุณตอบว่าข้าว คุณมีปัญญานะทองคำเป็นวัตถุธรรมชาติอย่างหนึ่งในโลกที่มีคุณสมบัติเหนือกว่าโลหะอื่น หายากราคาจึงแพง แล้วก็หลงราคากัน หลงว่าหายากนั้นแหละเอามาเป็นค่าของโลก หลอกกัน ที่จริงใช้ได้ในความเหมาะสมกับกิจ แต่คนเอามาปลุกเร้าให้คนหลง คนที่ไม่หลงแล้วก็เข้าใจว่าจะใช้มันหรือไม่ แค่นี้

ถ้าสามารถที่จะเข้าใจทั้งเหตุการณ์โอกาส เวลา สิ่งที่เกิดขึ้นเราเรียกว่าวิกฤติ แต่ละวิกฤติเป็นการสังเคราะห์ของตัวเอง บรรยากาศที่เกิดวิกฤติ มันก็ปรับตัวของมันเอง เพื่อที่จะไปสู่การเดินทางต่อไปได้ดีกว่านี้ ธรรมชาติมันต้องทำ ถ้าธรรมชาติทำตัวเองให้ดีขึ้นไม่ได้ มันก็จะเสื่อมสลายสิ้นไปตามหลักสัจจะ มันจะเป็นอย่างนั้นตลอดเวลา เพราะฉะนั้นอย่าไปกลัวอุปสรรคหรือกลัววิกฤติมากเกินไป เราไม่ได้เป็นผู้สร้างให้เกิดวิกฤติ เราเป็นผู้ช่วยระงับไม่ให้เกิดวิกฤติต่างหาก เราอย่าเป็นตัวการสร้างความให้วิกฤติแก่ธรรมชาติ แก่โลก แก่มนุษย์ นั่นคือบาปแท้ ต้องคมลึกแมนประเด็นอย่างนี้ แล้วก็รู้กรรมกิริยาทุกอย่างว่าเราเป็นส่วนที่เสริมเติมให้เกิดวิกฤติหรือเปล่า ถ้าไม่ใช่ เราก็อบายใจได้ แล้วก็สร้างสรรสิ่งดีเหล่านี้ไป ผู้เป็นเหตุวิกฤติก็บาป จริง ๆ ไม่

ว่าวิกฤติทางธรรมชาติวัตถุ หรือวิกฤติทางจิตวิญญาณ ยิ่งทางวิญญาณยิ่งบาปมาก

งานสร้างสังคมคือสร้างคนให้เป็นโสดา สกิทาฯ อนุภาฯ อรหันต์

“วัฒนธรรม” ของสังคม ทุกวันนี้ หลง “หายนธรรม” ของสังคมเป็น “วัฒนธรรม” กันแล้ว หลงผิดกันจริง ๆ นี่ไม่ใช่โง่ทวนนะ ธรรมและอธรรมก่อให้เกิดวิกฤติได้ทั้งนั้น ตัวอย่างสังคมนี้มีหายนธรรม คือมีพฤติกรรมสังคม ก่อให้เกิดคนเสื่อมลงเลวลง เหมือนสนามแม่เหล็กสามารถเปลี่ยนแปลงทุกโมเลกุลที่เข้าไปอยู่ในสนามนั้น ถ้าสนามแม่เหล็กนี้ เป็นสนามแม่เหล็กแห่งบุญ เป็นสนามแม่เหล็กแห่งความเจริญ แท้จริงสงบเรียบร้อย โลกุตระ ไม่มีโลก โกรธ หลงเป็นที่สุด ได้มากเท่าไรเท่านั้น ก็เป็นสังคมสนามแม่เหล็กแห่งบุญ โมเลกุลใดตกเข้ามาในนี้จะถูกอำนาจฤทธิ์แรงของสนามแม่เหล็กนี้ ปรับตัวบังคับตามฤทธิ์แรงที่เป็นจริง ยังมีปัญญาที่เปลี่ยนแปลงทางจิตวิญญาณได้ยิ่งเร็ว ยิ่งดี ยิ่งจริง เพราะปัญญาที่มีแผนที่จะรู้ผิดรู้ถูก รู้ดี รู้ชั่ว รู้สาระ อสาระ มันก็สามารถที่จะช่วยกันได้ เพราะฉะนั้นในองค์ประกอบของทุกหน่วยแห่งโมเลกุลของสังคม คือคนที่เป็นคนบุญ เป็นคนกุศล เป็นคนมีภูมิปัญญาอาริยะ และมีความประพฤติดี มีวิสัยแห่งบุญเป็นส่วนใหญ่ เป็นอกุศลส่วนน้อย หรือไม่มีอกุศลเลย คนบุญชนก็

สามารถทำให้เป็นกุศลไม่อกุศลเลยได้ ในบางกรณกิริยา บางขณะโอกาส แต่จะหาบริสุทธิ์ ร้อยเปอร์เซ็นต์ทุกอย่างในสังคัม มันไม่ได้หรอก นอกจากเป็นอรหันต์บุคคลแล้ว มันจะมีความผิดพลาดบกพร่องอยู่เป็นธรรมดาธรรมชาติ แต่คนที่ยังพากเพียรจะทำให้สมบุรณ์บริบูรณ์ ก็พึงมีอยู่ตลอดกาลนาน คนไหนสมบุรณ์บริบูรณ์ ได้ขีดจบเรียกว่าอรหันต์ ก็เป็นผู้มีแต่สร้างสรรตลอด

ผู้เป็นอรหันต์ทุกคนคือพ่อทั้งนั้น เป็นพ่อของสังคัม เลขบุคคลคือแม่ พวกปุถุชนคือบรรดาเศษสวะต่าง ๆ ที่ต้องปรับตัวเข้ามาเปลี่ยนแปลง หรือจะเรียกว่าเป็นภาษาตีหน้อยก็เรียก ลูกเกเร ลูกดีก็ต้องทำหน้าที่อบรมสั่งสอนให้เขาเกิดเป็นเด็กดีให้ได้ ถ้าไม่จั้นเขาก็จะเป็นลูกเกเรอยู่อย่างนั้น ทำให้สังคัมหมุก่มุมนุชยชาติเสียหาย ต้องเข้าใจลัทธิธรรมที่เป็นของพุทธศาสนาที่สัมมาทิฐิที่แท้ให้ได้ ขอยืนยันว่า พุทธศาสนาเป็นศาสนาแห่งสังคัม แห่งโลก ที่เป็นประโยชน์ต่อสังคัมคนส่วนมากในสังคัมในโลกสามัญ ที่เป็นพหุชนหิตายะ พหุชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ ไม่ใช่ศาสนาที่เป็นประโยชน์แก่คนดงคนป่าคนไพร ทั้งภาคเริ่มปฏิบัติจนเป็นโสดาบัน และทั้งภาคจบเป็นอรหันต์

หน้าที่อย่างทีกล่าวนี้แหละ เป็นหน้าที่ที่ยิ่งใหญ่ของความเป็นมนุษย์ ถ้าเข้าใจได้แล้ว ก็ประพฤติตัวให้มาเป็นคนที่ เป็นพ่อของสังคัม เป็นแม่ของสังคัม เป็นอรหันต์ เป็นอนาคาฯ สกิทาฯ เป็นโสดาบันก็เริ่มเป็นแม่ขึ้นมาได้แล้ว มาช่วยกันแม่ต้องเยอะ เพราะแม่จะเป็นผู้คลอดลูกต่อ หัวเชื้อก็คือพ่อ คือตัวหลัก มันมากไม่ได้หรอกตามลัจจะ เพราะคือสิ่งที่คัดเฟ้นไปสู่อุดก็ เป็นพ่อต่อฐานลงมาคือแม่ ที่ช่วยกันให้การก่อเกิดอยู่ในทุกสิ่งในมหาจักรวาล ต้องเข้าใจนามธรรมและรูปธรรมหรือวัตถุธรรมให้ชัดเจนว่า “แม่-พ่อ” คืออะไรที่ลึกซึ้ง

พลังงานทางวัตถุก็ดี พลังงานทางจิตวิญญาณก็ดี ต่างปฏิสัมพันธ์-พลวัต-วิภูฏวัตร อย่างหมุนรอบเชิงซ้อนกันอยู่ในมหาเอกภพทั้งสิ้น ในสูตร

บันลือโลกของไอน์สไตน์ $E = MC^2$ นั้น M กับ C ก็คือ พ่อกับแม่ ให้เกิด E นั้นเอง ที่ก่อให้เกิดพลังงานที่ปฏิสัมพันธ์-พลวัต-วิภูฏวัตร อย่างหมุนรอบเชิงซ้อนกันอยู่ในมหาเอกภพ ทั้งนั้น

อาตมาเห็นความสำคัญของหน้าที่มนุษย์ คือ **ช่วยกันทำให้คนเป็นอาริยะ** เป็นอรหันต์ให้โดยไต่เรียงตามลำดับ โสดาฯ สกิทาฯ อนาคาฯ อรหันต์ ตามทฤษฎีหลักของพระพุทธเจ้าให้จริง ถ้าทำได้นั้นแหละเป็นผลสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของมนุษย์ทุกคน

เรามาช่วยกันทำให้เมืองไทย เป็นชมพูทวีปกันเถอะ

อาตมาขอบอกความในใจอย่างหนึ่งว่า อาตมายังมีความหวังลึก ๆ อยู่ว่า เมืองไทยเป็นเมืองพุทธ จะเป็นเมืองที่สืบสานก่อเกิดให้เป็นชมพูทวีป ซึ่งหมายถึงสังคัมที่มีพุทธศาสนา มีภาวะของ *สุรภาโว สติมันโต อิทธิพรหมจริยาโส* เป็นแดนที่มีมนุษย์มีองค์ประกอบ *สุรภาโว* สามารถใน *สติมันโต* และอยู่ใน *กายยาววา-หนาติบ-กว้าง* คอกประกอบเป็นสิ่งที่เกิดอยู่ เป็นอยู่อย่างแข็งแรงมีคนแข็งแรงทางจิตวิญญาณ มีคนที่ไฝหาและเอาใจใส่ทางด้านตำราพิเศษของพระพุทธเจ้าอยู่ หากเจตนาที่จะได้ตำรานี้ เพื่อเอามาสร้างตน มาสร้างสังคัม ซึ่งทั้งหมดนี้เมืองไทยยังมีอยู่ บางบ้านเมืองเขาก็มีบ้าง แต่เขาไม่รู้จักพุทธศาสนาเลยนั่นก็เยอะ

ในโลกนี้มีตั้งสองร้อยกว่าประเทศ ไม่รู้จักศาสนาพุทธเลยก็มี เพราะว่าศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาแพร่หลายที่จะรู้จักกันไปทั้งสากล แต่ศาสนาพุทธเป็นสากลในระดับของปัญญาชน

ประเทศไทยมีพุทธศาสนิกชนถึง ๙๕ % เป็นศาสนาของเวไนยสัตว์ อเวไนยสัตว์หมดสิทธิ์ เพราะฉะนั้นเมื่อสิ่งนี้มีอยู่ในประเทศไทย เรามาช่วยกันเถอะ มา..มาพยายามพากเพียรกัน ยังมีแสงรำไรในปลายอุโมงค์อยู่แน่ อาตมาเห็นแสงนั้นยังมีอยู่ในเมืองไทย

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๕๗)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้นักจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน”ทั้งที่เป็นโลกีย์ประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นอันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมวีริตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้ยสำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ**“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นยำ ซัดๆ คมๆ

ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรมที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แค**“โลกีย์ธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”** **ขึ้นไปด้วย** จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิง ชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปได้ไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ **ต้องเป็นโลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแวงลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสได้อย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุจธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตทานัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น“สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“งาม”กับความเป็น“อัชฌา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวนามยบัญญัติ”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นเอาตามกำลังนั้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุติ”และจะไปถึงญาณถึงวิมุติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นำมาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(อุปปาตโยนิ) เรียกว่าบรรลุตระมขั้นปรมาตถสังจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน” กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่มี..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิวาว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แคะไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโลภะ ปริเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่หวัะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก” สำเร็จลง ณ ที่นั้นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลู่“นิพพาน”

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

นี่ก็คือ “เนกขัมมสติดูเบกขา”ที่ได้หลอหลอมจากการปฏิบัติอย่าง**สัมมาเจริญมาตามลำดับ** จนกระทั่งเกิด

“สังขารูปกษณญาณ” ซึ่งไม่ใช่“เคหสิตอุเบกขา”ดอกนะ แต่เป็น“อุเบกขา”ที่มีคุณสมบัติพิเศษ คือ เป็น “อุตตริมนุสสรธรรม” จึงเป็น“คุณวิเศษ”ที่ยิ่งกว่า อุเบกขาสามัญปุถุชน ยิ่งกว่า“อุเบกขา”ที่เป็นผลของ“ฌาน”ชนิดไม่ใช่แบบพุทธ หรือแม้แต่ผลของ“ฌาน”ที่ชาวพุทธยังไม่สัมมาทิฏฐิปฏิบัติกัน เพราะผลของฌาน ๔ ยังเป็นแค่อุเบกขาลอกีย์ แม้จะเป็น“อุเบกขา”ก็ยังไม่ใช่“อุเบกขา”ที่มีคุณสมบัติพิเศษ อันเรียกว่า“เนกขัมมสิตอุเบกขา”

“อุเบกขา”ที่เป็นผลจากการปฏิบัติ“ฌาน”แบบพุทธนี้ จะสังสมตกผลึกลงเป็น“สัมมาสมาธิ”ของพุทธ ซึ่งอาตมาได้อธิบายมาตลอด ต้องเกิดจากการปฏิบัติ“มรรค”ทั้ง ๗ องค์ อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”

อันมีการศึกษาที่ชื่อว่า“ไตรสิกขา”แบบพุทธ ได้แก่ “จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ที่มี**อภินิหารปฏิบัติ ๓** และมีบทปฏิบัติที่บริบูรณ์ด้วย“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”เป็นต้น

ไตรสิกขา คือ การเรียนที่มีทั้ง**ปริยัติทั้งปฏิบัติทั้งปฏิบัติ**ด้วยหลัก ๓ **ศีล-สมาธิ-ปัญญา** ที่เรียกอีกภาษาหนึ่งว่า **อริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา** ซึ่ง“อริจิต”ที่ได้จากการเรียน(สิกขา)ก็คือ “จิต”ที่เจริญจากการปฏิบัติตาม**ทิฏฐิ**ของตนอย่างใด ก็จะได้**ผลจิต**ที่สังสมเป็นผลลงไปเรียกว่า“ฌาน”และ“สมาธิ”ตาม**ทิฏฐิ**นั้นๆ

ถ้า**ทิฏฐิ**เป็น“สัมมา” ทั้ง“**สัมมาทิฏฐิ**”ทั้ง“**สัมมาปฏิบัติ**” **ทิฏฐิ**จะเจริญพัฒนาขึ้นไปสังสมเป็น“**ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาผล**” ปฏิสัมพันธ์เป็นองค์ร่วมกับ“**ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-องค์แห่งมรรค**” ตาม“**องค์ธรรม ๖**”ในภาค“**สัมมาทิฏฐิ**”อันเป็น“**อาริยะ**”ที่เป็น**อนาสวะ** เป็น**โลกุตระ** เป็น**องค์มรรค** (พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘)

ฌาน คือ **จิตที่สงบระงับ** หรือคือ **จิตสงบ** ส่วน**สมาธิ** คือ **จิตตั้งมั่น** หรือ**ความตั้งมั่นของจิต** มี**นัยสำคัญ**ต่างกันอยู่อย่างนี้ ต้องแม่นประเด็น **สมาธิ แบบพุทธ** คือ **จิตที่สงบระงับด้วยการ“เผากิเลส”**(ตามที่ใช้ภาษาชื่อว่า“ฌาน”นั่นเอง)จน**“จิต”**เปลี่ยนสภาพ เพราะ“**กิเลส**”หมดสิ้นสูญ(สูญ)ไปจากจิต โดยจิตตนก็มี“**ญาณ**”**รู้แจ้งเห็นจริง**“**ความสูญ**”นั้นๆด้วย **“จิต”**ที่เป็น“**ฌาน**”ตามลักษณะดังกล่าวนี้เอง ที่

สังสมตกผลึกเข้มข้นแข็งแกร่งขึ้นๆ เป็น“**ความตั้งมั่น ยิ่งๆขึ้น**” สูสภาพจาก**อัปนา(แนวแน่)**แล้วก็**เป็นพยุอัปนา(แนบแน่น)** จนที่สุดเป็น**เจตโส อภินิโรปนา(ปักใจมั่น)**

และ“**ปัญญา**”ในไตรสิกขานั้นคือ “**ความรู้**”ซึ่งต้องมีแทรกเป็น**ยาคำ**ร่วมทำงาน“**รู้จัก**”**อย่างไรก็ลัดคิดติดตามละเอียดอยู่ตลอดทั้งในอริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขาอย่างสำคัญ**ทั้งใน“**ศีล**”(อริศีลสิกขา)ก็ต้องมี“**ปัญญา**” ทั้งใน“**ฌาน**”(อริจิตสิกขา)ทั้งใน“**สมาธิ**”(อริจิตสิกขา)ก็ต้องมี“**ปัญญา**” ทั้งใน“**ปัญญา**”เอง(อริปัญญาสิกขา)ก็จะเกิดการ“**รู้แจ้ง-รู้จริง**” จนกระทั่ง“**รู้จบ**”เป็นที่สุด

“**อริจิตสิกขา**”คือ ความเจริญของ“**จิต**” เป็น“**ฌาน**”เป็น“**สมาธิ**” แม้แต่“**ปัญญา**”ก็คือ“**อริจิต**”เจริญในตัวเอง “**ฌาน**”เป็น**เบื้องต้น**ของ“**สมาธิ**” หรือเป็น“**วิธีทำให้เกิดผล**” จิตเกิดผลขึ้นๆแล้วตกผลึกลง**ตั้งมั่น** คือ**สมาธิ** แม้“**นิโรธ**”ก็เป็น“**สมาธิ**”ถ้าไม่ติดแค่พยัญชนะ คือ เป็นเรื่องของ“**ความตั้งมั่นของจิตที่มีความดับกิเลส**”ง!

นัยยะที่สำคัญยิ่งก็คือ “**นิโรธ**”หรือ“**การดับ**”แบบ**พุทธ**นั้นในขณะที่กำลังปฏิบัติกำจัดกิเลส(ตามภาษาว่า“**เผา**”นั่นแหละ) “**ปัญญา**”ในจิตของตนเองก็“**ตามเห็น**”(อนุบัสส)ตลอดทางของความเป็นไปในการทำ“**ฌาน**”กระทั่ง**ตามเห็นความจางคลาย(วิราทานุบัสส)** **ตามเห็นความดับ(นิโรทานุบัสส)**ซึ่งเป็น“**ความดับของกิเลส**”ด้วย“**วิปัสสนาญาณ**”เห็นอย่างชัด“**แจ้ง**”(ลิจฉ)ทั้งใน**ความเกิดของกิเลส**ทั้งใน**ความตั้งอยู่ของกิเลส** แม้ที่สุด**ความดับของกิเลส** และได้ตรวจสอบด้วย“**อรุพฌาน ๔**”หรือ“**วิโมกข์ ๘**”กระทั่งถึงขั้น“**สัญญาเวทิตนินโรธ**”ซึ่งเป็นแบบพุทธโดยเฉพาะ เพราะเป็น“**นิโรธ**”หรือ“**ความดับ**”ที่**ไม่ใช่“ดับสัญญา”**เป็น“**อสังขญิ**”(ไม่มีสัญญา,ไม่มีความรู้สึก)แต่เป็น“**นิโรธ**”ที่ตรงกันข้ามด้วยซ้ำ เพราะ“**สัญญา**”**ยิ่งทำหน้าที่กำหนดรู้**”แจ่มแจ้งตลอดไปหมด ทั้ง“**อากาศ**” นั่นคือ“**อากาศาณัญญาตนสัญญา**” ทั้ง“**วิญญาณ**” นั่นคือ“**วิญญาณัญญาตนสัญญา**” ทั้ง“**อากิญจัญญู**” นั่นคือ“**อากิญจัญญาตนสัญญา**” ทั้ง“**เนวสัญญานาสัญญา**” นั่นคือ “**เนวสัญญานาสัญญาตนสัญญา**” จนกระทั่งที่สุดจบกระบวนการ“**สัญญา เวทิตัง นิโรธัง โทติ**”หมายความว่า “**ความกำหนดรู้**”(สัญญา)ทำหน้าที่กำหนด

รู้ในอารมณ์(เวทนา)ต่างๆจนรู้แจ้งอารมณ์ครบถ้วนแล้ว (เวทยัตถ) จึงเป็น(हित)ความดับ(นิโรธ)ที่ยิ่งรู้แจ้งเห็นจริง จะมีไม่“นิโรธ”ที่ยิ่งดับยิ่งมีดียิ่งดำ ไม่รู้อะไรยิ่งขึ้น “นิโรธ”ของพุทธยิ่ง“ดับ”ยิ่งรู้แจ้งรู้ครบรู้สมบูรณ์ ต่างกับ“นิโรธ”ที่มีจลาทิกฐิติคือยิ่ง“ดับ”ยิ่งไม่รู้ๆๆ “ฉาน”ที่จริงแปลว่าไฟในที่นี้หมายถึง การทำลายกิเลสถึงขั้นสิ้นเกลี้ยงแบบ“เผา”(เฉพาะกิเลส)ด้วย“ไฟ”ให้มอดไหม้สูญสิ้นจากสภาพนั้นไปเลย

ต่อเมื่อ“เผา”กิเลสได้สำเร็จ จึงเรียกว่า“ฉาน”

ผลของฉาน คือ “จิตสงบ”แล้วจาก“กิเลส”นั้นกวน ฉะนั้น จึงต้องชัดเจนนะว่า “จิตสงบ”ของพุทธนั้นสงบด้วย“ฉาน”หรือด้วยการ“เผา”หรือการกำจัดตัวกิเลสชนิดที่“เผาถูกตัวกิเลส”ตัวนั้นๆ อย่างจับมันคั่นตาย

ไม่ใช่“ไม่ได้เผา”หรือแค่“ดับไป”ชนิดที่ไม่รู้จัก“ตัวกิเลส”ด้วยซ้ำ เพียงแต่ทำให้“จิตดับ”จนเก่งเท่านั้น

“นิโรธ”ของพุทธนั้น“ดับ”เพราะได้“เผา”เฉพาะตัวตนของกิเลสที่นั้นจนหมดความมี“ตัวตน”(อัตตา)ไปสิ้น ซึ่งที่จริง“ฉาน”ในแบบอื่น ไม่น่าจะเรียกว่าเป็น“ฉาน”ด้วยซ้ำไป เพราะทำได้แค่“จิตสงบระงับ”เท่านั้น

ไม่ใช่“เผา”ตัวกิเลสในจิต“เฉพาะที่เป็นตัวตนของกิเลสตัวนั้นๆ”เท่านั้นที่ถูก“เผา”ไปตามลำดับแบบพุทธจนกระทั่ง“ดับ”เพราะตายไปเป็นขั้นๆ ต้น-กลาง-ปลาย โสตาบันก็“เผา”สำเร็จไปส่วนขั้นต้น สกิทาคามีก็“เผา”ได้เพิ่มขึ้นไปอีกขั้นกลาง อนาคามีก็“เผา”ส่วนที่เหลือขั้นปลายไปให้สิ้นเกลี้ยงทั้งหมดในจิตตน

แบบพุทธนั้นจะมี“อธิปัญญาสิกขา”เจริญพัฒนาตามรู้(ซานติ)ตามเห็น(ปัสสติ)ไปตลอดสายด้วย“วิชชา ๘”ในการประพุดติ“จรณะ ๑๕” ซึ่งตั้งแต่เห็นความเป็น“ไตรลักษณ์”หรือ“สามัญญลักษณ์”ปรากฏให้เห็นก็เป็นการเห็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ซึ่งเป็น“การเห็น”อุกตลจิตหรือกิเลสของเราที่เดียวที่“เกิดขึ้น”(อุปปัชชติ)ให้ญาณหรือปัญญาขั้น“วิปัสสนาญาณ”นั้นแหละ “เห็น”ว่ามัน“ตั้งอยู่”(อุปัฏฐิติ)และที่สุดจึง“เห็น”กิเลสของตนในตนนั้นแท้ๆ“ดับไป”(นिरุชคณิต)ซึ่งเป็น“ของตน-เฉพาะตน”(ปัจเจกัตถ) ซึ่ง“อธิปัญญาสิกขา”จะเจริญพัฒนาเป็น“ญาณ ๑๖”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อนิจจัง” และ“ทุกขัง”

แล้วที่ที่สุด“อนัตตา”สัมบูรณ์ด้วย“สัจฉญาณ-กิจฉญาณ-กตญาณ”ในอริยสัจ ๔ เป็นปรีวิฏ ๓ ครบอาการ ๑๒

ไม่ใช่แค่“เห็น”การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไปแค่ภุมิโลกีย์หรือแค่ตรรกะที่ยังไม่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”แต่ลึกเข้าไปถึงการ“เห็น”ภาวะที่เกิดขึ้นใน“ความไม่เที่ยงของกิเลส-ความเป็นทุกข์ของจิต-ความดับไปของกิเลส”

จึงเป็นเรื่อง“ลึกซึ้งยิ่งล้ำ”(คัมภีร์) ตามเห็นได้ยาก (พุทธสา) ตรัสรู้ตามได้ยาก(ทุรณุโพธา) สงบอย่างวิเศษ (สันตา) ประณีตสุขุมยิ่ง(ปณีตา) ไม่สามารถรู้แจ้งจริงได้ด้วยตรรกะ(อตกกาวจารา) ละเอียดลออสุดๆขั้นนิพพานที่เดียว(นิปฺภน) รู้ได้เฉพาะบัณฑิตโลกุตระ(บัณฑิตเวทนียา)

“ฉาน”นี้ เป็นอุตริมนุสตรรมแท้ๆ ผู้ไม่มี“ฉาน”สัมมาทิฐิ ไม่สามารถหลุดความเป็น“ฉาน”ได้ถูกต้อง จิตสงบด้วยการ“เผา”นี้แหละ ที่สั่งสมตกผลึกไปตามลำดับ จาก“ขณิกสมาธิ”(จิตเริ่มตั้งมั่นได้ชั่วขณะ)

เมื่อศึกษาฝึกฝนโดยปฏิบัติด้วยองค์ทั้ง ๗ ของมรรค เป็นสัมมาปฏิบัติมากขึ้นๆ ก็ยิ่งจะ“เผากิเลส”ได้มากขึ้น ซึ่งต่างจากปฏิบัติ“สมาธินั่งหลับตา”ที่ไม่ได้เผา(ฉาน)มีแต่หยุดลงไปๆ หรือไม่ก็ทำไม่รู้ๆๆ หรือข่ม-กลบ-หลบ

ความเจริญขึ้นๆ(อิริจิต)ของ“จิต”ที่ปฏิบัติแบบพุทธถูกถ้วน คือ“มรรค ๗ องค์”ยิ่ง“ตั้งมั่น”เพิ่มขึ้นๆก็เรียก“อุปจารสมาธิ”(จิตตั้งมั่นดีขึ้นๆใกล้ผลสูงสุดเข้าไปตามลำดับ)

ที่สุดเป็น“อัปนาสมาธิ”(จิตตั้งมั่นสำเร็จได้แน่วแน่สัมบูรณ์) เป็น“ความตั้งมั่นของจิต”ชนิดที่“จิต”แท้ที่บริสุทธิ์ไม่มีการรบกวนจากกิเลส”อีกเลย จึงสงบถาวร

ความ“สงบ”ของจิตลักษณะนี้ เพราะ“เผาอุกตลจิต” หรือเพราะ“ฆ่าถูกตัวกิเลสสิ้นซาก”ต่างหาก “จิต”จึง“สงบ”ถาวร “สงบจากความเลวร้าย”สงบจากกิเลส

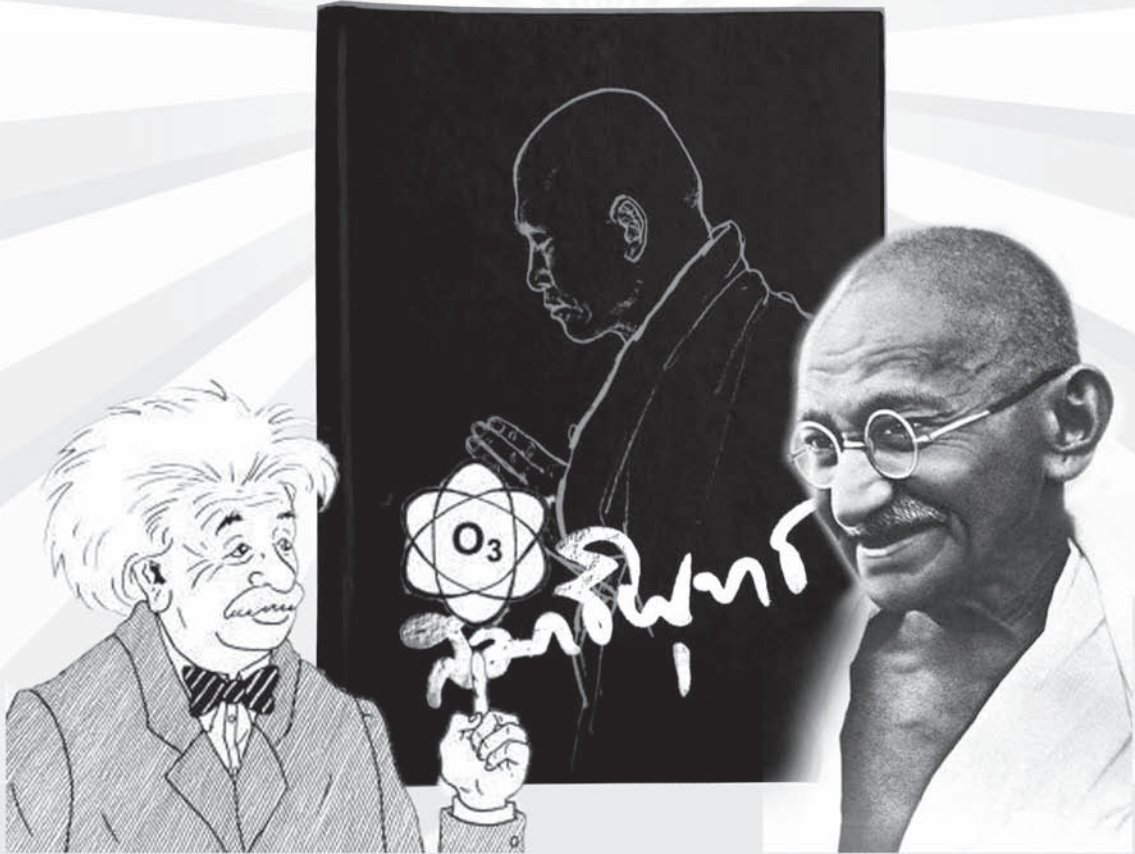
ไม่ใช่“จิต”ทั้งหมดถูกทำให้หยุด โดยให้มันลงไปจับตัวมันแน่น เป็น“อนุสัย-อาสวะ”ได้กั้นบังของจิต มันก็เลยยั้งลงๆ ยิ่งแน่นๆๆ เป็น“จิต”ยังไม่รู้อะไรไม่รู้“โลก”(ไม่มีโลกวิทู) ไม่รู้สังคม ไม่ทำนายการคิดร่วมสังคม จึงทำงานกับคนในสังคมส่วนใหญ่ ไม่เป็น มีแต่“ตัวเอง”ที่ได้นิ่งได้หยุด แล้วนับเอาอย่างนี้คือ“สงบ”

ขอยืนยันว่า อย่างนั้นไม่ใช่“สงบ”แบบพุทธเลย
๒ [มีต่อฉบับหน้า]

● ต่อจากฉบับที่ ๒๕๗

แทบจะไม่น่าเชื่อว่า บนเส้นทางสายโลกุตระและอเทวนิยม
การที่จะค้นพบบุคคลที่จะกลับมาบำเพ็ญบารมีบนโลกนี้
จะหาได้น้อยมากและยากมาก
แต่คนเหล่านี้ก็มาปรากฏให้โลกได้เห็นได้รับรู้
แม้จะอยู่คนละมุมโลก ต่างเชื้อชาติ ต่างภาษา...
แต่ก็มีความเป็นโลกุตระและอเทวนิยม ที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
นั่นเพราะสัจธรรมย่อมมีหนึ่งเดียวนั่นเอง

โพธิสัตว์บนดิน - โพธิสัตว์เหนือโลก

ตอน ๒

อาหารมังสวิรัต

○ อาหารมังสวิรัต... ในทัศนะของไอน์สไตน์
นักมังสวิรัตผู้มิชื่อเสียงอีกท่านหนึ่ง อัลเบิร์ต
ไอน์สไตน์ (๒๔๒๒ - ๒๔๙๘) ซึ่งได้ถูกจัดไว้ว่าเป็น
นักวิทยาศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในศตวรรษที่ ๒๐

และเป็นผู้ที่ส่งเสริมสวัสดิภาพตลอดชีวิต

“ไม่มีอะไรที่จะยังประโยชน์ให้สุขภาพของมนุษย์
และเพิ่มโอกาสในการมีชีวิตอยู่บนโลกมากเท่ากับการ
วิวัฒนาการสู่อาหารมังสวิรัต”

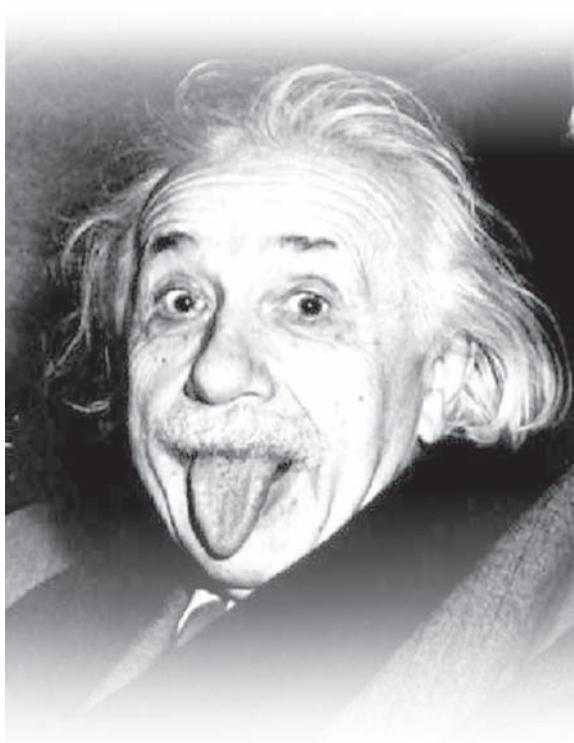
ในคำกล่าวที่คล้ายกันนี้ เขาได้กล่าวว่า
**“หน้าที่ของเราคือ
 ทำให้ขอบเขตความเมตตาของเราเปิดกว้างขึ้น
 ที่จะรวมเอาสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย
 และธรรมชาติทั้งหมดในความงามของมัน”**
 และในวันที่เขากลายเป็นนักมังสวิรัต
 เขาได้เขียนไว้ในไดอารี่ว่า
**“ตกลงผมก็มีชีวิตอยู่โดยปราศจากไขมัน
 ปราศจากเนื้อสัตว์ ปราศจากปลา
 แต่ผมรู้สึกดีทีเดียวในลักษณะนี้ ผมรู้สึกอยู่เสมอว่า
 มนุษย์ไม่ได้เกิดมาเป็นผู้ที่กินเนื้อสัตว์”**
 (จาก <http://www.vcharkarn.com/vcafe/171640>)

○ **อาหารมังสวิรัต...ในทัศนะของคานธี**
ข้าพเจ้าชอบอาหารมังสวิรัต
 แต่ประสบการณ์สอนข้าพเจ้าว่า
 หากต้องการมีสุขภาพแข็งแรง
 ผู้บริโภคมังสวิรัตควรดื่มน้ำนม
 และรับประทานผลิตภัณฑ์ที่ได้จากนม
 เช่น นมเปรี้ยว เนย และเนยใสด้วย
 แต่ข้าพเจ้าก็ยังเชื่อมั่นว่า
 ในอาณาจักรพืชผักบางชนิด
 ที่สามารถให้สารอาหารที่จำเป็น
 แทนนมและเนื้อสัตว์อย่างสมบูรณ์
 และอย่างปราศจากข้อเสียหยา
อันเกิดจากการรับประทานนมและเนื้อสัตว์
ไม่ว่าจะพิจารณาจากแง่ของศีลธรรมหรืออื่นใด
ในทรรศนะของข้าพเจ้า
การดื่มนมหรือการรับประทานเนื้อสัตว์
มีข้อเสียหยาอย่างแน่นอน
เพราะเพื่อให้ได้เนื้อมานั้นเราต้องฆ่า
และเราก็ไม่ควรดื่มนมชนิดใดทั้งสิ้น
ยกเว้นนมมารดาในยามที่เรายังเป็นทารก
นอกจากผลเสียในแง่ศีลธรรม
ยังมีผลเสียในแง่อื่น ๆ อีกโดยเฉพาะในแง่สุขภาพ
ทั้งนมและเนื้อเป็นสื่อนำเชื้อโรคจากสัตว์มาสู่คน
 (กุญแจสู่สุขภาพ น.๒๒-๒๔)

○ **อาหารมังสวิรัต... ในทัศนะของ สมณะโพธิรักษ์**
 ข้าพเจ้านั้น เชื่อยิ่งกว่าเชื่อว่า
 พระพุทธองค์ต้องไม่ฉันเนื้อสัตว์
 เพราะพระพุทธองค์นั้น ใคร ๆ ก็ทราบว่
พระองค์ท่านไม่ได้สอนคนเพียงแต่คำพูดเท่านั้น
พระองค์สอนคนทั้งการปฏิบัติ
คือ พระองค์เองก็ปฏิบัติ
เป็นตัวอย่างให้คนเห็นจริง เชื่อได้จริง
ยืนยันจริง ๆ ด้วย (แต่ก็ไม่ได้บังคับผู้ยังไม่ต้องการทำ)
เพราะการสอนใด ๆ ผู้สอนต้องปฏิบัติ
ต้องเป็นได้ตามที่สอนด้วย
จึงจะเป็นการสอนด้วยธรรมชาติที่ให้ผลสูงที่สุด
 และพระองค์เป็นผู้มีทุกอย่างบริสุทธิพร้อมอยู่แล้วด้วย
 การไม่เสพเนื้อสัตว์ ง่ายกว่าการไม่เสพเมถุนเป็นไหน ๆ
 ทำไม? พระไม่เสพเมถุนยังได้
 จะไม่เสพเนื้อสัตว์เท่านั้น เพื่อความบริสุทธิ์แห่งศาสนา
 ทำไม...จะไม่กล้าทำเซียวหรือ?
 อันที่จริง ผู้ที่ไม่ฉันอาหารเนื้อสัตว์ทุกชนิด
 อย่างว่าแต่พระพุทธเจ้าเลย พระอรหันต์เจ้าทั้งหลาย
 ท่านกึ่งฉันเนื้อสัตว์โลกทุกชนิดแล้วเด็ดขาด
 การฉันเนื้อสัตว์นั้น คือ การเบียดเบียนสัตว์โลก
 อย่างไม่มีที่สิ้นสุด
 ไม่จำเป็นที่จะต้องมิตัมกัร มีคนสอนสั่งให้ท่านรู้
 ท่านจะรู้ได้เอง
 แม้คัมภีร์ไทยจะยืนยันว่าฉันเนื้อสัตว์ได้ก็ตาม
 เพราะความรู้ (วิชา) นั้นไม่ใช่คัมภีร์

ไม่ใช่คำสอนคำบอกเล่าใด ๆ
 แต่เป็นญาณ เป็นปัญญาที่เกิดขึ้นในจิต
 ผู้เรียนรู้คัมภีร์ท่องได้จบเป็นพัน เป็นหมื่นคัมภีร์
 แต่ถ้าญาณปัญญาไม่เกิดเลย
 ก็คือ ผู้ยังไม่ได้รู้แจ้งอะไรเลย ก็เป็นของจริง
 ดังนั้นความรู้ว่าจะฉันอาหารได้แค่นั้น มันไม่ใช่ขั้นลึกอะไร
 แม้คำว่า “วิญญาน” มีกันแค่นี้? คืออะไรแท้ ๆ ท่านก็รู้ได้
 เพราะฉะนั้นการจะเบียดเบียน
 สิ่งที่มีวิญญานขึ้นโทษ ๆ ท่านก็รู้
 เพราะท่านปฏิบัติตนจนพ้น “วิหิงสาวิตก” ได้แล้วจริง
 คือพ้น “การตำริแม้แต่จะเบียดเบียน” ได้แล้วนั่นเอง
 (จาก ...คนคืออะไร ทำไม่สำคัญนัก ? หน้า
 ๔๗ - เขียนไว้ตั้งแต่ยังไม่ได้อ่าน)

อารมณ์ขัน

○ อารมณ์ขันของไอน์สไตน์
 ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๙๔ ในวันนั้นช่างภาพ
 สำนักข่าว “ยูพีไอ” ร้องขอให้ไอน์สไตน์ช่วยยิ้มให้
 กล้องสักหน่อยเพื่อจะได้เก็บภาพงาม ๆ ด้วยความ

ที่ไอน์สไตน์มีอุปนิสัยขี้เล่น สบาย ๆ ไม่ถือตัว
 เป็นมิตรกับทุกคน และเกิดรู้สึกเบื่อบ้างที่ต้องยิ้มให้
 คนถ่ายรูปทั้งวัน ไอน์สไตน์ก็เลยแลบลิ้นล้อเล่นใส่
 เลนส์กล้อง จากวันนั้นจนถึงปัจจุบัน ภาพไอน์สไตน์
 แลบลิ้นได้กลายเป็น ๑ ในสัญลักษณ์สำคัญของ
 วัฒนธรรมฟอพอะวันตกและสะท้อนถึงตัวตนของ
 ไอน์สไตน์ที่แม้จะเป็นนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่
 แห่งศตวรรษที่ ๒๐ แต่ก็มีอารมณ์ขันที่พร้อมจะ
 แบ่งปันความเบิกบานให้ผู้อื่นโดยไม่หวาดกลัวว่า
 ภาพลักษณ์ตัวเองจะเสื่อมเสีย

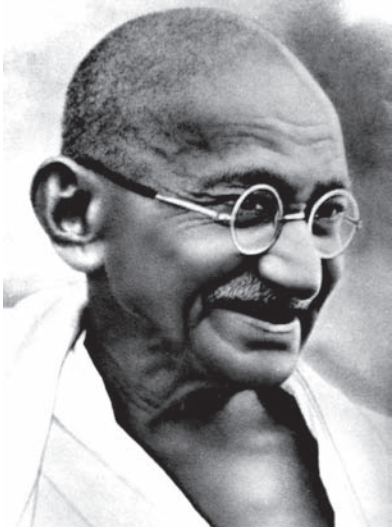
○ ดาราสาวฮอลลีวูดที่สวยเซ็กซี่อย่าง มาริลีน
 มอนโร กล่าวกับไอน์สไตน์ว่า “ท่านศาสตราจารย์ ท่าน
 ว่าไหม หากเราได้แต่งงานกัน ลูกชายที่เกิดมาคงมี
 ใบหน้าเหมือนฉัน และมีความเฉลียวฉลาดเหมือนท่าน”
 ไอน์สไตน์ฟังก็หัวเราะที ๆ พร้อมตอบสวนกลับไปว่า
 “...ผมกลัวว่ามันจะตรงกันข้าม...เกรงว่าเด็กคนนั้นจะมีใบ
 หน้าเหมือนผม แต่ใจเหมือนคุณนะซี” คำตอบดังกล่าวทำ
 เอามาริลีนอายม้วนไปเลย คารมคมคายเป็นอีกเสน่ห์ของ
 ไอน์สไตน์ ดูตัวอย่างข้างล่าง “หากพิสูจน์แล้วว่า ทฤษฎี
 สัมพันธภาพของผมถูกต้อง ชาวเยอรมันจะบอกว่าเป็น
 คนเยอรมัน ชาวสวิสจะบอกว่าเป็นคนสวิส ส่วน
 ชาวฝรั่งเศสจะยกย่องว่าเป็นนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่
 แต่หากมันไม่ถูกต้อง ชาวฝรั่งเศสจะบอกว่าเป็นคนสวิส
 ชาวสวิสจะบอกว่าเป็นคนเยอรมัน ข้างชาวเยอรมัน
 จะเรียกผมว่าคนยิว” อย่างหนึ่งที่ไอน์สไตน์เหมือนคารา
 ตลก เทพ โพธิ์งาม เขาเกลียดตุ่งเท้า ไม่ชอบใส่ถุงเท้า
 ลองไปฟังเหตุผลของเขา “ตอนหนุ่ม ๆ หัวแม่เท้าที่ใหญ่
 มักแทงทะลุถุงเท้าจนขาดเป็นรู เลยไม่ใส่มันอีก”

...จาก guru.google.co.th

○ อารมณ์ขันของคานธี
 คานธีตอบคำถามของนักหนังสือพิมพ์ผู้หนึ่ง ซึ่ง
 ถามว่า คานธีมีอารมณ์ขันหรือไม่ “หากไม่มีอารมณ์ขัน
 ผมคงจะฆ่าตัวเองตายไปเสียนานแล้ว”

ไม่ใช่ ๑๐๐ แต่ ๑๒๕ ในการประชุมใหญ่ของ
 พรรคคองเกรส ใน ค.ศ. ๑๙๔๒ มหาตมา คานธี
 ได้ประกาศในที่ประชุมว่า ขอมีชีวิตอยู่ ๑๒๕ ปี

ในวันรุ่งขึ้นต่อจากนั้น มหาตมา คานธี และผู้นำคนสำคัญอื่น ๆ ของอินเดียก็ถูกจับ และ ณ ที่นั่นเอง มหาตมา คานธี ได้ประกาศอดอาหารประท้วงการกระทำของรัฐบาลอังกฤษเป็นเวลา ๒๑ วัน เป็นการอดอาหารครั้งสำคัญและโด่งดังไปทั่วโลกจนถึงขั้นเป็นอันตรายต่อชีวิต รัฐบาลอังกฤษจึงตัดสินใจปล่อยคานธีเป็นอิสระ ประชาชนชาวอินเดียทั่วทุกทิศต่างจิตใจที่คานธีได้รับอิสรภาพ และต่างก็แสดงความปิติด้วยวิธีการต่าง ๆ มีโทรเลขฉบับหนึ่งจากบัณฑิตมัทนะ โมहन มาละวียะ มีความว่า “เพื่อรับใช้มนุษยชาติและภารตมาตา (แม่ธรณีอินเดีย) ขอพระเจ้าเป็นเจ้าได้ประทานพรให้ท่านมีชีวิตอยู่ ๑๐๐ ปี” ดังได้กล่าวแล้วข้างต้นว่ามหาตมา คานธี ได้ประกาศจะขอมีชีวิตอยู่เป็นเวลา ๑๒๕ ปีและอินเดียทั้งประเทศก็ทราบปณิธานนี้ของท่านเป็นอย่างดี พอได้รับโทรเลข ดังกล่าว คานธีก็รีบส่งโทรเลขตอบบัณฑิต มาละวียะ พร้อมด้วยอารมณ์ขันของท่านว่า “ขอขอบพระคุณที่ท่านระลึกถึงและให้พรผม แต่เพราะปลายปากกาไกลไปเพียงนิดเดียวอายุของผมจึงถูกทอนไปถึง ๒๕ ปี อย่างไรก็ตาม ผมขอมอบ ๒๕ ปีที่ทอนจากอายุผมนี้ สมทบเข้ากับอายุของท่านเอง ก็แล้วกันนะครับ”

♥ ผมไม่ใช่

“มหาตมา”

(มหา + อาตมา = ผู้มีจิตใจสูงเป็นผู้มีจิตสูงเป็นสมัญญาที่ชาวอินเดียมอบให้) ครั้งหนึ่ง

มีนักหนังสือพิมพ์

คนหนึ่งถามคานธีว่า

“ท่านเป็นมหาตมาจริง ๆ หรือ ?”

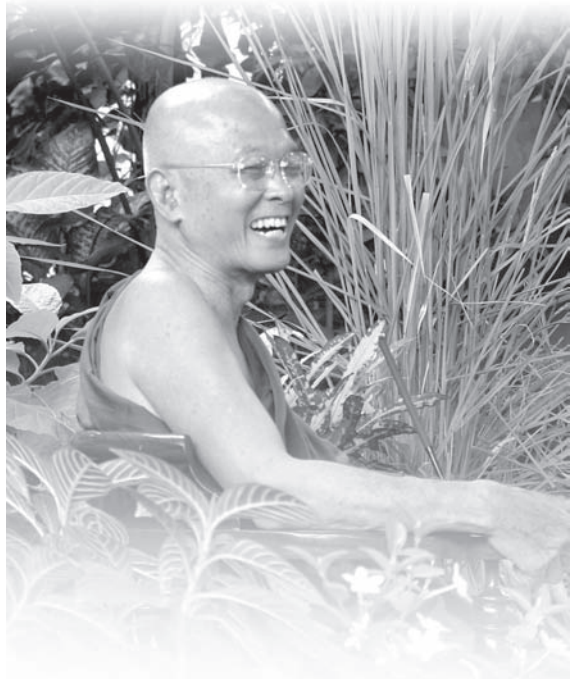
“ผมไม่ได้คิดว่าผมเป็น” คานธีตอบ

“ผมคิดว่าผมเป็นเพียงชีวิตธรรมดา ๆ ชีวิตหนึ่งที่

พระเจ้าเป็นเจ้าของผู้สร้าง”

ท่านจะให้คำนิยามคำว่า “มหาตมา” ได้ไหมครับ ? “ให้ผมเป็น “มหาตมา” เสียก่อนแล้วคงจะให้ได้ !”

ถ้าท่านคิดว่าท่านไม่ได้เป็นมหาตมา ทำไมท่านจึงไม่ห้ามผู้คนมิให้เรียกท่านว่า “มหาตมา” “ผมยังห้าม เขายังเรียกผมมากขึ้น !” คานธีตอบยิ้ม ๆ

○ อารมณ์ขัน...ของสมณะโพธิรักษ์

คนมักจะมองชาวอโศกว่าปฏิบัติธรรมแบบเคร่งเครียด และตั้งข้อสงสัยไปถึงผู้นำจิตวิญญาณชาวอโศก คือพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ว่า คงเคร่งเครียดมากทีเดียว นักปฏิบัติธรรมที่ติดตามพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์มานาน ๆ จะทราบว่าพ่อท่านมีอารมณ์ขัน แต่ในขณะที่เดียวกันก็ให้สาระไปด้วยในตัว ดังเช่นการตอบปัญหาศีลข้อที่ ๑ ในงานปลูกเสกฯ พุทธสถานศิระะอโศก จ.ศรีสะเกษ

ถาม : เวลาเลือกผักพบนอน ควรเอาพบนอนไปทิ้งที่ไหนครับ ? (คนฟังหัวเราะ)

พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ : เอ้! อาตมาว่า ควรจะสืบทอดพ่อแม่มัน แล้วนำไปสู่พ่อแม่ของมัน แล้วก็บอกพ่อแม่มันว่า ชั้นเอาลูกมาคืนเธอแล้วนะ

(คนฟังหัวเราะ) มันยังงั้นนะ ทำไมมันถึงได้... โอโห มันเมตดาไม่มีประมาณเลยนะนี่ มันยอดอกภิมหาบรมเมตดา มันมากไปหน่อยหรือเปล่า ก็เอาไปปล่อยในต้นไม้ที่ควรปล่อย มันก็ควรจะอยู่รอดก็แล้วไป ก็จบ แหม ปฏิภาณที่พบหนอนแล้วจะเอาไปทิ้งที่ไหนก็ยังไม่รู้นี่อาตมาก็ไม่รู้ว่าจะทำยังไงแล้ว

♥ ระบบบริหารที่ไม่บริหาร แผนพัฒนาที่ไม่มีแผน

กลุ่มสัมมนาฟ้าอภัยช่วยกันสรุปถึงแผนพัฒนาของชาวโศกที่จะให้ก้าวหน้าต่อไป แต่สุดท้ายก็คิดกันจนหัวร้อนก็ยิ่งหาข้อสรุปไม่ได้ เลยต้องเข้าหาพ่อท่านเพื่อขอคำแนะนำด้วยคำถามหลาย ๆ คำถาม เช่น- **พ่อท่านมีระบบบริหารชาวโศกอย่างไร? คำตอบก็คือ ท่านบริหารชาวโศกด้วยการไม่บริหาร**และคำถามที่ว่า **แผนพัฒนาชาวโศกนั้นพ่อท่านมีแผนอย่างไร? คำตอบก็คือ ท่านใช้แผนที่ไม่มีแผนพัฒนาชาวโศกในทุกวันนี้**

พ่อท่านมักจะอธิบายสโลแกนในการทำงานของท่านอยู่เสมอว่า

“โน โปรเจค - โน แพลนนิ่ง - และ โนพลอมแพลม”

เพราะไม่มีโครงการ - ไม่มีแผนการ - ท่านจึงไม่มีปัญหา

พ่อท่านมุ่งทำเหตุปัจจัยให้ดี ให้เต็มที่ อย่างเต็มที่ ซึ่งผลมันจะเป็นอย่างไรนั้น มันขึ้นกับเหตุที่เราทำสำคัญกว่า ท่านบอกว่า ถ้าเราเอา ๑ มาบวกกับ ๑ ได้สำเร็จแล้ว ๒ มันจะเกิดเองโดยไม่ต้องพะวงกับมัน

อเทวนิยม

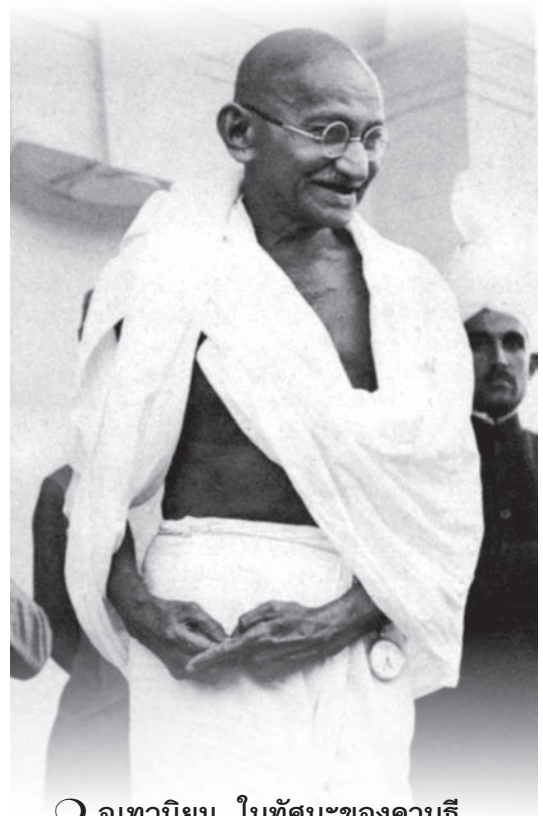
○ อเทวนิยม...ในทัศนะของไอน์สไตน์

ศาสนาแห่งอนาคตจะต้องเป็น “ศาสนาสากล”
อยู่นอกเหนือพระเจ้าที่เป็นตัวตน

หลักเสียงหลักเกณฑ์ที่ไร้ข้อพิสูจน์ และความเชื่อเรื่องเทพเจ้า

เป็นศาสนาที่ครอบคลุมทั้งธรรมชาติและจิตใจ มีพื้นฐานอยู่บนสามัญสำนึกทางศาสนา ที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ต่อสิ่งที่เป็นธรรมชาติและจิตใจทั้งหมดอย่างกลมกลืนกันแบบมีเป้าหมาย พระพุทธศาสนาตอบลักษณะดังกล่าวนี้ได้ (ฉะนั้น) ถ้ามีศาสนาใดที่จะสามารถรับมือได้ กับความต้องการทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ **ศาสนานั้นควรเป็นพระพุทธศาสนา** (จาก...ประโยคทองของไอน์สไตน์ หน้า๗๐)

สรุป พระพุทธศาสนาจะตอบวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ได้ เพราะอยู่นอกเหนือพระเจ้าที่เป็นตัวตนนั่นก็คือ.. อเทวนิยม

○ อเทวนิยม...ในทัศนะของคานธี

การแสวงหาพระเจ้าเป็นเจ้า
ไม่จำเป็นต้องเดินทางไปตามบุญสถาน
ไม่จำเป็นต้องจุดธูปเทียน

ไม่จำเป็นต้องขโมยประติมาของเทวดาน้ำมนต์
หรือทาด้วยชาด

พระผู้เป็นเจ้าของประทับอยู่ในหัวใจของเราท่านทั้งหลาย

หากเราสามารถลืม “อดีต” เสียได้เมื่อใด

เมื่อนั้นแหละเราจะพบพระองค์ท่านทันที

เป้าหมายขั้นสุดท้ายของคนเราก็คือ

การบรรลุถึงพระผู้เป็นเจ้าของ

กิจกรรมทุกประการของคนเรา

ไม่ว่าจะเป็นในด้านการเมือง

การสังคม หรือการศาสนาที่ดี

ควรจะมีเป้าหมายอยู่ที่การบรรลุถึงพระผู้เป็นเจ้าของ

คนเราจะบรรลุถึงพระผู้เป็นเจ้าของได้

ก็ด้วยการรับใช้เพื่อนมนุษย์ด้วยกันเท่านั้น

(ประวัติมหาดมา คานธี หน้า ๑๒๙)

สรุป พระผู้เป็นเจ้าของอยู่ที่การขจัดอดีตในตัวเรา

และจะบรรลุได้ด้วยการรับใช้เพื่อนมนุษย์

○ อเทวนิยม...ในทัศนะของสมณะโพธิรักษ์
ความยิ่งใหญ่ของ “กรรม” และ “ก๊อด” (God)

กรรม คือ บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน
ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่าการกระทำของคน
อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่

กายกรรม - วาจากรรม - มโนกรรม

กรรมหรือการกระทำที่เกิดขึ้นของเจ้าของชีวิตใด ๆ
เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะสั่งสมลงเป็น
ทรัพย์ของตน ๆ (กัมมัสมณะ) แต่ละบุคคลในโลก
และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล “ชีวิต” ของผู้นั้น ๆ
ไปตราบ “ปรีนิพพาน” ที่เดียว

**เพราะ “กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือ
พระเจ้า และคือซาตาน”** แท้จริง ที่สัมผัสได้และ
พิสูจน์ได้ ดูคล้ายกับกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้ง
เป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ กรรม กับ “ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมา
ทุก ๆชาติ” (วิบาก) นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิต
ดำเนินไป ใครจะประสพกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิด
ล้วนเป็นไปตามความจริงที่มาจากกรรม หรือการ
กระทำของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสมกรรม ไม่ว่าจะเชิงดีหรือเชิงชั่ว
นั้น ๆ มาจริง มี “วิบาก” (ผลแห่งกรรม) มาก
จนกระทั่งเป็น “พลังหรือฤทธิ์พิเศษ” ก็เป็น “บารมี”
จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลก หรือเรื่องไม่จริง
ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาด
พิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใด ๆ ก็เป็นเรื่องจริง
สำหรับผู้มี “บุญบารมี” ถึงขั้นนั้น ๆ จริง ๆ [บุญ
ก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริม
ไปตามเชิงบาป]

อำนาจพิเศษ “ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์
นับถือว่าเป็น” สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ “หรือ” เป็น
อำนาจของพระเจ้า” หรือแม้แต่ “อำนาจของ
ซาตาน” ย่อมมีจริง เป็นจริงสำหรับผู้มีบารมีแห่ง
“กรรมวิบาก” อย่างไม่ ๑ ถึงขีดถึงขั้นจริง

“กรรม” ยิ่งใหญ่และสำคัญปานฉะนี้ทีเดียว

**สรุปพระเจ้าคือสิ่งศักดิ์สิทธิ์และยิ่งใหญ่สามารถ
บันดาลทุกสิ่งทุกอย่างได้ฉับใด**

**“กรรม” ของเรานั้นก็ยิ่งใหญ่และศักดิ์สิทธิ์
และ การกระทำของเรา คือ ผู้บันดาลชีวิต
ของเราเช่นเดียวกัน จึงเรียก “กรรมบันดาล”
นั่นแล**

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ยอดคนจนผู้ยิ่งใหญ่
ไม่ใช่ใครพระศาสดา
จนไร้ทรัพย์รวยเมตตา
สร้างศาสนาแบบคนจน

* คนจนมหัศจรรย์

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ นิคมของพวกเจ้าศากยะชื่อเมทหุปะ ในแคว้นลัทธิกะ

สมัยนั้น **พระเจ้าประสันติผู้ครองแคว้น** โกศล ได้เสด็จไปนิคมชื่อ นครกะ ด้วยพระราชกรณียกิจบางอย่าง ได้ทอดพระเนตรสวนแห่งหนึ่งน่ารื่นรมย์นัก ทรงเกิดปีติปรารภถึงพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า

“หมู่มั้เหล่านี้ล้วนน่ารื่นรมย์ ชวนให้เกิดความผ่อนคลาย เจียบสงบ ปราศจากเสียงอ้ออึง ปราศจากคนลัทธิจรไปมา เหมาะควรแก่การงาน (บำเพ็ญธรรม) สมควรเป็นที่อยู่ของผู้ต้องการความสงบเหมือนดังสถานที่ที่เราเคยเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า”

ทรงดำริเช่นนั้นแล้ว จึงเสด็จไปยังเมทหุปะนิคม พอถึงอารามแล้วทรงเจียบเสียบ เสด็จเข้าไปยังพระวิหารทรงค้อย ๆ เสด็จเข้าไปจนถึงระเบียบง แล้วทรงกระแอมก่อนที่จะทรงเคาะประตู พระผู้มีพระภาคเจ้าก็ทรงเปิดประตูรับ

พระเจ้าปเสนทิโกศลจึงเสด็จเข้าไปในพระวิหาร แล้วทรงชบพระเศียรลงแทบพระยุคลบาทของพระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงจูบพระยุคลบาทด้วยพระโอษฐ์ ทั้งทรงนวดพระยุคลบาทด้วยพระหัตถ์ แล้วทรงประกาศด้วยความเคารพยิ่งว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันคือพระเจ้าปเสนทิโกศล

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันคือพระเจ้าปเสนทิโกศล”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงเห็นกายกรรมและวาจกรรมเช่นนั้น จึงตรัสถามว่า

“ดูก่อนมหาบพิตร พระองค์ทรงเห็นอำนาจประโยชน์อะไร จึงทรงกระทำการเคารพนอบน้อมอย่างยิ่งในสรีระนี้ ทรงแสดงอาการฉันทมิตร (มิตรที่พอใจ

รักใคร่) ถึงเพียงนี้”

พระเจ้าปเสนทิโกศลจึงทรงแสดงเหตุผลของการเคารพนอบน้อมอย่างยิ่งนั้น

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ **๑. เพราะหม่อมฉันมีความเลื่อมใสยิ่งในธรรมของพระองค์ว่า พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสรู้เองโดยถูกต้อง พระธรรมนั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าก็เป็นผู้ปฏิบัติดีแล้ว**

แต่ขอประทานวโรกาส หม่อมฉันเห็นสมณพราหมณ์บางพวก ประพฤติพรหมจรรย์ (บวช) ได้แม้ ๔๐ ปี ต่อมาสมณพราหมณ์เหล่านั้น ก็อาบน้ำดำหัว ลูบไล้อย่างดี แต่งผมและหนวด บำเรอตนให้เอิบอิมพรั่งพร้อมด้วยกามคุณ ๕ (รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ที่น่าใคร่ น่าพอใจ) ไม่เหมือนที่หม่อมฉันได้เห็นภิกษุทั้งหลายในธรรมวินัยนี้ ประพฤติพรหมจรรย์บริสุทธิ์บริบูรณ์เป็นที่สุดจนตลอดชีวิต หม่อมฉันไม่เห็นพรหมจรรย์อื่นบริสุทธิ์บริบูรณ์อย่างนี้เลย นอกจากธรรมวินัยนี้เท่านั้น

๒. เพราะพระราชาก็ยังวิวาทกับพระราชินี แม้กษัตริย์ก็ยังวิวาทกับกษัตริย์ แม้พราหมณ์ก็ยังวิวาทกับพราหมณ์ แม้คฤหบดีก็ยังวิวาทกับคฤหบดี แม้บิดามารดาก็ยังวิวาทกับบุตร แม้พี่น้องก็ยังวิวาทกับพี่น้อง แม้สหายก็ยังวิวาทกับสหาย

แต่หม่อมฉันได้เห็นภิกษุทั้งหลายในธรรมวินัยนี้ **สมัครสมานกัน ชื่นชมกัน ไม่วิวาทกัน เข้ากันได้สนิท เสมือนน้ำกับน้ำมัน มองดูกันและกันด้วยดวงตาอันเปี่ยมด้วยความรักอยู่** หม่อมฉันไม่เคยเห็นบริษัทอื่นสมัครสมานกันอย่างนี้เลย นอกจากบริษัทในธรรมวินัยนี้เท่านั้น

๓. เพราะหม่อมฉันได้เดินเที่ยวไปตามอารามต่าง ๆ อยู่เนือง ๆ ในที่นั้น หม่อมฉันเห็นสมณพราหมณ์บางพวก ชู

●●
หม่อมฉันมีความเลื่อมใสยิ่งในธรรมของพระองค์ว่า พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสรู้เองโดยถูกต้อง พระธรรมนั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าก็เป็นผู้ปฏิบัติดีแล้ว
●●

ผอม เศร้าหมอง มีผิวพรรณไม่ผ่องใส ผอมเหลือง ตามตัวสะพรั่งไปด้วยเส้นเอ็น ดูเหมือนว่าจะไม่ใส่ใจในผู้คน หม่อมฉันจึงเกิดความคิดว่า

ท่านเหล่านี้คงไม่ยินดีประพาศพรหมจรรย์ เป็นแน่ หรือว่าท่านเหล่านี้คงมีบาปกรรมอะไรที่ทำแล้วปกปิดไว้ จึงมีสภาพอย่างนี้

หม่อมฉันได้เข้าไปหาสมณพราหมณ์พวกนี้ แล้วถามว่า ดูก่อนท่านผู้มีอายุทั้งหลาย เหตุใดพวกท่านจึงชูปผอม เศร้าหมอง มีผิวพรรณไม่ผ่องใส ผอมเหลือง ตามตัวสะพรั่งไปด้วยเส้นเอ็น ดูเหมือนว่าจะไม่ใส่ใจในผู้คน

พวกสมณพราหมณ์นี้ได้ตอบว่า ดูก่อนมหาบพิตร อาตมภาพทั้งหลายเป็นโรคพันธุกรรม (หรือกรรมพันธุ์ คือลักษณะนิสัยตลอดจนโรคบางอย่างที่ลูกหลานสืบทอดมาจากพ่อแม่)

แต่หม่อมฉันได้เห็นภิกษุทั้งหลายในธรรมวินัยนี้ ร่าเร่ย้งนักร มีใจเขินบาน มีรูปร่างอันน่ายนิติ มีอินทรีย์ (ร่างกายและจิตใจ) เอบอ้ม มีความขวนขวายน้อย (ทางโลกีย์) มีความสงบไม่หวาดกลัว เลี้ยงชีพด้วยของที่ผู้อื่นให้ หม่อมฉันจึงเกิดความคิดว่า

ท่านเหล่านี้คงรู้คุณวิเศษยิ่งขึ้นไปกว่าเดิม ในศาสนาของพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นแน่ จึงมีสภาพอย่างนี้

๔. เพราะหม่อมฉันเป็นราชามหากษัตริย์ ผู้ได้รับมูรธาภิเษก (พิธีรดน้ำในงานราชาภิเษก) แล้วย่อมสามารถจะให้ฆ่าคนที่ควรฆ่าก็ได้ จะให้ริบทรัพย์คนที่ควรริบก็ได้ จะให้เนรเทศคนที่ควรเนรเทศก็ได้ เมื่อหม่อมฉันนั่งอยู่ในที่วิจิตรฉดคติความ ก็ยังมีคนพูดสอดแทรกขึ้นมา แม้หม่อมฉันจะห้ามว่า

ดูก่อนท่านผู้เจริญทั้งหลาย เมื่อเรานั่งอยู่ในที่วิจิตรฉดคติความ พวกท่านจงอย่าพูดสอดแทรกขึ้น ในระหว่างที่เราพูดอยู่ จงรอคอยให้จบถ้อยคำของเราเสียก่อน

ห้ามอยู่ดังนี้ ก็ยังไม่ได้ผล คนทั้งหลายก็ยังพูดสอดแทรกถ้อยคำของหม่อมฉัน แต่หม่อมฉัน

ได้เห็นภิกษุทั้งหลายในธรรมวินัยนี้ ขณะที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงธรรมแก่บริษัทหลายร้อย เหล่าสาวกพึงอยู่ล้วนไม่มีเสียงโอหรือจามเลย

เรื่องเคยมีมาแล้ว ขณะที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงธรรมแก่บริษัทหลายร้อย ในบริษัทนั้นมีสาวกรูปหนึ่งได้ไอขึ้น เพื่อนพรหมจรรย์รูปหนึ่งจึงได้ใช้เข้าสะกิดสาวกนั้น ด้วยความประสงค์จะให้รู้สึกตัวว่า ท่านจงเงยบเสียง อย่าทำเสียงดังไป พระศาสดาของพวกเรากำลังทรงแสดงธรรมอยู่ ทำให้หม่อมฉันเกิดความคิดขึ้นว่า

น่าอัศจรรย์หนอ ไม่เคยมีมา ได้ยินว่า **พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงฝึกบริษัทดีแล้วอย่างนี้ โดยไม่ต้องใช้อาชาญา (อานาจ) ไม่ต้องใช้คัสตรา (อาวุธ) เลย** หม่อมฉันไม่เคยเห็นบริษัทอื่นที่ฝึกได้ดีอย่างนี้ นอกจากบริษัทในธรรมวินัยนี้เท่านั้น

๕. เพราะหม่อมฉันได้เห็นกษัตริย์ผู้เป็นบัณฑิต บางพวก เป็นผู้ฉลาดมีปัญหาโต้ว่าทะเลาะกับคนอื่นได้ กษัตริย์เหล่านั้นเที่ยวทำลายทิวาภิภูของผู้อื่นด้วยปัญญา

ครั้นพอได้ยินข่าวว่า พระสมณโคดมจะเสด็จถึงบ้านหรือนิคมโน้น พวกกษัตริย์เหล่านั้นก็จะพากันตั้งปัญหาเตรียมไว้ ด้วยตั้งใจว่า พวกเราจะพากันเข้าไปหาพระสมณโคดมแล้วถามปัญหาว่า ถ้าพระสมณโคดมถูกถามอย่างนี้แล้ว จะตรัสตอบอย่างนี้ พวกเราก็จะโต้ว่าทะเลาะอย่างนี้กับพระสมณโคดม

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จถึงบ้านหรือนิคมโน้นแล้ว พวกกษัตริย์เหล่านั้นก็พากันไปเข้าเฝ้าถึงที่ประทับ **พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงชี้แจงแสดงธรรม ให้กษัตริย์เหล่านั้นได้เห็นแจ้ง ให้สมาทาน (ถือปฏิบัติ) ให้อาจหาญ ให้ร่าเร่ในธรรม** เป็นเหตุให้กษัตริย์เหล่านั้นไม่พุลถามปัญหากับพระผู้มีพระภาคเจ้าเลย ที่ไหนเล่าจะได้ว่าทะเลาะกับพระองค์ ที่แท้ก็พากันยอมตนเป็นสาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า

๖. เพราะหม่อมฉันได้เห็นคฤหบดีผู้เป็นบัณฑิต บางพวก หรือพราหมณ์ผู้เป็นบัณฑิตบางพวก หรือสมณะ (นักบวชพวกหนึ่ง) ผู้เป็นบัณฑิตบางพวก ซึ่ง

เป็นผู้ฉลาดมีปัญญาได้วาทะกับคนอื่นได้ พวกเหล่านั้นที่ยิวทำลายทิวฏฐิของผู้อื่นด้วยปัญญา

ครั้งพอได้ยินข่าวว่า พระสมณโคดมจะเสด็จถึงบ้านหรือนิคมโน้น พวกเหล่านั้นก็จะพากันตั้งปัญหาเตรียมไว้ ด้วยตั้งใจว่า พวกเราจะพากันเข้าไปหาพระสมณโคดมแล้วถามปัญหานี้ ถ้าพระสมณโคดมถูกถามอย่างนี้แล้ว จะตรัสตอบอย่างนี้ พวกเราก็จะได้วาทะอย่างนี้กับพระสมณโคดม

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จถึงบ้านหรือนิคมโน้นแล้ว พวกเหล่านั้นก็พากันไปเข้าเฝ้าถึงที่ประทับ พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงชี้แจงแสดงธรรมให้พวกเหล่านั้นได้เห็นแจ้ง ให้สมาทานให้อาจหาญให้สำเร็จในธรรม เป็นเหตุให้พวกเหล่านั้นไม่ทูลถามปัญหากับพระผู้มีพระภาคเจ้าเลย ที่ไหนเล่าจะได้วาทะกับพระองค์ ที่แท้กลับพากันขอโอกาสกับพระองค์ เพื่อขอบวชเป็นบรรพชิต

พระผู้มีพระภาคเจ้าก็ทรงให้พวกเหล่านั้นบวช ครั้นบวชแล้ว เป็นผู้หลีกออกจากหมู่ (กิเลส) ไม่ประมาท มีความเพียร มีตนส่งไปดีแล้ว ไม่นานนักก็ทำให้แจ้งซึ่งที่สุดแห่งพรหมจรรย์อันยอดเยี่ยม ด้วยปัญญาอันยิ่งเองในปัจจุบัน เข้าถึงอยู่ ท่านเหล่านั้นพากันกล่าวว่า

ดูก่อนท่านผู้เจริญทั้งหลาย เมื่อก่อนพวกเราไม่ได้เป็นพราหมณ์เลย ก็ปฏิญาณว่าเป็นพราหมณ์ (ผู้ประเสริฐ) ไม่ได้เป็นสมณะเลย ก็ปฏิญาณว่าเป็นสมณะ (ผู้สงบระงับกิเลส) ไม่ได้เป็นอรหันต์เลย ก็ปฏิญาณว่าเป็นอรหันต์ (ผู้ไกลจากกิเลส) แต่บัดนี้พวกเราได้เป็นพราหมณ์แท้ เป็นสมณะแท้ เป็นอรหันต์แท้แล้ว พวกเราไม่พินาศแล้วหนอ

๗. เพราะมีช่างไม้ ๒ คน ชื่อ อิลิทันตะกับปุราณะ กินอยู่กับหม่อมฉัน ใช้ขวิดยานของหม่อมฉัน หม่อมฉันให้เครื่องเลี้ยงชีพแก่เขา แต่งตั้งยศให้เขา แต่ถึงกระนั้น พวกเขาก็ไม่ทำความเคารพนอบน้อมต่อหม่อมฉัน เหมือนกับที่ทำความเคารพนอบน้อมต่อพระผู้มีพระภาคเจ้าเลย

เรื่องเคยมีมาแล้ว คราวที่หม่อมฉันยก

กองทัพออกไป ได้ทดลองช่างไม้ทั้งสองนี้ดู จึงเข้าพักร่วมกันในที่พักอันแคบ พวกเขามักใช้เวลาให้หมดไป ด้วยการสนทนาธรรมกันตลอดคืนเป็นส่วนใหญ่ เมื่อจะพักหลับนอน หากพวกเขาได้ฟังมาว่า พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่ใด พวกเขาก็จะหันศีรษะไปทางทิศนั้น แม้จะนอนเหยียดเท้ามาทางหม่อมฉันก็ตาม หม่อมฉันจึงบังเกิดความรู้สึกว้า

น่าอัศจรรย์หนอ ไม่เคยมีมา ช่างไม้ทั้งสองนี้ กินอยู่กับเรา ใช้ขวิดยานของเรา เราให้เครื่องเลี้ยงชีพ แต่งตั้งยศให้ แต่พวกเขาไม่ทำความเคารพนอบน้อมต่อเรา เหมือนกับที่ทำความเคารพนอบน้อมต่อพระผู้มีพระภาคเจ้าเลย เพราะทั้งสองคนนี้จะรู้คุณวิเศษยิ่งขึ้นไปกว่าเดิม ในศาสนาของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้นเป็นแน่

๘. เพราะพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นกษัตริย์ แม้หม่อมฉันก็เป็นกษัตริย์ พระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นชาวโกศล แม้หม่อมฉันก็เป็นชาวโกศล พระผู้มีพระภาคเจ้ามีชนมายุ ๘๐ ปี แม้หม่อมฉันก็มีอายุ ๘๐ ปี

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ด้วยเหตุดังนี้แล หม่อมฉันจึงได้ทำความเคารพนอบน้อมเป็นอย่างยิ่งในพระผู้มีพระภาคเจ้า และแสดงอาการฉันมิตรถึงเพียงนี้”

หลังจากนั้น เมื่อพระเจ้าปเสนทิโกศลเสด็จไปแล้วไม่นาน พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสกับเหล่าภิกษุ

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พระเจ้าปเสนทิโกศล พระองค์นี้ตรัสธรรมเจดีย์ คือ พระวาจาเคารพธรรม เธอทั้งหลายจงเรียนธรรมเจดีย์นี้ไว้ จงทรงจำธรรมเจดีย์นี้ไว้ เพราะธรรมเจดีย์นี้ประกอบด้วยประโยชน์ เป็นเบื้องต้นของพรหมจรรย์ (การประพฤติธรรมชั้นสูง)”

ตรัสอย่างนี้แล้ว ภิกษุเหล่านั้นพากันชื่นชมยินดีในพระภาสิตของพระผู้มีพระภาคเจ้า

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๓ “ธรรมเจดีย์สูตร” ข้อ ๕๕๙)

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัชณ์ ชูโต

คนบางกลุ่มบางพวกรู้สึกตื่นเต้นยินดีเมื่อมีการเอ่ยถึงคำ “โลกาภิวัตน์” (globalization) และ “หมู่บ้านโลก” (global village) เพราะมันช่างเป็นคำที่สร้างความรู้สึกความเป็นกลุ่มพวกเดียวกัน ความสนิทชิดเชื้อ ความเอื้ออาทร และความสงบ สันติ...ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้วคำดังกล่าวคือบ่อที่เขาขุดไว้ล่อปลา ???

การค้าเสรี (Free Trade)

ต่อจากฉบับที่ ๒๕๗

ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต

๒. กิจการสำคัญ ๆ ที่ถูกแปรรูปมีเช่น น้ำประปา ไฟฟ้า โทรศัพท์ ทางด่วน สายการบิน ถนนขนส่ง ก๊าซ น้ำมัน ธนาคาร รถไฟและอื่น ๆ อีกมาก ส่วนบริษัทต่างชาติที่ซื้อมีทั้งสหรัฐฯ สเปน อังกฤษ ฝรั่งเศส คานาดา ซิลิ ฯลฯ กิจการซึ่งเคยถูกผูกขาดโดยรัฐบาลกลายเป็นถูกผูกขาดโดยเอกชนข้ามชาติและค่าบริการได้พุ่งสูงขึ้นอย่างมหาโหด นอกจากนี้ยังมีห้างค้าส่งค้าปลีกข้ามชาติขนาดใหญ่เข้าไปตั้งอยู่อีกเกือบ ๕๐๐ แห่ง

เฉพาะห้างคาร์ฟูร์ของฝรั่งเศสมีถึง ๓๗๗ แห่ง แถมด้วยร้านแมคโดนัลด์อีกทุกหัวระแหง ร้านโชห่วยและร้านพื้นเมืองถูกทำลายหมด ยิ่งกว่านั้นที่ดินอีกเกือบครึ่งประเทศก็ถูกซื้อไปโดยต่างชาติ รวมทั้งนายยอร์ช ไชโรล ชาวอาร์เจนตินากลายเป็นลูกจ้างหรือเกษตรกรขนาดเล็กเท่านั้น

๓. พนักงานรัฐวิสาหกิจถูกลดจำนวนลงกว่าครึ่ง จาก ๕.๙ แสนคนเหลือเพียง ๒.๖ แสนคน

๔. การว่างงานเพิ่มจากร้อยละ ๖.๕ ในปี

๑๙๙๑ (๒๕๓๔) เป็นร้อยละ ๔๔ ในปี ๑๙๙๗ (๒๕๔๐) และร้อยละ ๕๘ ของประชาชนกลายเป็นคนยากจน

๕. ค่าจ้างลดลงเหลือเพียงร้อยละ ๕๐ ของมูลค่าจริงใน ค.ศ.๑๙๗๔ (๒๕๑๗) คนรวยซ้ำเติมโดยต่างรีบถอนเงินออกไปฝากในสหรัฐฯ ก่อนที่รัฐบาลจะประกาศห้าม ส่วนคนจนถอนเงินไม่ได้ ค่าเงินเปโซลดลง ๒๐๐% ในหนึ่งเดือน ซึ่งหมายความว่าหนี้สินเพิ่มขึ้น ๒๐๐ เปอร์เซ็นต์ และราคาสินค้าก็เพิ่มขึ้น ๒๐๐ เปอร์เซ็นต์ด้วย ชาวกรุงบัวโนสไอเรสถูกฆ่าตายวันละ ๗ คน ในรอบ ๘ เดือนมีคดีฆาตกรรมสูงขึ้นและมีการจับตัวไปเรียกค่าไถ่เป็นรายวัน มีการปล้นรถขนสินค้าและห้างสรรพสินค้า มีจลาจลและการเดินขบวนประท้วงทุกวัน ๆ และหลายสิบแห่ง คนงานต้องยึดโรงงานมาทำเองเพราะเจ้าของไม่มีเงินจ้าง ต้องเปลี่ยนประธานาธิบดีถึง ๔ คนในเวลาหนึ่งสัปดาห์

อาร์เจนตินาร่วงหล่นลงสู่ก้นเหวอย่างรวดเร็ว เพราะการพลัดถิ่นของกลุ่มทุนวอลล์สตรีตซึ่งคอยยุยงให้อาร์เจนตินาออกพันธบัตรอยู่เรื่อย ๆ โดยให้รัฐบาลค้ำประกัน และบริษัทจัดอันดับของสหรัฐฯ ๆ ก็จัดอันดับประเทศให้ดูมีความน่าเชื่อถือ แล้วกลุ่มทุนดังกล่าวก็นำพันธบัตรไปขายในตลาดโลกเพื่อเอาค่านายหน้าทั้ง ๆ ที่รู้ว่าจุดจบคือหายนะ และเมื่ออาร์เจนตินาล่มสลาย ก็กลุ่มเดียวกันนี้แหละที่นำพรรคพวกเข้าซื้อกิจการที่เหลืออยู่ของอาร์เจนตินาในราคาที่ต่ำกว่าเดิมเป็นร้อย ๆ เปอร์เซ็นต์เพราะการลดค่าเงิน กลุ่ม “**แร้งผิวขาว**” เหล่านี้ได้แกยักษ์ข้ามชาติด้านบัญชี การเงินและการธนาคาร เช่น เจพี มอร์แกน, โกลแมนด์แซคส์, เมอร์ริล ลินช์, เอไอจี, เลห์แมนบราเดอร์ส, มอร์แกน สแตนลีย์ ซิตีกรุ๊ป ฯลฯ และกลุ่มนี้ก็กลุ่มเดียวกันกับกลุ่มที่มาหากินอยู่กับรัฐบาลไทยนั่นเอง !!!

ในปัจจุบัน ประเทศอาร์เจนตินาได้กลายเป็น “มรดกโลก” และถูกครอบงำอย่างยากที่จะเป็นอิสระในอนาคต เงินกำไรจะถูกส่งกลับไปทำนุบำรุงประเทศของพวกเขา “กาขาว” หรือถูกใช้

ลงทุนในอาร์เจนตินาเพื่อขยายการครอบงำและผูกขาดต่อไปเรื่อย ๆ นี่คือการล่าอาณานิคมตามระบบทุนนิยมเสรีซึ่งเป็นการล่าโดยการวาง “**ยาพิษทางปัญญา**” ให้ผู้บริหารประเทศกำลังพัฒนาให้เป็น “คุณกล้วย คุณฝ้าย” และไม่ต้องใช้อาวุธให้เสียเลือดเนื้อเหมือนในอดีต ?? ?

● นพ. นีรันดร์ พิทักษ์วัชระ อดีตประธานคณะกรรมการการพัฒนาลังคมและความมั่นคงของมนุษย์ วุฒิสภา ฯ ได้เดินทางไปดูงานที่ประเทศเม็กซิโกหลังจากเม็กซิโกเซ็นสัญญาการค้าเสรีอเมริกาเหนือหรือนาฟต้ากับสหรัฐฯ และคานาดา ได้กล่าวโดยสรุปว่า นาฟต้าสร้างผลกระทบต่อชาวเม็กซิกันส่วนใหญ่ดังนี้

๑. “การอนุญาตให้ต่างชาติเช่าและซื้อที่ดินได้ทำให้ชาวเม็กซิกันโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนยากจนและเกษตรกรไม่มีที่ดินทำกินและอยู่อาศัยเพราะที่ดินกลายเป็นของคนต่างชาติหมด

๒. การลงทุนของคนต่างชาติโดยเฉพาะจากสหรัฐฯ ฯ มีมากขึ้นจนกลายเป็นเจ้าของกิจการร้อยละ ๙๐ ของทั้งหมดภาคเกษตรกรรมและธุรกิจรายย่อยถูกทำลายหมด ห้างค้าปลีกวอลมาร์ตของสหรัฐฯ ฯ กลายเป็นผู้จ้างงานรายใหญ่ที่สุดในเม็กซิโก มีอาชญากรรมเกิดขึ้นมากมาย ในเมืองหลวงแห่งเดียวต้องมีบริษัทรักษาความปลอดภัยถึง ๓,๐๐๐ บริษัท และมีพนักงานพร้อมอาวุธครบมือ ๓๐,๐๐๐ คน คนรวยต้องจ้างเจ้าหน้าที่เหล่านี้โดยเฉลี่ย ๕ คนต่อหนึ่งครอบครัว ในปี ๒๕๔๔ ชาวเม็กซิโก ๓ ใน ๔ กลายเป็นคนยากจน และร้อยละ ๔๕ ตกอยู่ในขั้นอดอยาก การทำลายการดำรงชีวิตของผู้คนทั่วโลกเช่นนี้ทำให้มีผู้อพยพหลบหนีเข้าไปอยู่ในประเทศตะวันตกมากขึ้นเรื่อย ๆ เฉพาะในสหรัฐฯ ฯ ก็มีผู้ลักลอบเข้าประเทศอย่างผิดกฎหมายถึง ๑๑ ล้านคน

๓. ความมั่นคงทางด้านอาหารถูกทำลายโดย พืชราคาถูกข้ามชาติ โดยเฉพาะสหรัฐฯ ฯ ได้ส่งข้าวโพดราคาถูกที่ได้รับการสนับสนุนด้านการเงินอย่างมหาศาลจากรัฐบาล เข้าไปตีตลาดใน

เม็กซิโกจนยึดครองและผูกขาดตลาดได้หมด ชาวไร่พื้นเมืองที่ปลูกข้าวโพดจำนวนประมาณ ๒ ล้านคนต่างล้มละลาย และจำนวนมากหลบหนีข้ามแดนไปเป็นแรงงานทาสในสหรัฐ ฯ ผู้หญิงและเด็กต้องไปทำงานตามบ้านในบรรยากาศที่แปลกแยกจำนวนมากต้องเป็นโสเภณี เมื่อสหรัฐ ฯ ผูกขาดตลาดได้แล้วราคาข้าวโพดก็ขึ้นไป ๓ เท่า ผลกระทบที่เลวร้ายเช่นนี้มิได้เกิดเฉพาะในเรื่องข้าวโพด แต่ได้ลามไปสู่ข้าวสาลี ข้าวและเนื้อสัตว์ จนกลายเป็นว่าเม็กซิโกต้องนำเข้าอาหารจากสหรัฐ ฯ ทั้งหมด พวก “กาขาว” ซึ่งมีสหรัฐ ฯ เป็นผู้นำได้ผลักดันทุนนิยมเสรีเพื่อผูกขาดและครอบงำเช่นเดียวกับสมัยล่าอาณานิคม และด้วยเหตุนี้เองจึงเกิดขบวนการ “ซาปาติสตา” และอื่น ๆ อีกหลายขบวนการที่ร่วมกันต่อสู้และคัดค้านทั้งโดยการเจรจาและการใช้อาวุธพวกเขาต่อสู้มากกว่า ๑๐ ปีแล้วโดยรัฐบาลไม่สามารถทำลายได้ และจำนวนชาวเม็กซิกันที่ร่วมการต่อสู้มีจำนวนล้าน ๆ คนทั่วประเทศ อนึ่ง สหรัฐ ฯ ได้แสดงเจตนาให้เห็นว่าต้องการผูกขาดและครอบงำโลกในเรื่องอาหารด้วย ที่เห็นได้อย่างชัดเจนคือการผลักดันพืชตัดต่อพันธุกรรม และการที่บริษัทเกษตรข้ามชาติด้านตัดต่อพันธุกรรมได้ใช้เงินหลายหมื่นล้านดอลลาร์กว่านซื้อกิจการเมล็ดพันธุ์ทั่วโลกไว้ในครอบครองแล้วถึงร้อยละ ๘๕ สำหรับประเทศไทย มอนซานโตได้เข้าร่วมลงทุนกับบริษัทซีพีแล้ว!!!

โจเซฟ สติกลิตส์ นักเศรษฐศาสตร์รางวัลโนเบลในปี ๒๕๔๔ และนักเศรษฐศาสตร์ชั้นนำอีกหลายคนได้ชี้ให้เห็นว่า “เส้นทางการพัฒนาในช่วงทศวรรษ ๑๙๙๐ (๒๕๓๓) ของลาตินอเมริกาที่เดินตามการค้าเสรีนั้นมีผลงานที่ต่ำกว่าในช่วงทศวรรษ ๑๙๕๐ - ๑๙๗๐ (๒๔๙๓ - ๒๕๑๓) ซึ่งใช้การพัฒนาแบบอุตสาหกรรมทดแทนการนำเข้า (Import Substitution Industrialization : ISI) ด้วยซ้ำไป”เพราะเลือดไม่ได้ถูกดูดออกไปอย่างตะกละตะกลามโดยประเทศใหญ่และหรือมีพลังทางเศรษฐกิจการเงิน เทคโนโลยีและสื่อ

มวลชนมากกว่า เช่น สหรัฐ ฯ และกลุ่มจี ๗ ???

● เมื่ออินโดนีเซียเผชิญวิกฤติทางเศรษฐกิจในปี ๒๕๔๐ โดยติดเชื้จากประเทศไทย อินโดนีเซียก็ทยอยขายกิจการบริการสาธารณสุขไปทีละทีละขั้นให้บริษัทข้ามชาติตามคำสั่งการของไอเอ็มเอฟ ซึ่งพวก “กาขาว” ใช้เป็นเครื่องมือในการเปิดประเทศลูกหนี้ให้บริษัทข้ามชาติของพวกเขาเข้าไปยึดและผูกขาดกิจการที่จำเป็นต่อการดำรงชีพ ชาวอินโดนีเซียต้องจ่ายค่าน้ำประปาที่แพงขึ้นกว่าเดิมร้อยละ ๔๐ และ ๖๐ ตามลำดับทั้ง ๆ ที่ค่าแรงยังเท่าเดิม ล่าสุดหนังสือพิมพ์จากรัตนาโพลด์ ฉบับวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ รายงานว่า เอกอัครราชทูตอังกฤษประจำอินโดนีเซียได้เข้าพบรองประธานาธิบดี และเจรจาขอให้ยอมรับการขึ้นราคาน้ำประปาอีกร้อยละ ๒๐ หลังจากได้ขึ้นราคาไปแล้วร้อยละ ๔๐ เมื่อ ๘ เดือนก่อน !!!

● สำหรับประเทศไทย รัฐบาล “คุณกล้วย” ได้ทำสัญญาการค้าเสรีอย่างช้อนเร้นกับประเทศจีน ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ โดยเอาผลประโยชน์ของเกษตรกรไทยจำนวนล้าน ๆ คนที่ปลูกพืชผักและผลไม้เมืองหนาว เลี้ยงวัว ปลูกพืชไร่และทำไวน้ ไปแลกกับผลประโยชน์ด้านดาวเทียม โทรศัพท์มือถือ และอะไหล่รถยนต์ของนายทุนไม่กี่คน แม้แต่โครงการหลวงทางภาคเหนือก็ถูกผลกระทบจากสัญญาดังกล่าว ที่แยกจากนั้นคือสัญญาดังกล่าวได้กระทำโดยไม่ได้บอกให้ผู้ที่จะถูกผลกระทบทราบล่วงหน้า รวมทั้งไม่ได้เตรียมแก้ไขผลกระทบไว้ก่อนแต่อย่างใด ฉะนั้น จะเห็นได้ว่าสัญญาการค้าเสรีทั้งของสหรัฐ ฯ อาร์เจนตินา และไทย ต่างก็ทำเพื่อประโยชน์ของบริษัทข้ามชาติและคนชั้นนำกลุ่มเล็ก ๆ ทั้งสิ้น อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยนั้นตกอยู่ในฐานะที่น่าอดสูที่สุด เพราะในขณะที่สหรัฐ ฯ ยุโรปและญี่ปุ่นต่างก็ปกป้องและให้เงินสนับสนุนเกษตรกรเพื่อรักษาความมั่นคงทางด้านอาหาร แต่ประเทศไทยกลับทำลายความมั่นคงทางด้านอาหารของประเทศและสนับสนุนผลประโยชน์ของคนกลุ่มน้อยซึ่ง

ใกล้ชิดกับรัฐบาล และเป็นกิจการที่ต้องพึ่งพิงต่าง
ชาติอีกด้วย???

● การเปิดเสรีทำให้การค้าเพิ่มขึ้น แต่ส่วน
ใหญ่เป็นการค้าระหว่างบริษัทข้ามชาติที่มีสาขา
กระจายอยู่ทั่วโลก และส่งผลให้ความมั่นคง
รวมศูนย์ เปรียบได้กับการผูกขาดหาประโยชน์
ของคนกลุ่มน้อยในสมัยล่าอาณานิคม ซึ่งทำลาย
การแข่งขัน การกระจายรายได้ และไม่เป็นผลดี
ต่อสาธารณชนและผู้บริโภค นอกจากนี้ การค้า
เสรีทำให้โลกร้อนขึ้นจากการขนส่ง และการเดิน
ทางโดยไม่จำเป็นด้วย !!!

● เมื่อปลายทศวรรษ ๑๙๙๐ (๒๕๓๓) ค่าจ้าง
สุทธิหลังหักค่าครองชีพทั่วโลกกลับลดต่ำกว่า
ระดับเมื่อกลางทศวรรษ ๑๙๗๐ (๒๕๑๓) และ
บริการสาธารณะและสวัสดิการก็ลดลงด้วย

● ตลอดระยะเวลาที่ทุนนิยมเสรีถูกผลักดัน
ธนาคารโลกระบุว่า จำนวนของผู้คนที่รายได้ ๑
ดอลลาร์ต่อวันได้ลดลงจาก ๑.๕ พันล้านคนเป็น
๑.๔๑ พันล้านคน แต่คนที่มียาได้ ๒ ดอลลาร์
ต่อวันกลับเพิ่มขึ้นจาก ๑ พันล้านคนเป็น ๑.๖ พัน
ล้านคน ซึ่งเมื่อรวมแล้วจำนวนผู้ที่อาศัยอยู่ในความ
ยากจนโดยรวมได้เพิ่มขึ้นจาก ๒.๕ พันล้านคนเป็น
๒.๗ พันล้านคน ยิ่งกว่านั้น ช่องว่างด้านรายได้ของ
คนรวยและคนจนได้ขยายตัวอย่างน่าตระหนก
ในขณะที่รายได้ของบรรดาซีอีโอและกำไรของ
บริษัทข้ามชาติได้พุ่งสูงขึ้นราวกับติดจรวด ความ
ฝันของสหรัฐฯ ในเรื่องทุนนิยมเสรี โลกาภิวัตน์
และหมู่บ้านโลกกลายเป็น “ฝันร้าย” ของชาวโลก
เพราะฝันแบบอเมริกันได้ส่งผลร้ายต่อการดำเนิน
ชีวิตของผู้คนทั่วโลกจำนวนนับไม่ถ้วน

● การลด ละ เลิกกฎระเบียบเป็นเสมือนการ
ปล่อย “ปีศาจแห่งความโลภ” ออกจากขวด และ
เกิดการฉ้อโกง การฟอกเงิน และการปลอม
แปลงเอกสารของบรรดาซีอีโอที่จบจากมหา
วิทยาลัยชั้นเยี่ยมอย่างฮาร์วาร์ดและเคลล็อกที่
บริหารบริษัทข้ามชาติในตลาดหลักทรัพย์ใน
หลายประเทศ เฉพาะในสหรัฐฯ ก็มีบริษัทที่ติด

อันดับสูง ๆ ของโลกเข้าข่ายความผิดดังกล่าวมาก
กว่า ๒๐ บริษัท เช่น อาร์เธอร์ แอนเดอร์สัน,
เอนรอน, เวิลด์คอม, โกลด์แมน แซคส์, ซิตีกรุ๊ป,
เจพีมอร์แกน, เอ.ไอ.จี, ไพรซ์วอเตอร์เฮาส์
คูเปอร์ ฯลฯ จนเกิดความเสียหายต่อผู้ถือหุ้น
พนักงานและสาธารณะเป็นเงินล้านล้านดอลลาร์

ด้วยเหตุนี้หลายประเทศจึงลดความสำคัญ
ของทุนนิยมเสรีและจีดีพี (ภาพลวงตา) แล้วกลับไป
ให้ความสำคัญกับกฎระเบียบ ความสุข ความ
ยุติธรรมในสังคม สิ่งแวดล้อม ความสมดุล
และความยั่งยืน นายกรัฐมนตรีของบราซิล
และมาเลเซีย (นายลูลาและมหาเธร์ฯ) ต่าง
กล่าวว่า “ประโยชน์ของประเทศชาติย่อมมาก่อน”
แม้แต่นายฟารีด ซาคาเรีย (Fareed Zakaria)
ของนิตยสารนิวส์วีค ซึ่งเป็นคนหนึ่งซึ่งเคย
สนับสนุนทุนนิยมเสรีอย่างสุดลิ่มทิ่มประตูก็ยัง
กล่าวว่า “จำเป็นต้องสร้างกฎระเบียบขึ้นใหม่”

อย่างไรก็ตาม ผู้บริหารประเทศที่กล่าว
ข้างต้นและข้าทาสบริวารยังหลงใหลและ
พยายามนำพาประเทศไปสู่ “โลกาภิวัตน์” ด้วย
ความไม่รู้เท่าทันและมิจฉาติฐิ โดยเฉพาะทฤษฎี
ที่ว่า เมื่อคนรวยรวยขึ้นแล้ว ความรวยจะไหลริน
(trickle - down) ลงมาสู่คนจนนั้นก็เป็นเรื่อง
ลวงโลกที่ได้รับการพิสูจน์แล้วทั้งในระดับโลกและ
ในประเทศไทย สำหรับประเทศไทย สถาบันวิจัย
เพื่อการพัฒนา (ทีดีอาร์ไอ) ระบุว่า การเพิ่มราย
จ่ายของรัฐบาล ๑๐๐ บาทจะให้ประโยชน์ต่อกลุ่ม
คนยากจนที่สุด ๒๐ เปอร์เซ็นต์ของครัวเรือน
ทั้งหมดเพียง ๑.๖๐ บาทเท่านั้น หรือการที่ผู้
บริหารประเทศกลุ่มเดียวกันจำคำฝรั่งที่สนับสนุน
ทุนนิยมเสรีมาพูดต่อว่า เมื่อระดับน้ำสูงขึ้น
(เศรษฐกิจดีขึ้น) เพราะทุนนิยมเสรี เรือทุกลำก็จำ
จะลอยสูงขึ้นนั้นก็ไม่ใช่ความจริงอีกเหมือนกัน
เพราะระดับน้ำสูงขึ้นได้ยก “เรือยอร์ช” ให้สูงขึ้น
แต่กลับพาเรือเล็กเรือน้อยไปเกยตื้นหรือกระแทก
หินโสโครกจนพังพินาศดังได้กล่าวมาแล้ว

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

จะถอยคนละก้าวได้อย่างไร
ระหว่างคนขโมยของกับเจ้าของบ้าน ?
ระหว่างแมวที่จะกินหนูกับหนู
ระหว่างเสือที่จะขมำกวางกับกวาง
ระบบวินวินมิได้ในบางเรื่อง
แต่แก้ปัญหาทุกเรื่องไม่ได้แน่นอน

อิ ทั่บป้จยตาแปลว่าเพราะสิ่งนี้เป็นเหตุ เป็นปัจจัยจึงเกิดสิ่งนี้ ๆ
แหละเพราะสิ่งนี้ ๆ เป็นเหตุเป็นปัจจัย จึงเกิดสิ่งโน้น ๆ
ปัญหาบ้านเมือง บางทีก็สลับซับซ้อน เกินคิด
ไม่ฉลาด ไม่รู้ที่มาที่ไป ก็อาจหลงทาง หลงประเด็น
แก้ปัญหาเท่าไร ก็ไร้ผล
ลงทุนย้งมาก แต่ก็ย้งขาดทุน
ใน “ปรากฏการณ์” จึงต้องค้น “ที่มา” ว่าเป็นอย่างไร

ชื่อลัตัย ต้องมาก่อน สามัคคี

เพราะเหตุนี้ หมอหลายคนจึงรักษา โรคไม่หายสักที
ย้งหมอแยกแผนก แยกส่วนอวัยวะ ก็ได้แต่รักษาหายบ้าง หนักขึ้นบ้าง ผิดถูกก็ว่ากันไป
แต่โรงพยาบาลรับทรัพย์เต็ม !
โชคดิดที่คุณหมอย้งไม่ลงลึก แยกอวัยวะ โสต - ศอ - นาลิก เป็นโสตเฉพาะข้าง ซ้ายเฉพาะข้างขวา
โลกมนุษย์คงป่วยพิลึก !
เมื่อมองปัญหาบ้านเมือง แบบ “แบนราบ”

แบบคน “สายตาสั้น”
แบบลูกตาไล่เดือน
พอไม้ค้ล่อปาก ต่างก็พูดพร้อมกัน...
“ไม่อยากจะทะเลาะกัน”
“ไม่อยากจะแบ่งพรรคแบ่งพวก”
“บ้านเมืองต้องการความสามัคคี”
“อยากให้อีกกัน จีบ ๆ”
“อยากให้เป็นบ้านเมืองสงบเสถียร”
เพราะเหตุนี้วิชาประวัติศาสตร์ เขาถึงว่า “เรื่องสำคัญ”

ต้องเรียนรู้ ต้องศึกษา จะได้ว่าที่มาของเรื่อง ที่มาของปัญหา
“พันธมิตรเสือเหลือง” เขามีประเด็นหลัก “ผู้นำต้องซื่อสัตย์สุจริต”
ต้องทำให้ถูกต้องกฎหมาย
ไม่กินตามน้ำ ไม่หาประโยชน์เพื่อพวกพ้อง

เพราะเหตุนี้ “จะถอยคนละก้าวได้อย่างไร” ระหว่างคนขโมยของกับเจ้าของบ้าน?

ระหว่างแมวที่จะกินหนูกับหนู
ระหว่างเสือที่จะข่มม้ากับม้า
ระบบวินวินมีได้ในบางเรื่อง แต่แก้

ปัญหาทุกเรื่องไม่ได้แน่นอน
“ความสามัคคี” มักจะเป็นการยอม การให้อภัย อโหสิ

เลิกแล้วต่อกัน
เล่นฟุตบอลโดนกระแทก...อโหสิ
พูดผิดหู ทะเลาะกัน...อโหสิ จับมือกัน
ที่แล้วก็แล้วกันไป จบที่ตรงนี้

แต่กรณีของบ้านเมือง มันเป็นเรื่อง “คอร์รัปชัน” ที่ผู้นำจะพยายามทั้งกินแบ่งและกินรวบ

พยายามคุมอำนาจให้เบ็ดเสร็จ
แก้ทั้งกฎหมาย แก้ทั้งนโยบาย แก้ทั้งกฎระเบียบ เพื่อเอื้อผลประโยชน์กลุ่มตัวเอง

แต่หากเห็นความซื่อสัตย์สุจริตไม่ใช่

●●
หากยังพูดกันแต่
“ให้รักกัน
ให้สามัคคี”
ต้องตบปาก
สั่งสอน
ให้ล้มมาภิจักรี
พูดผิด พูดใหม่ !
บ้านเมืองวันนี้
วุ่นวายก็เพราะ
ผู้บริหารบ้านเมือง
“ไม่ซื่อสัตย์สุจริต”
เรื่องเดียวจริง ๆ
พี่น้องเอี้ยยย.....!

●●

เรื่องใหญ่ก็เป็นอีกเรื่อง

เหมือนงานวิจัยชั้นนำประชาชนของ
เอแบคโพลที่สรุปว่าประชาชนไม่แคร์หรอก
หากรัฐบาลจะโกงกิน แต่ประชาชนก็
ต้องได้รับส่วนแบ่งปัน !

สรุปง่าย ๆ ก็คือ มึงได้ กูก็ต้องได้ส่วนแบ่ง
เจ้าประคุณเอี้ย โโรบินฮูดภาค ๒ กำลัง
จะเกิดขึ้นในเมืองไทยนะเนี่ย !

เป็นเวรเป็นกรรมของประเทศ ที่คน
ไทยคิดแบบนี้

และเป็นเกณฑ์ชี้วัดที่จะบอกว่า
“คอร์รัปชัน” ไม่มีวันหมดจากประเทศแห่ง ๆ
รวมทั้งเป็นนัยอันลึกซึ้งที่จะบอกอีก
เรื่องว่า คนไทยยังยากจน อดอยาก
มันถึงคิดกันอย่างนี้ ทั้งประเทศ !

โทษใคร ? ก็นักการเมืองที่เข้ามา
บริหารประเทศมานานหลายสิบปี

มาเป็นรัฐบาล มาเป็นเจ้ากระทรวง
ทบวง กรม

กินเงินเดือน กินงบประมาณจำนวน
มหาศาล

แต่ก็ทำได้แค่นี้ “แค่ประชาชนก็ยังคง
จนต่อไป”

คนจนยอมหัวไทย เขาจะคิดถึง
บ้านเมืองยอมเป็นไปไม่ได้

ให้เนวินจูบปากกับทักษิณยังง่ายกว่า !
โดยข้อเท็จจริง ประการทั้งหลาย
ทั้งหมดทั้งมวลเหล่านี้

หากยังพูดกันแต่ **“ให้รักกัน ให้
สามัคคี”**

ต้องตบปากสั่งสอนให้ล้มมาภิจักรี พูด
ผิด พูดใหม่ !

บ้านเมืองวันนี้ มันวุ่นวายก็เพราะผู้
บริหารบ้านเมือง **“ไม่ซื่อสัตย์สุจริต”**

เรื่องเดียวจริง ๆ พี่น้องเอี้ยยย.....!

๒

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๕๗<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

“นิโรธ”ที่เป็น“นิโรธ”สัมบูรณ์ของพุทธ มี“ตลอดเวลา” ไม่ใช่มี“นิโรธ”หรือมี“ความดับ”ได้แค่ในขณะนั่งสมาธิหลับตาอยู่ แม้ล้มตายนั่งนอนทำงานหรืออยู่ในเวลาใด ก็“มีนิโรธตั้งอยู่”ตลอดไป ไม่มีขาดตอนเลย ตลอดชีวิตปกติทุกอิริยาบถ เท่าที่ยังไม่ตายสู่“ปรินิพพาน” ชนิดดับสิ้นหมดไม่เหลืออะไรเลยอีกแล้ว

ใ
ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า “**ลูกพระรัตนตรัย**” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น “**ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ**” มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบ จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ “**ลูกพระรัตนตรัย**” ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ “**ลูกพระรัตนตรัย**” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะต้องตอบจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้อ่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อ่านมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่จะเข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า “อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง” ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆ ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มีความ
ความเข้าใจใน “ฐานะแห่งบุคคล” เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม) นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล” ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน “สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน “ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. ฐานะนักบวช
๒. ฐานะนักบริหาร ๓. ฐานะนักบริการ ๔. ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น “สธณะ” หนึ่งในของ **พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหัตต” จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุด
ในประชา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ “สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เฝ้าอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกตรรกุมิ” ได้อย่าง

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้
๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อตถิ ทินนัง) หมายความว่า

ว่า ผู้นั้นต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็นโลกุตระธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฐิ) ว่า “ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรออก ผู้นั้นก็คือ “มิจฉาทิฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทานที่ให้แล้ว มีผล” ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จะจึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิฐิ) ที่ถูกต้องจึงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมนตรี เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ขั้นสูงขึ้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็นทางการ “ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิฐิสุตต-ลักกายทิฐิสุตต-อตตทานุทิฐิสุตต” ซึ่งต้องมี “สัมผัสเป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตานั้น” ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานาติ) “เห็น” (ปีสสติ) อย่างสัมผัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียบ

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาก็ได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตระกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหันต์” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรามังสุข)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง “อวิชา ๙” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อวิชา” ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายร้ายแรง

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยม เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิฐิ” (มิจฉาทิฐิ) แค่ว่า “ปรโลก” เรื่องเดียว นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ผู้มี “วิชา” บรรลุนิพพาน มีความรู้มาก มีความสามารถยิ่งๆ ขึ้น เก่งเหนือคนอื่นยิ่งๆ ขึ้นๆ ยิ่งทำให้ได้เปรียบผู้ด้อยผู้เก่งไม่เท่า เมื่อยิ่งได้เปรียบยิ่งยิ่งเอาเปรียบ จึงยิ่งเกิดสังคม “รวยกระจุก-จนกระจาย” ยิ่งๆ ขึ้น ในสังคมในประเทศใดในโลก เพราะไม่ได้ปฏิบัติธรรมที่เป็น “วิชา” อย่างสัมมาทิฐิ

ก็ไม่มีการแสดงผลจริง ก็เลสก็ไม่ลด แกรมจะมีมากเพิ่มขึ้นด้วย
เมื่อยังได้เปรียบ และกิเลสไม่ลด ก็เลสก็เจริญยิ่งขึ้น
คุณธรรม“**สันโดษ**”(สันตุฎฐิ)จึงมีน้อย จนแทบไม่มีเลย
แม้มีก็**มิจฉาทิฎฐิ**กันยิ่งขึ้นๆ หลงว่าเป็นการหลีกเลี่ยงสิ่งสังคม
ไปอยู่ปลีกแยก **โดดเดี่ยว** ไปโน่นเลย ซึ่งผิดสัจจะไปหมด
คุณธรรม“**มักน้อย**”(อัปปิจะ)จึงมีน้อย จนแทบไม่มีเลย
คุณธรรม“**ไม่สะสม**”(อปจยะ)จึงมีน้อย จนแทบไม่มีเลย
คุณธรรม“**การให้**”(ทาน)จึงมีน้อย แม้มีก็เป็นเล่ห์ยั้งๆขึ้น
คุณธรรม“**การสละ**”(จาคะ)จึงมีน้อย แม้มีก็เป็นเล่ห์ยั้งๆขึ้น
คุณธรรม“**เรื่องที่จะสงเคราะห์กัน, หลักการสงเคราะห์**
คือช่วยเหลือนกันยึดเหนี่ยวใจกันไว้และเป็นเครื่องเกาะกุม
ประสานโลกคือสังคมแห่งหมู่สัตว์ไว้ ดุสสลักยึดตรรกที่กำบัง
เล่นไปให้เป็นรถและวิ่งเล่นไปได้”(สังคหวัตถุ)จึงมีน้อย
หรือแม้มีก็เป็นเล่ห์ยั้งๆๆขึ้น

คนจึงสะสมกอบโกยไม่มีพัก ไม่พอ ไม่หยุด ไม่มีจบ
เพราะ“**วิชา**” **ไม่ใช่“วิชา”**ที่เรียนเพื่อเป็นความรู้
โดยเฉพาะเพื่อกำจัดกิเลส จึงไม่สามารถลดกิเลสได้จริง

ขนาดผู้ศึกษาฝึกฝน“**วิชา**”แท้ๆ ยังบรรลุกันน้อย
น้อยกว่าผู้ไม่บรรลุอีก ดังนั้นผู้ที่ศึกษา“**วิชา**”เป็นเอก แม้
จะพยายามฝึกฝนปฏิบัติบ้าง ไม่เอาจริงในการศึกษาฝึกฝน
“**วิชา**” จึงหวังบรรลุธรรมจริงยากมาก เพราะเหตุอย่างนี้
ดังนั้น **สังคมโลกจึงยังต้องการ“ผู้บรรลุธรรม”สูงยิ่ง**
นี่คือ **“อุปสงค์”**(demand)ที่ผู้มี“**วิชา**”จะ**หยั่งรู้**
สัจจะนี้ได้ ซึ่งเป็น“**ความต้องการของสังคมของมนุษย์**
ทุกคน”ทุกยุคทุกกาล ยิ่งยุคนี้ยิ่งต้องการสูงกว่ายุคใดๆ
ที่ผ่านมา ผู้มี“**วิชา**”จึงใช้ทั้งแรงงานกายแรงงานสมอง
ของตน ทั้งทุนรอน และทั้งเวลาทั้งหมดในชีวิต**เอาจริง**
มุ่งมั่น“อุปทาน”(supply)ในเรื่องนี้อย่างจริงจังจริงใจ เพื่อ
ประโยชน์ เพื่อความสุขแก่ปวงประชาชนมนุษยชาติ เพื่อ
อนุเคราะห์โลก(พหุชนหิตายะ,พหุชนสุขายะ,โลกานุกัมปายะ)
อย่างเต็ม“**พลัง ๔**” (พตปฎ.เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๐๙) อันได้แก่...

- ๑.กำลังปัญญา(พลังปัญญา)
- ๒.กำลังความเพียร(พลังวิริยะ)
- ๓.กำลังทำกรงานอันไม่มีโทษ(พลังอนวัชชะ)
- ๔.กำลังในการสงเคราะห์ช่วยเหลือแก่กุลมนุษยชาติ

(พลังสังคหะ) ตามฐานานุฐานะของแต่ละผู้บรรลุ“**วิชา**”
ซึ่ง**พลังงาน**อันดีพิเศษดังกล่าวนี้ปัจจุบันมันร่อยหรอ จน
จะไม่เหลือหลง **หาพลังงาน**ที่ไม่มีอามิส หางะไม่ได้แล้ว

เพราะคนในโลกยุคนี้มี“**วิชา**”ฉลาดเชี่ยวชาญและ
เก่งมากล้น แต่เสื่อมจาก“**วิชา**” จนเจียนจะหมดโลกแล้ว
ประชากรโลกยิ่งไม่เชี่ยวชาญใน“**วิชา**” ยิ่งไม่ฉลาด
ใน“**วิชา**” ยิ่งไม่รู้หรือริยธรรมที่เป็น“**วิชา**” ยิ่งไม่มี
โลกุตรภูมิที่เป็น“**วิชา**” จึงยิ่งเพิ่มกิเลสใส่ตนทับทวี
โดยไม่รู้ตัวกันบ้างเลย มันมากเกินไปจนเจียนจะเต็มโลกแล้ว

มีแต่เอาความฉลาดเก่งกาจใน“**วิชา**”นั้นๆมาสร้าง
วิธีการเอาเปรียบกัน ทั้งหลอกทั้งพรางลวงกัน เอาชนะ
คะคานกัน ทำหันทำลายทำร้ายกัน สร้างเล่ห์ซ่อนร้าย
ใส่สังคม ผู้ฉลาดไม่เท่า ก็รู้ไม่ทัน ผู้ร้ายไม่เท่า ก็เลวไม่ทัน
แต่ผู้มี“**วิชา**”นั้น จะ**รู้แจ้งใน“อุปสงค์”ทั้งทางวัตถุ**
อย่างเป็นสมมุติสัจจะ เป็นอาริยะ และ“อุปสงค์”ทั้งทาง
จิตวิญญาณอย่างเป็นปรมาตมสัจจะ เป็นโลกุตระ

ผู้มี“**วิชา**”จึง**“อุปทาน”ในสิ่งที่ไม่ประกอบด้วย**
ความหลง(โมหะ)ตามสังคมโลกที่ยังเป็น**ทาสโลกธรรม ๔**
ซึ่งจะต่างกับผู้มี“**วิชา**”ที่ยอด“**รู้**”และเก่งกาจอยู่แค่
เฉพาะ“**อุปสงค์-อุปทาน**”ทางเรื่อง**วัตถุ** เพราะยัง**โมหะเป็น**
ทาส“โลกธรรม ๔” แกรมยืนยันเสียงแข็งอีกด้วยว่า **ความรู้**
เชิง“เศรษฐศาสตร์ในศาสนาในพุทธธรรม”นั้น..ไม่มี

แต่ปัจจุบันนี้มีท่านผู้รู้มากมาย ศาสตราจารย์ก็มี
ดอกเตอร์ก็มี ต่างขานรับกันทั่วไปแล้วว่า **ศาสนาพุทธนั้น**
มีความรู้เศรษฐศาสตร์ และเป็น**เศรษฐศาสตร์**ที่สูงสุด
สูงส่งลึกล้ำเยี่ยมยิ่งด้วย

เอาตามตั้งภาษาขึ้นมาเรียก**เศรษฐศาสตร์ของศาสนา**
พุทธว่า “**เศรษฐศาสตร์บุญนิยม**”เพื่อให้มีภาษาเทียบคู่
กับคำว่า“**เศรษฐศาสตร์ทุนนิยม**” และได้อธิบายตามที่มี
ความรู้เศรษฐศาสตร์เชิงพุทธไปตามประสาอาตมา และ
พาสาวอโศกปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าจนกระทั่งเกิด
“**พฤติพุทธ**”ในชาวอโศกที่มีความเป็น“**เศรษฐกิจเชิงพุทธ**”
ได้ถึงขั้น“**สาธารณโภคี**”ในชุมชนหมู่บ้านทุกชุมชนของ
ชาวอโศกที่มีอยู่ประปรายตามภาคต่างๆในประเทศไทย

สาธารณโภคีนี้อาตมาเห็นว่า เป็น**เศรษฐศาสตร์**ที่สูงสุด

วิเศษในความเป็นอยู่ของมนุษย์ เป็นพฤติกรรมสังคมที่สงบ
อบอุ่นอยู่เย็นเป็นสุขมีความสามัคคีสุดประเสริฐจริง ๆ ที่
พระพุทธเจ้าทรงสร้างระบบนี้ขึ้นมาตั้งแต่ในสังคมมนุษย์
ยุคทาส ยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ยุคที่ยังไม่มีสิทธิ
มนุษยชนเพียงพอ เพราะยังไม่มีความรู้เรื่องสิทธิต่างๆ
ไม่ว่าสิทธิในทางวัตถุทรัพย์สินสมบัติ สิทธิในทางการแสดง
ออกทางกายวาจาใจ สิทธิมนุษยชนอันพึงมีในสังคมโลก

สาธารณโภคี หมายความว่า *บริโภคเป็นสาธารณะ*
หรือทรัพย์สินทั้งหมดเป็นของทุกคนเป็นของส่วนกลาง
กินใช้ร่วมกัน *ไม่ว่าจะเป็นเงินทองข้าวของสิ่งหาบริโภคทรัพย์สิน*
หรือสิ่งหาบริโภค ทุกคนพึงเกิดพึงแก่พึงเจ็บพึงตายกัน
ฝากชีวิตฝากผีฝากไข้กันเป็นครอบครัวเดียวครอบครัวใหญ่
ซึ่งเป็น“เศรษฐศาสตร์”ที่ไม่น่าเป็นไปได้ แต่ก็เป็นได้
จึงราวกับปาฏิหาริย์ ดังที่ชาวโคกได้ทำชีวิตจริงให้ปรากฏ
ขึ้นสำเร็จเกือบสี่ศวรรษมาแล้ว และยังมีอัตราการก้าวหน้า
อยู่ ผู้คนทั่วไปยังไม่ค่อยรู้ เพราะเนื้อหาสาระที่น่าฟังของ
ความเป็น“สาธารณโภคี”นี้ยังไม่เป็นที่รู้จักกันทั่วไปในโลก
ยังใหม่มาก ยังประหลาดแปลกจนไม่รู้เรื่องได้ง่ายๆ แม้
รู้บ้างก็ไม่ลึกซึ้งทันที และยังไม่เชื่อว่าเป็นเรื่องจริงที่จะเกิดได้

เพราะไม่มีความรู้ที่เป็น“วิชา”นั่นเอง

มีแต่แก่งทาง“วิชา” ผู้แก่งความรู้ที่เป็น“วิชา”ปาน
ไหนก็ตาม ก็ไม่เป็นหลักประกันที่เป็นลัทธิแก่ผู้มี“วิชา”
หรือแก่ง“วิชา”แน่นอน โดยเฉพาะ“วิชา ๘”ของพุทธ
ผู้มี“วิชา” คือ ผู้มีกิเลสน้อยหรือไม่มีกิเลสเลย

ผู้มีกิเลสน้อยหรือไม่มีกิเลสเลยก็คือ **ผู้บรรลุธรรม**ไป
เมื่อมีความเชื่อสัตย์ มีความเป็นลัทธิที่จริงกว่า จึง
ช่วยสังคมด้วยความจริงใจ ช่วยสังคมประเทศชาติ ได้จริง
มากกว่า แม้จะไม่เก่ง มีความสามารถน้อยแต่ก็ช่วยจริง ถ้า
มีความสามารถมาก เก่งมากก็ช่วยได้มากอย่างเป็นลัทธิจะแน่

ดังนั้น จิตไม่มีกิเลสหรือกิเลสน้อยจริง ก็ยังเป็น
“อุปสงค์” (มีความต้องการ) ของสังคมที่สูงแท้ ด้วยประการฉะนี้
คนที่“วิชา”จึงมีค่าสูงยิ่ง มีผลสูงแก่สังคมยิ่ง ใน
สังคมทั่วไปคนจึงกราบผู้มี“วิชา”ด้วยความเคารพ ยิ่งกว่า
กราบเคารพคนผู้มี“วิชา” เพราะเป็น**ผู้บรรลุธรรม**

ดูแต่ในสังคมคนทุกชาติ ยังเคารพ“นักบวช” ทั้งๆที่

นักบวชนั้นแค่บวชตามจารีตประเพณีเท่านั้น แม้จะแน่ใจ
ว่านักบวชผู้นั้นยังไม่บรรลุธรรมด้วยซ้ำ

เพราะโดยลัทธิจะ“นักบวช”จริงๆนั้น คือ **ผู้แสวงหา
ธรรมะแท้ๆ** และโดยลัทธิจะอีก“นักบวชหรือผู้เนกขัมมะ
เป็น”นั้นไม่จำเพาะอยู่ที่คนผู้เข้าพิธีบวชหม่อมจิวร คนในคราบ
ฆราวาสนี้แหละก็เป็น“ผู้เนกขัมมะเป็น”แท้ที่มีจริงในสังคม
ดังนั้นผู้ที่บรรลุ“**วิชชาจรณะ**”ของพุทธจริงแท้ จึงคือ
ผู้มี**พหุชนทิตายะ-พหุชนสุชายะ-โลกานุกัมปายะ**จริง นี่จึง
ใช่ **นักประชาธิปไตยที่มีธรรมาธิปไตยยังยืนยันอยู่แท้**

เรื่องจริงที่เป็นไปได้จริงดังว่านี้ แม้แต่ผู้บริหารประเทศ
ก็ไม่เชื่อว่าจะมีจริงงายๆหรอก คิดไม่ถึงด้วย หรือคิดไม่ได้
ถ้าคิดถึงหรือคิดได้ ก็น่าจะจัดเป็น**วาระแห่งชาติ**กันจริงๆ
รับรองว่า **กษัตริย์ให้หนักทุกทีได้แน่ๆ** ขอยืนยัน

ผู้มีความรู้ที่เป็น“วิชา”นั้น **ลดกิเลสได้จริง** ถ้าเรียน
รู้ให้“**สัมมาทิฐิ**” เพราะ“วิชา”โดยเฉพาะ“วิชา ๘”เป็น
ทฤษฎีของพระพุทธเจ้าแท้ๆ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า **“มีผู้
ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอยู่ตราบนานนับพันปีแล้วแต่ไม่มีใคร
กราบไหว้บูชาสักคน”** พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า บรรลุ“**อรหัตต์**”เสียวนะ ขอให้
บรรลุ“วิชา ๘”ของพระพุทธเจ้าที่**สัมมาทิฐิ**จริงๆเถอะ!!!

ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ หมายความว่าอย่างไร ก็คือ ผู้มี
สัมมาทิฐิ และมี**สัมมาปฏิบัติ** จนกระทั่งบรรลุ**สัมมาปฏิเวธ**
ครบถ้วนทั้ง**ทฤษฎี(ทิฐิ)-ประพฤติกฎ(ปฏิบัติ)-รู้แจ้งแทงตลอด**
ด้วย“วิชา”(ปฏิเวธ)มี-เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจฉัย-ผลไปตาม

ลำดับ เจริญขึ้นๆจนที่สุดบรรลุ**อณันตนิมิตะสัมบูรณ์**
ซึ่งได้แก่ **ปริยัติหรือทฤษฎี**(ทิฐิ,ความรู้,ความเข้าใจ)ที่
เรียนที่รู้ที่ได้อินได้ฟังก็“**สัมมา**”คือ **ถูกต้อง,ถูกแท้,ถูกต้อง**

ปฏิบัติหรือการประพฤติกฎ(จรณะ)ที่ได้ฝึกฝนอบรมก็
“**สัมมา**”คือ **ถูกต้อง**เพราะได้**สัมพัสดะต้อง**ของจริง,ถูกแท้
เพราะมี**สิ่งเกิดแท้เกิดจริง**ตรงตามที่อยู่,ถูกต้องมาตามลำดับ
จนกระทั่งถึงที่สุด**ครบจบบริบูรณ์อณันตนิมิตะสัมบูรณ์**

ปฏิเวธนี้คือการ**รู้แจ้งแทงตลอดทะลุจบครบหมด**
ใน“มรรคผล”ที่เกิดจนสัมบูรณ์(ปัญญาที่เป็น“**ความรู้วิสามัน**”
ขั้นสัมพัสดจากความจริงที่เป็น**จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน** มีภาวะเกิดขึ้น-
ตั้งอยู่-ดับไปในตน ให้ตนได้เห็นแจ้งกันใต้งๆจะ) ได้แก่ สิ่ง
มุ่งหมายให้**ดับไป**ก็กำจัดให้ตายให้สูญ จน**ดับไปสนิทสิ้นสง**

จบ ไม่มีคืนอีก ไม่มีหวนไหวใดๆอีก และไม่กลับมาเจ็บอีก (อสังกุปบง) ตายแล้วตายเลย-ดับแล้วดับเลย(อสังกุปบง)

ถ้าลักษณะเช่นนี้ หรือคุณสมบัติเช่นนี้แหละ เกิดขึ้นในจิตใจของนักปฏิบัติ“สำเร็จ”จริง ที่อาตมาต้องใช้ภาษาเช่นนี้ ก็เพราะว่า หากไม่ใช้หลักปฏิบัติที่ได้ศึกษาพุทธศาสตร์อย่างสัมมาปฏิบัติ ต้อง“สัมมาปฏิบัติ”ด้วยนะ และต้องปฏิบัติอย่าง“สัมมาปฏิบัติ”อีกด้วย จนกระทั่งมี“สัมมาปฏิเวธ”ถึงที่สุดสัมบูรณ์ จิตจะ“ตาย”หรือ“ดับ”เช่นที่ว่านี้ไม่ได้เลย เกิด“ลักษณะ”นี้เองไม่ได้ หรือเกิดโดยบังเอิญไม่ได้ ขนาดเรียนทางทฤษฎีมาอย่างสมบูรณ์แก่งกาจ แต่ถ้าไม่ปฏิบัติก็ไม่เกิด“ความดับ”หรือ“ความตาย”ชนิดนี้ได้ แม้จะปฏิบัติแต่ถ้า“ไม่สัมมา”ก็ดี เอาแต่“ลูปๆล่ำๆ”(ปรามาส) ไม่ตั้งใจปฏิบัติจริงจัง ไม่พากเพียรเพด็จศึกจริงใจให้“สำเร็จ”สัมบูรณ์ ก็ไม่สามารถจะได้“ความดับ” หรือ“ความตาย”อันสำเร็จสัมบูรณ์ดังกล่าวนี้

“สำเร็จ”ที่ว่านี้คือ ความตายหรือความดับของกิเลส กิเลสดับไปหรือตายสูญสนิท ที่เรียกว่า“นิโรธ” โดยเฉพาะเรียกว่า“นิพพาน” แม้จะเป็นเพียง“จิตส่วนหนึ่งหรือตัวใดตัวหนึ่ง”(อนุสติ)ก็ตาม ก็เรียกว่า“นิโรธ”หรือ“นิพพาน”ได้ ถ้า“กิเลสในจิตทุกตัว”หรือ“จิตอกุศลทุกตัว”ตายหรือดับสนิทหมดเกลี้ยงไม่เหลือเลยในจิต ก็สัมบูรณ์เป็น“อรหันตบุคคล” สูงกว่า“อนาคามีบุคคล-สกิทาคามีบุคคล-โสดาบันบุคคล”ทั้งหมดได้“สำเร็จ”เป็นขั้นตอนสุดท้ายของ“บุคคล”

ฉะนั้นคำว่า“สำเร็จ”ในที่นี้จึงเป็น“ความตาย”(นิพพาน) หรือ“ความดับไป”(นิโรธ)ที่ถาวร สถิตเสถียร นิรันดร์ และ“เป็นอยู่อย่างนั้นเอง”(ตถตา)อย่างเที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ฐวัง) เป็นอยู่อย่างนั้นตลอดกาล(สัสตัง) ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่นอีกแล้ว(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้าง-ไม่มีอะไรมาทำลายความเป็นอย่างนั้นไปได้(อสังหริัง) ตายแล้วตายเลย-ดับแล้วดับเลย(อสังกุปบง) ไม่กลับมาเจ็บอีก(อสังกุปบง)

นี่คือ“นิพพาน”(ดับสนิท-กิเลสตายไม่เกิดอีก)เป็น“ที่สุดลงโดยรอบ,จบอย่างสมบูรณ์”(ปริโยสาน)

คำว่า นิโรธ กับคำว่า นิพพาน จะมีนัยสำคัญสูงสุดต่างจากคำว่า“นิโรธ”อยู่บ้าง คือ “นิโรธ”นั้นเป็น มรรค ส่วน“นิพพาน”คือ ผล หรือสร้าง“นิโรธ”นั้นแหละให้เกิด จนที่

กระทั่งหมด“นิโรธ”แล้วในจิตผู้หนึ่งๆ จึงถึงซึ่ง“นิพพาน”สุดจบเป็น“ที่สุดลงโดยรอบ,จบอย่างสมบูรณ์”(ปริโยสาน)

หรือผู้ปฏิบัติก็จะฝึกฝน“นิโรธสมบัติ” สร้าง“นิโรธ”(การดับกิเลส,การฆ่ากิเลสให้ตาย) โดยจับ“ตัวกิเลส”ให้ได้แล้วจัดการ“ฆ่า”หรือทำลายให้ตายให้สนิทไปไม่ได้ จนสนิทไปเรื่อยๆในชีวิตประจำวันให้ได้ทุกขณะ ก็จะสั่งสม“นิโรธ”(บางทีก็ใช้คำว่า“นิพพาน”หรือ“วิมุตติ”เรียก“การดับ”ที่สะสมกันอยู่เนิ่นๆ ซึ่งเป็นไวพจน์ ก็เป็นที่รู้จักกันไปตามภูมิ) ตามลำดับ จนกว่าจะสำเร็จสุด หรือเช่น ผู้สั่งสม“นิโรธ” โดยปฏิบัติ“ดับกิเลส”ลงได้แล้วก็ปฏิบัติ“อนุรักษนาปราน”(พากเพียรรักษาผลที่ปฏิบัติเป็น“ภาวนาปราน”ได้นั้นๆให้มากขึ้นๆและถาวรเป็นที่สุด) การปฏิบัติก็คือ ทำให้เกิด“รูปฌาน”สำเร็จแล้วก็ตรวจสอบด้วย“อรุปรฌาน”อีกจนกระทั่งเกิด“สัญญาเวทียตนิโรธ”ก็เป็นสุดยอดของ“การทำฌาน”หรือ“เผาผลาญกิเลส”ได้ถึงที่สุดแห่งที่สุดของกิเลสตัวนั้นๆ

เมื่อจบสุด“นิโรธ”ถึงที่สุดขั้น“สัญญาเวทียตนิโรธ”ตัวใด ก็คือ“วิมุตติญาณทัสสนะ”(สัญญาแห่งวิมุตตินั้นๆ)ตัวนั้น และเมื่อได้ตรวจด้วยทัสสนะวิเศษของตนหรือด้วย“อรุปรฌาน”นั่นเอง จนสัมบูรณ์ครบเป็น“สัญญาเวทียตนิโรธ”แล้ว ก็เป็นสำเร็จสุดท้ายแล้ว“นิโรธ”ตัวนั้นก็สั่งสม เป็น“ตถตา”(ความจริง(ปรมาตตัจจะ)ที่เป็นเช่นนั้นโดยอัตโนมัติแห่งตนอยู่ในตน)ของตนๆ สะสมมี“อรหัตตผล”ไปเรื่อยๆ

จนที่สุด ก็มี“นิโรธ”เต็มครบ กิเลสในจิตดับหมดสิ้นทุกตัวก็เป็น“นิพพาน”ไปตามรอบแห่งบุคคล คือ เป็น“โสดาบันบุคคล” ขั้นที่ ๑ แล้วก็“สกิทาคามีบุคคล” ขั้นที่ ๒ เป็น“อนาคามีบุคคล” ขั้นที่ ๓ ที่สุด“อรหันตบุคคล”

นิโรธ คือ ดับกิเลส กิเลสดับไป-ตายไปตามที่ได้ฝึกฝน ทำความดับไปได้ตามลำดับ ดับไปได้เป็นครั้งๆ ก็เรียกว่า“นิโรธ” ดับครบรอบขั้นใดขั้นหนึ่งในจิตที่เรียกว่า“สัญญาเวทียตนิโรธ”ก็เรียก“นิโรธ” มีผล“จบ”จนบรรลุครบรอบแห่งความเป็น“อาริยบุคคล”แต่ละขั้นก็เรียก“นิโรธ” ความหมายละเอียดลึกซึ้งแท้จริงก็คือ “นิโรธ”ยังไม่ใช้เป็นภาษาเรียกขั้นยอดสุดแห่งที่สุด ที่เป็น“ปริโยสาน”เท่านั้น

นิพพาน คือ ดับกิเลส เช่นเดียวกัน มีความหมายคล้ายกันมาก ใช้เป็นไวพจน์กันมาได้ตลอดสำหรับสื่อเพื่อ

รู้ถึงคุณสมบัติของอาการใน“การออกจากโลกีย์”(เนกขัมมะ) หรือ“การพ้นโลกีย์”(วิมุตติ) เข้าสู่“โลกุตระ” ดังนั้นคำว่า “วิมุตติ”จึงเป็นไวพจน์อีกคำด้วยคำหนึ่ง ทั้ง ๓ คำใช้แทนกันได้หมด **“นิพพาน”**เป็นแต่เพียงมีสิทธิ์ใช้เป็นภาษาเรียกชั้นสัมบูรณ์ยอดสุดแห่งที่สุด ที่เป็น**“ปรีโยสาน”**เท่านั้นเอง

นิโรธ คือ **ความดับ** เมื่อ“ดับ”ภาวะที่ดับได้แล้วนั้น ก็“ไม่มี” ก็บอกลักษณะนั้นແຕ່นั้น

วิมุตติ คือ **ความหลุดพ้น** เมื่อ“หลุดพ้น”ก็พ้นไปจากภาวะที่เราต้องการ“ออกจาก”นั้น ออกได้แล้วก็“พ้นจาก”ภาวะนั้น ซึ่งยืนยันยืนยัน“ความมี”ในส่วนที่ยังมี ส่วนที่ไม่มีก็“ไม่มี” ส่วน**“นิพพาน”** คือ การมีภาวะทั้ง ๒ นั้น

นิโรธ กับ **นิพพาน** มีนัยสำคัญลึกซึ้งซ้อนลึกซึ่งอยู่ขณะนี้ คือ **“ความดับไป”ขั้นปรมาตมธรรม**ที่พิสูจน์ได้ปรากฏเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตอย่างรู้แจ้งเห็นจริงบริบูรณ์สมบูรณ์ และสิ่งที่มุ่งหมายให้เกิดขึ้นคือ **“ความไม่มีสิ่งนั้น”** ซึ่งก็คือ**“ความไม่มีตัวตนไม่มีภาวะของสิ่งนั้น”**(อนัตตา)

นั่นก็คือ **“ความไม่มีตัวตนกิเลสสนิทถาวร”**(นิพพาน) เมื่อ**“เกิด”ความไม่มีตัวตนของสิ่งนั้น**(อนัตตา) จึงเกิด**“ความสะอาดบริสุทธิ์ของจิต”**ขึ้นในตนได้จริง

เพราะ**“กำจัดหรือประหาร”**(ปหริตี)สิ่งที่ทำให้เศร้าหมอง อันคือ**“กิเลส”**นั้นๆ ได้สัมบูรณ์จน**“ตัวตน”**(อัตตา)ของมันสูญสิ้นเกลี้ยง สะอาดสนิทถึงขั้นหมด**“ตัวตนปลายสุด”** ที่เรียกว่า**“อาสวะ”** กระทั่งปรากฏผลสำเร็จ มี**“ผล”**ยืนยันในจิตตน ปรากฏแก่ตนทั้ง**“สภาวะ”**ในตนทั้ง**“ญาณ”**ของตน

“ญาณ” คือ ภาวะที่รู้อย่างผู้หนึ่งๆ รู้อยู่เห็นอยู่ จึงมี**“การเห็น**(ปัสสิตี)**แจ้ง**(สังคิโรตี)”ได้ **สัมผัส** ภาวะผลที่สำเร็จนั้นๆ ด้วย**“อัสวักขยญาณ”**(ความรู้ในอาการสิ้นอาสวะ) ที่รู้ที่เห็น**“สภาพ”**นั้นได้อย่างประจักษ์สิทธิ์ เมื่ออาการ**“นิโรธ”**นั้น**เกิดจริง**ขึ้นมาในจิต ภาวะ**“นิโรธ”**นั้นก็ปรากฏให้เห็นให้**แจ้ง**แห่งทะลุชุดครบถ้วน ด้วย**“ญาณ”**(ความรู้ขั้นวิเศษ)ของตน

และสำคัญมากที่สุดที่ต้องรู้ให้คมลึกแม่นยำประเด็นยิ่ง ก็คือ **ผู้รู้แจ้งนี้แห่งตลอดถึง“ภาวะที่ตั้งอยู่”**

ซึ่ง**“ตั้งอยู่”**โดยที่ภาวะ ๒ ภาวะ **ร่วมอยู่ในที่เดียวกัน** สงบสนิท รวมกันเป็น**เอกภาพ**พิเศษมาก ทั้งๆที่เป็น..

ความขัดแย้งกัน,ปรปักษ์กัน(conflict) หรือเป็น**ภาวะที่ตรงกันข้ามกัน,ดำกับขาว**(contrast) หรือเป็น**ภาวะที่สวนทางกัน,ต่อต้านกัน**(opposite) แท้ๆ แต่**ก็พิเศษที่สุดทั้ง ๒ ภาวะ** นั่นก็คือ **ภาวะ“ความไม่มี”** กับ **ภาวะ“ความมี”**

๑. การ**“เกิดขึ้น”**ของภาวะ**ความไม่มี**(กิเลสตายสนิท) ก็ยังคงภาวะ**“ความไม่มี”**นั้นแหละอยู่ใน**จิต**ผู้บรรลุนิโรธนี้แล้วอะไรละ? ภาวะอันหมายถึงนี้ ที่มัน**“เกิดขึ้น”** ก็**“ความดับไป”**ของ**กิเลส**ไป!.. ใ้ภาวะ**“ความดับ”**อันนั้นแหละที่**“เกิดขึ้น”**ใน**จิต**ของ**ผู้ปฏิบัติ**เป็น**“ความไม่มี”**

“กิเลส”มันได้**“ดับสนิท”**(นิโรธ)อยู่ใน**“จิต”**ของผู้บรรลุนิโรธนี้ตลอดเวลาจริงๆ ซึ่งภาวะแห่ง**ความดับไป**นี้ ผู้ปฏิบัติได้ทำสำเร็จขึ้นแล้ว **“ความดับ”**นั้นได้**“เกิดขึ้น”**(อุปบัพชติ)แล้วใน**จิตจริง** กระทั่งถึงขั้น**ทรงไว้**(ตร)บนันๆ ใน**จิต**อย่างเที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ธูวัง) ตลอดกาล(ัสสตัง) ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่น(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้(อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) เป็น**ภาวะจิตที่“ไม่มี”**กิเลสแล้ว **“ตั้งอยู่”**อย่างนั้น ทั้งใน**“จิต”**ทั้งใน**“ตน”**

๒. จึงเป็นผู้**“ตั้งอยู่”**ไปอย่างนั้น อยู่เช่นนั้น ใน**“ภาวะที่ไม่มีกิเลสหรือภาวะกิเลสดับแล้วสนิทถาวร”**(นิโรธ)ก็ยังคง**ทรงอยู่ดำรงอยู่เป็นอยู่**(ธริตี) มี**ชีวิตที่จิตสะอาดจากกิเลสแล้วนั้น ต่อไปอยู่ อย่างชีวิตปกติสามัญของคน** ซึ่ง**“มี”ความดับ**(นิโรธ)คือ**ความไม่มี**(กิเลส)นั้น**อยู่ใน“จิต”ตลอดเวลา** **“ความดับ”**หรือ**“นิโรธ”**ของพุทธนั้น**ไม่ใช่จะ“มี”**(นิโรธหรือความดับ)ได้เฉพาะขณะ**นั่งหลับตาอยู่ในสมาธิ**เท่านั้น ออกจาก**สมาธิ**นั่ง**หลับตา**แล้ว **“มี”ความดับ**“ไม่ได้” หรือไม่สามารถ**“มี”นิโรธ** ไม่สามารถ**“มี”ความดับ**

“นิโรธ”ที่เป็น**“นิโรธ”**สัมบูรณ์ของพุทธ มี**“ตลอดเวลา”**นะ ! ไม่ใช่มี**“นิโรธ”**หรือมี**“ความดับ”**ได้แค่ในขณะนั่งสมาธิหลับตาอยู่ แม้ลืมตาดูเดินนั่งนอนทำงานหรืออยู่ในเวลาใดก็**“มีนิโรธตั้งอยู่”**ตลอดไป ไม่มีขาดตอนเลย ตลอดชีวิตปกติทุกอิริยาบถ เท่าที่ยังไม่ตายสู่**“ปรินิพพาน”** ชนิดดับสิ้นหมดไม่เหลืออะไรเลยอีกแล้ว

ซึ่งเป็นการ**“ตั้งอยู่”**ของภาวะ**ความไม่มี**(กิเลสตายสนิท) ก็ยังคงภาวะ**“ความไม่มี”**นั้นแหละอยู่ใน**จิต**ผู้บรรลุนิโรธนี้ เพราะ**ผ่านพ้นหรือหลุดพ้นจาก“ความมี(กิเลส)”**มาแล้ว

จึงเป็นความไม่มี(กิเลส)นั้น **“ตั้งอยู่”**อย่างนั้น เป็นของมันเอง (ตถตา)คือ หมัดสั้นหน้าทีของกิเลสนั้น แต่จิตก็ทำหน้าที่ เต็มที่อยู่ออย่าง **“สัมมา”**โดยไม่มีอาการของกิเลสในจิต เราอีกแล้ว เพราะเราได้ **“ดับมันลงไปแล้ว** อย่างเป็น **“สัมมา”**

“สัมมา”คือ อย่างถูกต้อง,ถูกแท้,ถูกถ้วน

จึง**“มี”**ความไม่มี**“ตั้งอยู่”**ในจิตตลอดเวลา และจิตก็ ยิ่งเป็น**“อุเบกขา”**ยิ่งทำงานได้ดีเป็น**“กัมมัฏฐา”**ที่สละสลวย ยิ่งขึ้นๆ คือ เหมาะควรแก่การ มีแต่คุณไม่มีโทษ เก่งยิ่งขึ้น จะไม่ใช่**“อุเบกขา”**ที่ยิ่งเฉย ยิ่งหยุดนิ่ง ยิ่งไม่ทำงาน หรือยิ่งไม่เอาภาระ ยิ่งเฉยเฉย ไม่ยุ่งกับใคร เอาแต่ตัวเอง

แต่เป็น**“อุเบกขา”**แบบพุทธที่มีคุณสมบัติตรงกันข้าม กับ**“อุเบกขา”**ที่ได้จากการปฏิบัติ**“วิจจาสมาธิ-วิจจamaan”** อันเป็นฌานเป็นสมาธิ หรือเป็น**“นิโรธ”** ที่ไม่ใช่แบบพุทธ

๓. **“ความดับไป”**ที่**“สัมมา”**ครบพร้อมทั้ง**ถูกต้อง-ถูกแท้-ถูกถ้วน**นี้ ก็คือ ภาวะ**ความไม่มี**(กิเลสตายสนิท) ที่ยังคงภาวะ**“ความไม่มี”**นั้นแหละอยู่ในจิตผู้บรรลुरुธรรมนี้

“ความดับ”นั้นได้**“เกิดขึ้น”**(อุปบัติ)แล้วในจิตจริง กระทั่งถึงขั้นทรงไว้(ธฺร)เท่านั้นในจิตอย่างเที่ยงแท้(นิจจัง) ยิ่งยืน(ฐวัง) ตลอดกาล(สัสตัง) ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่นอีกแล้ว(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้(อสังหิรัญ) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) เป็นภาวะของจิตที่**“ไม่มี”**กิเลส นั้นแล้ว**“ตั้งอยู่”** อย่างนั้น ทั้งใน**“จิต”**ทั้งใน**“ตน”**

“ความไม่มี”ที่เกิดขึ้นใน**“จิต”**จึง**“มี”**ตั้งอยู่ใน**“จิต”**

“ความไม่มี”ก็คือ**“ความว่างจากกิเลส”**(สุญญตา)และคือ**“ความดับกิเลส”**(นิโรธ)นั่นเองที่ได้**“เกิดขึ้น”**(อุปบัติ)ในจิตแล้วมีภาวะ**“การตั้งอยู่”**(ฐิติ)อย่างนั้น อยู่เช่นนั้น ใน**“ภาวะ”**ที่ไม่มีกิเลสหรือภาวะกิเลสดับแล้ว**“สนิทธาวาร”**ก็ยังคงทรงอยู่,ดำรงอยู่,เป็นอยู่ (ธฺรติ) มี**“ชีวิตที่จิตสะอาดจากกิเลสแล้วนั้น ต่อไปอยู่”**อย่าง**“มี”**ชีวิตปกติสามัญของคน ซึ่ง**“มี”**จิตที่กิเลสได้**“ดับไป”**(คือความไม่มี(กิเลส)นั้น)อยู่ใน**“จิต”**ตลอดเวลาอยู่ในชีวิตปกติทั้งหลับและตื่นสามัญตลอดเวลา

“ความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”ทั้ง ๓ ภาวะนี้ มี**“ภาวะ”**ที่ต่างกันอยู่ ๒ นัยสำคัญ คือ ภาวะ**“มี”**และภาวะ**“ไม่มี”**

ความเกิดขึ้นและความตั้งอยู่ คือ ภาวะ**“มี”** ส่วนความดับไปนั้น คือ ภาวะ**“ไม่มี”** ชัดเจนแล้ว ใช่ไหม?

แต่ทั้ง ๓ ภาวะแห่งปรมาตถ์นี้ สำเร็จแล้วอยู่ใน**“จิต”**ได้แก่ การเกิดขึ้นก็สำเร็จแล้ว การ**“ตั้งอยู่”**ก็สำเร็จแล้ว การ**“ดับไป”**ก็สำเร็จแล้ว เป็น**“เอกภาพ”** ณ จิตใจของผู้บรรลुरुสัมบุรณ์ ซึ่ง**“ตั้งอยู่”**โดยที่**ภาวะ ๒ ภาวะ ร่วมอยู่ในที่เดียวกัน** สงบสนิท รวมกันเป็น**เอกภาพ**พิเศษมาก ทั้งๆที่เป็น.. **ความขัดแย้งกัน,ปรปักษ์กัน (conflict)** หรือเป็น**ภาวะที่ตรงกันข้ามกัน,คำกับขาว(contrast)** หรือเป็น**ภาวะที่สวนทางกัน,ต่อต้านกัน(opposite)** แท้ๆ แต่**กวีเศษที่สุดทั้ง ๒ ภาวะ**

•••

ที่... ก็เป็นปัญหาของ คุณ**“ลูกพระรัตนตรัย”** ข้อ ๑ ที่ถามว่า **“ชีวิตนี้”**ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

- ๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
- ๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
- ๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชันธ์ ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย**“รูป”**ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธ์ ๑ ส่วน**“นาม”**ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธ์ ๔, อวิชชา **“ชีวิตนี้”**ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง**“ชีวิตนี้”** แต่ถามเต็มออกไปว่า **“เป็นอยู่อย่างไร?”**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า **“ชีวิตนี้”** เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น**“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ”** ก็จะเห็นได้ว่า**“ชีวิตนี้”**เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ**“อตุ”** เกี่ยวกับ**“พีชะ”** เกี่ยวกับ**“จิต”** และจะเกี่ยวกับ**“กรรม”** เกี่ยวกับ

“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละ
นิยามกัน แค่นี้? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัย
ละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้
[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่ง
เรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง
ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**
ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งผลลงเป็น**“ทรัพย์
ของตนๆ”**(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจ
บันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นๆไป トラบ“ปรีนิพพาน”ทีเดียว
เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ
ชาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดูจะเดียวกับ
วิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**
(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสพ
กับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก
“กรรม” หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ
มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลัง
หรือฤทธิ์พิเศษ”**ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลก
หรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาด
พิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญ
บารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบ
ก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

**“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือ ว่า
เป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือ
แม้แต่**“อำนาจของชาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ ผู้มี
บารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจ
พิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาล
บันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้อง
สุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำ
สำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**“ชาตาน-ผีร้าย**

**หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆทีเดียว เป็นผู้บันดาล
บันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้จะเป็นไปตามฤทธิ์
แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่
นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มากถึงนั้น ด้วยสำนวน
ว่า**“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลว
ต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง
“อำนาจชาตาน”ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานไหนทีเดียว

ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้น
ถึงปานไหนนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

**“กัมมัสสโกมหิ-กัมมทยาโย-กัมมโยนิ-กัมมพันธู-
กัมมปฏิสรโณ”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๕๑] ซึ่งคำตรัส ก็
เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัย
ละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอ
ให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมหิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มี
ความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น
ทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง**
“กรรม” **ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดขนาดไหน แม้แค่
เกิดเป็น“ชาติริเริ่มดำริ”ขึ้นในใจ(อาร์มภธาตุ)** หากความดำริ
นั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** สั่งสม
เป็น**“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียว
อันคือ**ทรัพย์** คือสมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คำแปลว่า**“กัมม”**ที่นำหน้า
คำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่**คนไทยรู้จักนั่นเอง**]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสสกะ”**หรือ**“กัมมัสสโกมหิ”**และ**“กัมมทยาโย”**
ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้
อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง
“กัมมพันธู”จบไปอีก ตอนนี้อธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่ง
เป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรม”**ทั้ง ๕ เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ใน
ฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพตีสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ
“จรณะ ๑๕” ดังนั้น**“ความประพฤติ ๑๕”**(จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็น
เครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราว
ที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสสกะ”** อันเป็นของ

ตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง“กัมมปฏิสนธิ” ที่พึ่งแท้ของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียวว่า **“อนุสาสนีปฎิหาริย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฎิหาริย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “เกวัญสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต ขั้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขั้นสูงขึ้น และศีลสูงยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมีศีลอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมีศีลกันทั้งกลุ่มชุมชน มีศีลกันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน“ชาวโคก”ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้นี้

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมีศีลสูงยิ่งกว่านั้นก็ยังมีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีพ ไม่มีการค้าขายผิดจากคำสอน (มัจฉาวณิชชา ๕) เราเป็นพุทธ ไม่ค้าขายมัจฉาชีพ เป็นต้น การค้าขายมัจฉาชีพ ๕ ข้อนั้น(มัจฉาวณิชชา ๕) ได้แก่ [ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีพข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

“โลก”ที่ว่านี้ หมายถึง ชาติจิตที่มีความรู้สึกหรือมีความรับรู้ของเรานั้นแหละ ที่มี“วน”อยู่ในความเป็นตัวเรา นี้เอง

โลกสามัญคือโลกปุถุชนหรือเรียกว่า “ความวนของ

ปุถุชน” ซึ่งเป็น“สามัญลักษณะหรือไตรลักษณะของปุถุชนปกติทั่วไป” ซึ่งก็คือ ความวนของ“รู้สึกสุข-รู้สึกทุกข์-รู้สึกไม่สุขไม่ทุกข์หรือ อุเบกขา”ที่“หลงว่ามันมี”นั่นเอง วนอยู่กับความรู้สึกอย่างนี้แหละนึกว่า “โลกของความ

เป็นคน”ก็จะ“ต้องเป็น-ต้องมี-ต้องอยู่กับ ๓ ลักษณะ”

อย่างนี้ในวัฏจักร แต่ขณะใดจะมีอย่างไหนมากหรือน้อยเท่า นั้นก็คือ“โลกียภูมิ”ของโลกที่ไม่สามารถ“ดับ”ความวน

ของอารมณ์ลักษณะ ๓ ที่เป็นสามัญดังกล่าวมาแล้วได้อย่างสนิทเด็ดขาด จนเที่ยงแท้-ยั่งยืน-ตลอดกาล-ไม่เป็นอย่างอื่นอีกแล้ว-ไม่มีอะไรหักล้างได้-ไม่กลับกำเริบ(คุณสมบัติ

ของนิพพาน)ตามที่อาตมานำมายืนยันเสมอนี้เอง จึงจะถือว่าสำเร็จสัมบูรณ์ตามแบบพุทธเป็น“โลกุตระภูมิ”สัมบูรณ์ ผู้ที่เรียนรู้“โลกุตระภูมิ”และปฏิบัติบรรลุได้จริง ก็จะ

“ดับ”โลกที่วนอยู่ในลักษณะ ๓ ของ“โลกียะ”นั้นๆได้สนิทจริงจนเที่ยงแท้-ถาวร-ตลอดกาล-ไม่เป็นอย่างอื่น-ไม่มีอะไรหักล้างได้-ไม่กลับกำเริบ อย่างเป็นจริง

ดังนั้นจึงจะต้องเรียนรู้ความเป็น“โลก”ที่มีอยู่ ๒ โลกนี้ให้รู้แจ้งเห็นจริง ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสรู้มาแล้วเอามาประกาศให้ชาวโลก ที่“วน”อยู่ใน“โลก”สามัญ ลักษณะเดียวกัน

เฉพาะอย่างยิ่ง ภาวะที่มอมเมากันด้วย“ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข” ซึ่งเป็น“โลกธรรม”ครองโลกปุถุชนมาตลอดกาลนาน และจะยังคงไปอีกชั่ววินวินนินตร

สำหรับคนผู้ยัง“เมา” หรือยังตกเป็นทาสให้เขา“มอมเมา”โดยไม่เรียนรู้และศึกษาอบรมฝึกฝนตนให้หมด“อวิชชา” ก็พูดซ้ำแล้วซ้ำอีก “ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข” นี้แหละคือ“ความเป็นโลก”ที่คนผู้มี“จิตวิญญาน”อันเป็นนามธรรมหลง“วน”อยู่ในวิญญูสงสารของคนปุถุชน

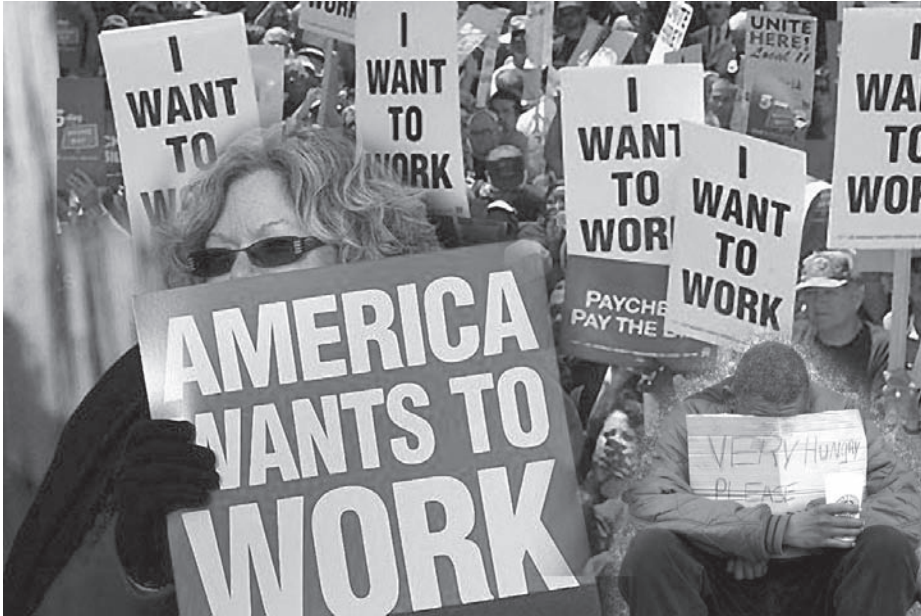
ปุถุชน คือ คนผู้หลงว่า“ความสุข”ที่เมื่อ“ได้ลาภ-ได้ยศ-ได้สรรเสริญ-ได้กามสุข”มาบำเรอตน ก็เกิด“อารมณ์สุข”(สุขัลลิกะ)ตามที่ชาว“โลกีย”ยังหลง(ไม่หะ)ยังไม่รู้(อวิชชา) ซึ่งโดยปรมาตถธรรมแล้วเป็น“ความเท็จ”(อลิงะ)แท้ๆ มันไม่จริงหรอก มันจะ“หมดไป”จากจิต(สูญ) จะ“ดับไป”จากจิต(นิเรธ) หากได้พิสูจน์ตามพุทธศาสนาอย่าง“สัมมาทิฐิ” จนกระทั่งบรรลุมรรคถึงขั้นเป็น“อรหันต์”สัมบูรณ์สุด

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

● ดังนั้น วิมุตตินันตะ

ผลพวงเอาเงินเป็นตัวตั้ง หันหลังให้เศรษฐกิจเลี้ยงชีพพึ่งตนเอง
เคยอยู่สุขในหมู่บ้านเป็นงานไร่นาสวน ทุกสิ่งเปลี่ยนแปลงในบรรยาย
ไม่รู้พัฒนาประสาอะไร ยิ่งก้าวหน้ากลับยิ่งถอยหลังลงนรก
น่าจะหยุดตันทุรังตามกันฝรั่งเสียทีเถอะ
เขาล้มเหลวล่มจมไปก่อนหน้าเราตั้งเท่าไรแล้ว โยมืดบอดสิ้นดี

ภาพจากอินเทอร์เน็ต

กล้ารวยยิ่งจน กล้าจนยิ่งรวย

วันคืนผ่านไปไวจนไม่อยากจะเชื่อ เดี่ยววัน
เดียวเดือน ไม่ทันทำอะไรหมดไปอีกหนึ่งปี
ชีวิตนี้สั้นนัก เป็นดังได้ยินบ่อยว่า เวลาไม่มีหยุด
ไม่มีพัก ไม่มีตาย มีแต่นาฬิกาตาย เล่นเอาแก่
ไม่ทันอย่างท่านว่า

ข้อสำคัญ ชีวิตมีแต่กรรมกับกาละ ชับเคลื่อน
เป็นไป ในขณะที่เรามีเวลาแสนจำกัดบนโลกนี้
เสร็จแล้วไม่วายหลงมโง่โล้ล่าอารมณ์สุขชั่วแล่น
ลม ๆ แล้ง ๆ ซ้ำซาก เบื่อ ๆ อยาก ๆ จนยากที่
จะสำนึกโทษภัยโลภียสุข กินสูบตีเมเสพเมามันส์ !

ครั้งวันร้ายคืนร้ายเกิดหมดเวลาขึ้นมาเมื่อไหร่
ต้องพลัดพรากจากสิ่งรักของหวงไปชั่วนิรันดร์
มันจะมีปัญญาทำใจยังงไหวเนื้อ...

ยิ่งปีใหม่ ๒๕๕๕ เกิดกระแสข่าวจากผู้รู้

หลายสำนักทั้งคติโลกและคติธรรม ต่างเห็นพ้อง
เชิงเตือนภัยพิบัติธรรมชาติมหาวินาศเป็น
ประวัติศาสตร์ร้ายแรงมโหฬาร

ปรากฏการณ์ธรรมชาติตามที่อุบัติถี่ขึ้นแล้ว
ร้ายยิ่ง ไม่ขาดระยะตลอดมาเรื่อย ๆ ย่อมส่ง
สัญญาณบ่งชี้แนวโน้มอาจเป็นไปได้สูงไซ้เล่นจน
เกินคาด

นั่นคือ แทนที่จะดูหมิ่นถิ่นแคลน สู้ไม่ประมาท
เตรียมพร้อมรับมือ ตื่นตัวใช้ตื่นตระหนก ย่อม
เหมาะสมกว่าเป็นไหน ๆ

ทั้งนี้ เพราะช่วงไม่ถึง ๑๐๐ ปีที่ผ่านมา โลก
ก้าวหน้าขึ้นจนเลยเถิด เฉพาะอย่างยิ่งหลาย
ทศวรรษหลัง ๆ พัฒนาเศรษฐกิจก้าวกระโดด
อย่างแรง ตามกระแสโลกาภิวัตน์บริโภคนิยม

มันทำทารุณกรรมโลกแสนสาหัส ดั่งที่เกิดภาวะโลกร้อน กระทบภูเขา น้ำแข็งขั้วโลกเหนือทนอยู่อย่างเดิมไม่ไหว อะไรเกิดขึ้นต่อมาและจักบังเกิดผลสืบไป ใครจะล่วงรู้...แน่แท้

นี่คือผลพวงลัทธิสังคมนิยม มันทปรากฏชัดเจน ดังพระปรีชาญาณในหลวงทรงเตือนก่อนหน้านับสิบ ๆ ปีว่า เราไม่อยากจะประเทศก้าวหน้าอย่างมาก เพราะขึ้นก้าวหน้าอย่างมาก จะทำให้ถอยหลังอย่างน่ากลัว!

ไม่น่าเชื่อเลยว่า ภูมิปัญญาพระประมุขจักคมลึกกว้างไกล วิสัยทัศน์แม่นยำประเด็น เห็นปานฉะนี้เทียว...

ตื่นเถิดชาวไทยอย่ามัวหลับไหลลุ่มหลงเหมือนมีเงินถุงทองเงินถัง พอทันทีกับค่านิยมตามกันฝรั่ง คลั่งเงินอย่างเหลวไหลมีติดบอด !!

รวยกระจุก จนกระจาย

ภาวะโลกร้อน นอกจากจะกระทบออกมาจนเกิดวิปริตธรรมชาติปรากฏทุกภัย วาตภัย อัคคีภัย กระทบแผ่นดินไหวถล่ม ภูเขาไฟระเบิด เกิดสึนามิ วิทยาศาสตร์พดแล้ว

วิกฤตการณ์โลกร้อน แน่นนอนว่ามาจากฝีมือมนุษย์อย่างสำคัญ ก่อเหตุกระทบสังคมปั่นป่วนพร้อมพันธธรรมชาติปนไปด้วยกัน

ฉะนั้น การเยียวยาบรรเทาทุกข์ หนีไม่พ้นต้นตอที่สังคมคน คือ คำตอบอยู่ที่หมู่บ้านอันขึ้นอยู่ กับหัวใจผู้นำคนทุกบ้านทุกบางนั้นเอง

สถานการณ์ธรรมชาติซึ่งถูกกดดันให้ปรับตัวอย่างรุนแรง กำลังบังเกิดขึ้นทั่วโลก พร้อม ๆ กับสภาพสังคมก็ถูกบีบคั้นให้ต้องเปลี่ยนแปลงอย่างขนานใหญ่เช่นเดียวกัน ดังที่เศรษฐกิจหลายประเทศปั่นหนัก จนผลักดันการเมืองต้องพลิกโฉมวุ่นวายตาม ๆ กัน เพื่อทางเลือกทางรอดใหม่

สำหรับไทยเรากำลังถอยหลังลงเหว จากการเมืองอัปรีชชนจนพาเศรษฐกิจล้มพินาศ เพราะเราหลงทางไกลเกินพอแล้ว

แทนที่จะศรัทธาองค์ผู้มีบุญทรงพระบารมี เราไหลวิปริตหลงลุ่มผู้มีเงินมากอิทธิพล

จนกระทั่งยอมให้โกงถ้ำแบ่งกูบ่าง

แม้อกจะนำเหม็นเปื้อเมื่อเอ่ยถึงทักษิณ แต่จำเป็นต้องชัดเจนว่าคนจำนวนมากยังหลงไหลได้ปลื้มทุกวันนี้ เพราะทักษิณเก่งหลอกคนไทย ตั้งแต่ครั้งเปิดฉากไทยรักไทย คิดใหม่ ทำใหม่ พร้อมกับวรรคทอง ผมรวยพอแล้ว !

จากนั้นมา ทักษิณยิ่งรวยล้น ทั้งอำนาจรัฐและเม็ดเงิน สามารถก้าวกระโดดถึงขั้นมุขมนตรีมหาอำมาตย์ด้วยเงินหนามากอิทธิพล จนกระทั่งหาญแข่งพระผู้มีบุญทรงบารมีธรรมแห่งแผ่นดิน

ทุกวันนี้ คนรู้เท่าทันความจริงดีชัดขึ้น ย่อมมองออกว่า คนที่ลวงโลกว่าผมพอแล้ว กลับยังรวยก็ร้อยพันเท่า ขณะเดียวกันไม่วายพาคนเป็นหนี้จมอบายมุข เป็นทาสหวยรวยดอกเงินทบหนี้ ตั้งเท่าไร้ ประชาชนยอมผลาญเงินรัฐอัดซื้อเสียง จึงหลอกชาวบ้านเหลือพรรณนา ไยหลงทาง

เมื่อผู้นำรวยกระจุก ส่วนชาวบ้านจนกระจายทั่วไทย แล้วยังง้ออีก ชวนถามทักษิณคิดต่อหน่อย เพื่อใครทำตามจักไม่ถึงและเหมือนยิ่งลักษณ์ อย่างที่คุณหนูเธอแสดงฝีมือแก่น้ำท่วม ซึ่งไม่เคยมีปัญหาหนักเกินปัญญารัฐบาลชุดไหน ๆ ที่ผ่านมา

เวรกรรม มาเจอหนูปุ่นเซ็ด แล้วแต่ใครจะชกโย จึงนำสงสารเธอจะทำอะไรถูก แจกลากไปไทยลากมา แทนที่จะเอาอยู่รู้ล่วงหน้าอะไรบ้าง ให้คนหนีน้ำทันเสียก่อน เปล่าเลย ลงเอยเอาไม่อยู่คะ !

เห็นไหมว่า มัวแก้ปัญหาแบบคนมีเงิน เชื้อมือหัวไอ้เรื่อง โดยขาดแคลนน้ำใจหม่อมวลปัญญา สามัคคีคนรู้จริง เท่ากับเสียค่าจ้างแพงโดยใช่เหตุ

เสร็จแล้ว ตั้ง ศปภ.ผลาญงบประมาณน้ำท่วมหมดก็หมื่นล้าน เกิดโกงกินและทะเลาะไปขนาดไหน แล้วยังจะกุมำต่าน้ำพริกละลายแม่น้ำอีก จะทนดูถึงไหนดี

คบคนพาล พาลพาหามรรค

แม้รัฐบาลยิ่งลักษณ์จะเริ่มต้นโดยโกหกปกคลุมว่า จะแก้ไขไม่แก้แค้น ตลอดสี่เดือนที่เข้ามา เห็นตั้งหน้าแก้ไชนันนี่สะเปะสะปะ เพื่อกระชับอำนาจ ไม่มีปัญญาแก้ปัญหาอะไรให้ประเทศดีขึ้นเป็นขึ้น

เป็นอัน นอกจากทำพินาศถึง ๑.๔ ล้านล้านบาท
ปัญหาหน้าท่วมเอาไม่อยู่ และแม้ไม่แก้คันตาม
วาทะ แต่จ้องเอาคืนทุกท่า ลับขาหลอก กะ
ขอภัยโทษ จะออกกฎหมายนิรโทษ จะแก้
รัฐธรรมนูญ ม้วนมือไปเรื่อยไม่หยุด...

ถึงการเมืองจะทุเรศล้นติ ก็ยังไม่สิ้นแสง
สว่างที่ปลายอุโมงค์ ดังที่ความจริงยังมีสิทธิ์ปรากฏ
เมื่อคณะกรรมการอิสระตรวจสอบและค้นหา
ความจริง เพื่อการปรองดองแห่งชาติ (คอป.)
เปิดเผยรายงานชี้ปัญหาการเมือง เกิดสะสมจาก
หลายประเด็น เช่น การตั้งรัฐบาลไทยรักไทย
พรรคเดียว ทำเผด็จการรัฐสภา แทรกแซงองค์การ
อิสระ และอำนาจตุลาการ จนเกิดชุมนุม
พันธมิตรฯ

กระทั่งรัฐประหาร ๑๙ ก.ย. ๔๙ แทนที่จะ
แก้ปัญหา ทำยสุดกลับสร้างปัญหาหนักขึ้น

คอป.เห็นว่ารากเหง้าปัญหา ส่วนหนึ่งเกิด
จากกระบวนการละเมิดนิติธรรม การบังคับใช้
กฎหมายอ่อนแอ จนนำไปสู่การพึ่งอำนาจนอก
ระบบคือรัฐประหาร

ปมสำคัญที่ คอป.ถือเป็นเหตุใหญ่แต่ต้นคือคดี
ชุกหุ้น ศาลรัฐธรรมนูญผิดพลาดใหญ่ ตรงที่
ตุลาการ ๒ คน ชี้เพียงศาลไม่มีอำนาจ แต่
ไม่ชี้ขาดประเด็นชุกหุ้น ในขณะที่ ๗ เสียงลงมติว่า
ชุกหุ้นจริง อีก ๖ เสียง ตัดสินว่าไม่ผิด ชำร่ายคำ
ตัดสินสุดท้าย กลับรวบเอา ๒ เสียงที่ไม่ได้ชี้ขาด
ชุกหุ้นผิดหรือถูกไปบวกกับ ๖ เสียง ซึ่งตัดสินว่า
ไม่ผิด กลายเป็นไม่ผิด ๘ เสียง ขณะที่
ถือว่าผิด

คอป.จึงเห็นว่า ศาลรัฐธรรมนูญบิดเบือน หรือ
หักดิบกฎหมาย

เป็นอันพอฟังได้ว่า ศาลรัฐธรรมนูญบกพร่อง
ในหน้าที่เป็นเหตุแต่ต้นทำให้คนโกงขึ้นสู่อำนาจ
การเมืองตั้งแต่แรก ถึงเจ้าตัวจะอ้างว่าบกพร่อง
โดยสุจริต ไม่ผิดเป็นสีดำ แต่ไม่วายติดสีเทา ซึ่ง
ถือเป็นข้อล้มเหลว เมื่อไม่อาจคัดกรองเอาแต่
สีขาวเต็ม ๆ ตามที่ควรจะเป็น

ขณะเดียวกัน ประชาชนก็ยังไม่รู้จักอำนาจ
ประชาธิปไตยของตนเอง แม้จะเลือกให้ไปเป็นผู้
รับใช้ ทำหน้าที่รัฐบาลหรือสภา เมื่อเกิดเหลวไหล
ใช้งานไม่ได้เรื่อง ตัวการหลาย ๆ เสียงก็ต้องมี
อำนาจใช้สิทธิ์เอาตัวแทนใจ ๆ หรือชี้โก่งออกได้
เสมอ โดยพลังสังคมอย่างล้นติ

ประธานาธิบดีลินคอล์น เคยถูกถาม:

ถ้าเจอรัฐบาลโคตรโกง โคตรโกหก โคตร
รุนแรงต่ำช้า โคตรจางจ้วงจนคนเอือมระอา
หมดครัทธาเชื่อถือ ประชาชนควรจะทำอย่างไร?

ลินคอล์นตอบว่า

“ในประเทศ สถาบันต่าง ๆ เป็นของ
ประชาชนเจ้าของประเทศ ถ้าเมื่อใดประชาชน
เกิดเบื่อหน่ายเอือมระอารัฐบาลที่มีอยู่ ประชาชน
สามารถใช้สิทธิตามรัฐธรรมนูญเปลี่ยนรัฐบาลได้
หรือใช้อำนาจปฏิวัติล้มรัฐบาลให้เป็นเสียง ๆ
และล้มรัฐบาลนั้นเสีย” (ผจก.ออนไลน์ ๑๙ ธ.ค. ๕๔)

เห็นรียังว่า อเมริกาก็โอเค เมื่อจำเป็นต้องใช้
กำลังโค่นทั้งรัฐบาลโจร เป็นไม่ตายสุดท้าย

มันน่าอนาถ ที่เราปล่อยให้ อำนาจการเมือง
ตกอยู่ในกำมือของนักการเมืองขาดคุณธรรมหนัก
ข้อขึ้นมาเรื่อยจนถึงวันนี้ เช่นเดียวกับเศรษฐกิจ
อันไปด้วยกันกับอำนาจรัฐ จากยุคที่เริ่มบูชาเงิน
งานคือเงิน เงินคืองาน บันดาลสุข ทุกวันนี้ยังจัด
เป็นเศรษฐกิจสามานย์เต็ม ๆ รัฐบาลไหน ๆ ต่าง
ถือเศรษฐกิจพอเพียงแบบลิ่งหลอกเจ้า เอาแค่
เป็นสวนผักซีประดับฉากอย่างเก่ง

ยังจะมีอะไรน่าเศร้าสลดกว่านี้ สำหรับ
ประชาธิปไตยโสเภณีและเศรษฐกิจผีเปรต
อันวิปริตตามวิถีนิยมสามานย์

จนกระทั่ง รวยกระจาย

ใคร ๆ มักอยากจะรวยทั้งนั้น น้อยนักที่จะกลัว
รวย เพราะมองไม่ออกว่า ชีนรวย มันจะพาชวย
เรือหายยังงี้บ้าง ตัวอย่างคนรวยหลายแสนล้าน
ซ้ำไม่ยอมหยุดโกยสักที มีเงินล้านฟ้า แล้วก็
บ้าอำนาจต่อ

ถ้าเป็นเรา ภูไม่เอาแน่ ๆ เลย ถึงจะโดนย้อนว่า ก็เอ็งไม่มีปัญญาอย่างเขาดอก ชำนาญขอ ยอมรับ และคงมีหลาย ๆ คนกลัวหวัหตุที่จะเอาตาม เปรตยักษ์ใหญ่มาโชว์ตัวจริงเสียงจริง เปรตกระจอกจ้อยถอยก่อนดีกว่า ว่าจันใหม่ !

คือมันควรคิด จะเอาเงินเบะปะขนาดนั้นไปทำไม้นักหนา จะได้กินใช้ตรงไหนทว่า ชินเก็บไว้บ้านสด ๆ แบบปลัดพันล้าน เสรีใจระเช้าสักวัน

แม้จะฝากแบงก์ไว้ เจ้าตัวก็ไม่ได้เห็นก้อนเงิน นอกจากตัวเลขในบัญชีใบแจ้ง เป็นปลื้มไปเถอะ เอะอะเทอะ คอยกั้วลหวาดระแวง แค่มิทองเท่าหนวดกุ้งนอนสะดุ้งจนเรื้อนไหว แต่คนใช้จะเห็นทุกข์ได้ง่ายๆ

ไหนจะต้องซุกซ่อน เช่น ดบตาใช้ผ้าซั้วห่อทอง ทำตัวมอซอไว้ปลอดภัยดี นี่เป็นอาานิสงส์อวดจน ชินอวดรวยด้วยตู้ทองเคลื่อนที่ลิตายก่อน

เป็นอันว่า จะมีหรือจนทนทุกข์ทั้งนั้น และคนชอบขอรวยไว้ก่อนดีกว่ายอมจน

ประเด็นควรคมลึกแมน ๆ ก่อน คือ จนอะไรหรือรวยอะไร ทำไมจะต้องไปแขวนชีวิตไว้กับเม็ดเงินถึงไหนนัก ถ้ารักจะอยู่เย็นเป็นสุข

เรื่องมันสำคัญที่จิตวิญญาณเรามากกว่า คนกล้าจนด้วยใจพอ น้อยก็พอ มักน้อยแบบนี้วิเศษ ทำสำเร็จเข้าเป้าง่าย สบายกว่ากันเยอะเลย

ตรงกันข้ามกับกล้ารวย จะเอารวยวันนี้พรุ่งนี้ ลักล้านเถอะ จะไปหาที่ไหนได้ เพียงคิดก็หนักกะโหลกเปล่า ๆ

ตกลงกล้าจนทำกำไรชีวิตทันตาเห็น ในขณะที่กล้ารวยพาดคนรททันที ต่อให้รวยร้อยล้านแล้วยังร่ำร้อนรอนรอนอยากกรวยยิ่งลั่นก็เท่า ๆ ใจเขากำลังเป็นเปรตทิวไทยไม่รู้ลืม น่าสังเวช

ตัวซั้วตมิจน จึงอยู่ที่ใจใช้เม็ดเงินอะไรที่ไหนเพียงใจพอก็หายจน ฟังดูง่าย ๆ คือต่อให้เงินไม่มีกินใช้ ย่อมไม่จนใจ

สันตภูสิ ปรมมัง ธนัง สันโดษเป็นทรัพย์ยอดยิ่ง คนสันโดษ ใจพอ มักน้อย ไม่มีวันจนใจจนมุม กลุ้มอะไรง่าย ๆ ดอก แคชยันชันแข็ง

ลักหน้อย มันต้องมีช่องทางข้าวของกินใช้ได้บ้าง ยังมีปัญญาประหยัด ทนอดทนอยากกระทั่งหายอยากส่วนเกินจำเป็น มันจะเหลือปัญหาอันใดอีกนักหนา มันต่อให้เคราะห์ร้าย เจอเวรกรรมสาหัสขนาดไหน คงไม่เกินหมดเนื้อหมดตัว ให้กำลังใจตัวเองสุด ๆ ไปนั่น !

นอกจากนี้ กว่าจะกล้าจนเป็น มันต้องฟังตนทำได้เหลือกินกินใช้ กระทั่งกล้าให้เพราะขี้เกียจรวย ทั้งกลัวรวยสะสมซึ่งนำอายุ

โดยเฉพาะร่ำรวยด้วยใช้คนทำเงินเก่งเอาเปรียบเขา หรือยังใช้เงินทำเงินยิ่งดูดีดั่งกำไรไหลเข้ากระเป่า เอาออกน้อยมาก รวยล้นไม่เข้าทำเทือกนี้ก็มีปัญหาเงินเป็นพิษ พาเดือดร้อนแน่นอน

การดูดเลือดดูดเนื้อ ริดกำไรจากใคร ๆ ให้รวยล้นตัวเอง คนอื่นจนกรอบ เท่ากับรวยกระจุกจนกระจาย ทำเรื่อหายดังที่เกิดปัญหาทั่วโลก สามานย์ เยี่ยงนี้มีพึงปรารถนาวิสัยท่านผู้จำเรียมธรรมสำนึกดี

อีกนัยหนึ่ง เมื่อจนเป็น คือ จนได้ไม่ยากสมัครใจจน เพราะไม่อยากกอบโกยกักตุนไว้ล้นเกินด้วยละอายแก่ใจ ย่อมรับเอาไว้เพียงพอดี กว่านั้นถ่ายเทออกสะพัด เช่นนี้ ไม่มีวันรวยล้นที่ตนเองเท่ากับกระจายรายได้คืนสู่สังคม คนอื่น ๆ จะได้หายอดอยากปากแห้ง ขาดแคลนน้อยลงบ้าง

เรื่องตัวเองเก่ง รวยกระจุกชุกเอาไว้ นับว่ารวยกระจอกไม่น่าสนใจ นอกจากขายขี้หน้า

ตรงกันข้ามกับผลสำเร็จของคนกล้าจนอันแสนสง่างาม ทำทหาย ชวนเอาอย่าง

เป็นอันว่า เราท่านต่างมีลิตธิมนุชยชนเต็ม ๆ เดินหน้าพาชีวิตเจริญขึ้น บนสองเส้นทางเลือกทางหนึ่ง กล้ารวยด้วยสะสม กล้าเอาไว้เยอะ ๆ ตามประสาปุถุชนขี้โลภ อีกทางอย่างพุดิพุทธ โดยกล้าจนด้วยสะพัดจัด กล้าให้เพราะใจบุญสุนทาน

สรุปแล้ว จะเอาอย่างคนมีเงินหนาตั้นหาจัดหรือว่าจะเอาอย่างคนมีบุญหนักรักศีลทานดี กล่าวคือสะสมพารวย สะพัดพาดจน แล้วแน่ใจยังงใจว่า รวยดีกว่าจน ในขณะที่ยอดเงินสะสมนับเป็น

บาปหนา แต่ยอดเงินสะพัดจัดเป็นบุญหนัก !

ฉะนั้นควรนับว่า แม้มีเงินสะสมคงเหลือน้อยก็ตาม ทว่าเงินสะพัดจ่ายยอดสูง นี่แหละเศรษฐกิจตัวจริง เป็นเศรษฐกิจเงินตั้งแต่สตังค์ป้อมี่ เพราะเหตุที่เราซื้อมักจะถือเอาเงินเก็บกักตุนของใครเยอะนับว่ารวยดีไวย ที่แท้ช่วยด้วยบาปหนาไม่รู้ตัว ส่วนเงินใครเหลือเก็บน้อยจ้อย จัดว่าจนแย่งจิ้ง ! ทั้ง ๆ ที่เขาเป็นคนใจถึง กล้าให้ตลอด คนไหนกันแน่น่าสงสารแท้ ๆ

ตกลงแทนที่จะถือเม็ดเงินเหลือเก็บกักของใครเป็นคนรวยหรือจน ลองเปลี่ยนมานับเงินยอดสะพัดดูบ้างปะไร ใครกล้าให้ก็เปอร์เซ็นต์ของเงินได้เช่น เศรษฐีขี้เหนียว กอบโกยเงินเก่งเก็บเรียบอีกต่างหาก ไม่มีกระเด็นเป็นบุญคนอื่นเลย พอวัดเงินเหลือ ย่อมเต็มร้อย ครั้นวัดเงินสะพัดก็เท่ากับศูนย์ นับเป็นรวยตายซัก

หันมาดูคนกล้าให้สะพัดช่อบ้าง ขยันเก่งงานได้เงินแยะเท่าไร ง่ายเกลี้ยงเข้ากระเป๋าสถาธรมโภคิที่ไหนไปเลย นับเงินเหลือตัวเองปัจเจก สะ สะ ถือว่าแกลจนจิ้ง !

สุดท้ายรวยอะไร หรือจนอะไร

ใครยากจน คนไหนมั่งมี จะหลงนับแต่เงินชุกชอน เก็บเจียบ มันไม่พอพินิจ มันต้องวัดที่กระแสเงินสะพัดออกไป ถึงจะมีความหมายสำคัญตรงเป้าเต็ม ๆ คือเงินเกิดคุณค่าขึ้นมาเมื่อถูกใช้ ทรัพย์อันหามาได้ด้วยหยาดเหงื่อ น้ำพัก น้ำแรงบริสุทธิ์พึ่งตน มันก็น่าภาคภูมิใจอยู่ พอจ่ายใช้สร้างสรรค์เกิดบุญประโยชน์ต่อ ย่อมเป็นสุขของคลุหส์สจกการจ่ายทรัพย์นั้น ๆ

นั่นคือ เพียงมั่งมีเพราะรวยเงินเก็บใช้ติดบิตต่อให้เหลือล้นเท่าไรยังไม่เป็นบุญให้คุณอันใดเลย ดีไม่ดีกว่าเป็นภาระตันทุกซึให้โทษด้วยซ้ำไปก็ได้ คนกล้ารวยถึงช่วยด้วยเหตุอันนี้แหละ แปลว่ากล้ารวยยิ่งจน ขาดบุญทาน หรือกล้าจน ยิ่งรวยด้วยให้บุญทานไปเพียบ

สะสม ๑๐๐ - สะพัด ๐ = รวยยิ่งและ ?!

สะสม ๐ - สะพัด ๑๐๐ = จนยิ่งหล่อ ?!

แบบคนจน ทางรอดประเทศไทย

กว่าห้าสิบปีมาแล้วที่คนไทยโดนฝรั่งหลอกต้มว่าเราเป็นเมืองด้อยพัฒนา เลยกดดันเร่งรัดตัดถนน ต่อประปา ตั้งโรงปั่นไฟใหญ่โตไกลาฬทั่วไทย ส่งเสริมลงทุนอุตสาหกรรมทำเกษตรส่งออกหาเงิน เกิดตัดไม้ทำลายป่าเป็นว่าเล่น

เศรษฐกิจก้าวหน้า งานคือเงิน เงินคืองาน บันดาลสุข ทุกวันนี้บริโภคนิยมเราทันสมัย ได้กินสูบตีเมเลพเมามันส์ผลลาญพราตามกันฝรั่งติด ๆ กลายเป็นเสียนิสัยหมด

ผลพวงเอาเงินเป็นตัวตั้ง พาเราหันหลังให้เศรษฐกิจเลี้ยงชีพพึ่งตนเอง เคยอยู่สุขในหมู่บ้านเป็นงานไร่นาสวน ทุกสิ่งเปลี่ยนเกินบรรยาย

ไม่รู้พัฒนาประสาอะไร ยิ่งก้าวหน้าทันสมัย กลับยิ่งถอยหลังลงนรก รวยกระจุกจนกระจาย ช้ำร้ายหนี้ท่วมหัวยิ่งกว่าน้ำท่วมบ้าน

เอาเป็นว่า น่าจะหยุดตันทุรังตามกันฝรั่งเสียทีเถอะ เขาล้มเหลวล่มจมไปก่อนหน้าเราตั้งเท่าไรแล้ว ไยมีตบอดลันตี

ถึงวันนี้ รัฐสีกสงสารจับใจองค์ในหลวงยิ่งนัก พระองค์ทรงขับเคลื่อนนาร่องเศรษฐกิจพอเพียงไว้ต่าง ๆ อย่างสำคัญมาหลายสิบปีติดัก ไม่ยกมีใครนำพาสานต่อขยายผล เหมือนพออุตสาหกรรมทุกทุกทำแทบหัวหมุนตัวเป็นเกลียว พอบอกอย่างกลับไปทำจริงอีกอย่าง ช่างไม่ยอมเห็นพระประมุขอยู่ในสายตาประมาณนั้น

อย่างไรก็ตาม ประมุขแห่งแผ่นดินคือในหลวงของเรา เปรียบเหมือนพ่อในบ้านใหญ่ ปัญหาวิกฤติปัจจุบัณเกิดจากลูกเกเรหัวดีนอกคอกผ่าเหล่า พาพวกรังแกแม่พ่อผู้ชรา ที่น้องอื่นจำเป็นต้องรวมหัวรวมพลังเข้าแก้ไข โดยใช้สิทธิ์ประชาธิปไตยในตัวเองเพื่อหยุดยั้ง หรือหนุนเนื่องเรื่องควรไม่ควรตามแต่กรณี

เมื่อพ่อได้ลูก ๆ เป็นกำลังพลเมืองดีช่วยงานหน้าที่แน่นอนหาพอ อะไร ๆ ค่อยมีหวังดีขึ้นเป็นแน่แท้ โดยพาลชนยอมแพภัยตัวเองไปตามเพลงลัจจะแห่งเหตุปัจจุบัณ วิสัยเวรกรรมของตนนั้น ๆ แล ๓

ปีใหม่ ชีวิตใหม่ ฮ่า-ฮ่า-ฮ่า! (๒๕๕๕)

"ดูแต่มีชายน้ำเน่า รุกขมด-
เน่า-เตราัฒรทททั้งบ้าน"

"ดูธรรมะ มีกษาน
ดีกว่าไหม!"

๑. จากชีวิตที่อยู่กับนิยายน้ำเน่า เข้ามาดู "ธรรมะ" บ้าง

"ชีวิตดี๊ดี ละฮายมม
เป็นสง่ทว่ากันเองเลย"

๒. จากชีวิตที่ล่มจมในอบาย มาเป็นชีวิตที่แสนสบาย

ดูรวมพอเพียง
เป็นอิ่งทว่าทรมัง

๓. จากชีวิตที่ไม่พอเพียง มาเป็นชีวิตที่พอเพียง

ทรงเป็นแรงม้นตาโลใจ
ให้เกดสิ่งต้งม ในบ้านนี้เมืองนี้

๔. จากชีวิตที่มีแต่ "เฮา" เปลี่ยนมาเป็นชีวิตที่มีแต่ "ไน"

โลภระยำครอบงำจิต

เฝ้าแต่คิดเอาแต่ได้

ละกุศลสิ้นละอาย

รอยฉิบหายแบบคนรวย

ภาพจาก sargeorgica.wordpress.com

แบบคนรวย

(กามนิตชาดก)

มีพราหมณ์ชาวเมืองสาวัตถีคนหนึ่งชื่อกามนิตะ ได้ลงทุนลงแรงหักล้าง
ถางป่า ทำไร่อยู่บริเวณใกล้เมืองสาวัตถี ก็คราวใดที่พระผู้มีพระภาคเจ้า
เสด็จไปบิณฑบาตที่ในเมือง มักทรงแวะปฏิสังขาร (พักท่ายปราศรัย)
พราหมณ์ผู้นี้เสมอ ๆ ด้วยทรงเห็นอุปนิสัยที่จะบรรลุธรรมได้ของเขา
ทรงเสด็จไปปฏิสังขารกามนิตพราหมณ์ ตั้งแต่เขาเริ่มถางป่า แล้วจัด

เตรียมพื้นที่ ก่อคันทนา จนกระทั่งถึงเวลาหว่าน ก็
ทรงแฉะไปเยิ้มเยียน พราหมณ์จึงกราบทูลใน
เวลานั้น

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ วันนี้เป็นวันมงคลใน
การหว่านข้าวของข้าพระองค์ หากข้าวกล้าเหล่านี้
สำเร็จผล ข้าพระองค์จะถวายมหาทานแก่
ภิกษุสงฆ์ อันมีพระผู้มีภาคเจ้าเป็นประธาน”

พระศาสดาก็ทรงตอบรับด้วยอาการ
ดูเศร้าภาพ (อาการนิ่ง) แล้วเสด็จหลีกไป

หลังจากวันนั้น พระศาสดาก็ยังคงหมั่นไป
ทักทายเขา

“พราหมณ์ ท่านกำลังมองดูอะไรอยู่ตรงนี้”

“ข้าพระองค์กำลังเฝ้าดูข้าวกล้า ที่กำลัง
เจริญงอกงามดี พระเจ้าข้า”

“ดีแล้ว ดีแล้วพราหมณ์”

แล้วพระศาสดาก็เสด็จไป แต่ครั้งนี้พราหมณ์
เกิดฉกคิดขึ้นว่า

“พระสมณโคดมมาหาเราอยู่เนือง ๆ คงมี
ความต้องการภัตร (อาหาร) เป็นแน่ ฉะนั้นเรา
จะต้องถวายภัตรแก่ท่านในครั้งหน้าให้ได้”

คิดอย่างนี้แล้วก็กลับสู่เรือน ตระเตรียม
อาหารเอาไว้ ครั้นพระศาสดาเสด็จมาอีก เขาจึง
ได้ถวายภัตรสมปรารถนา สร้างความปีติเปี่ยมล้น
แก่พราหมณ์ยิ่งนัก

ในเวลาต่อมา เมื่อข้าวกล้าแก่แล้ว พราหมณ์
ได้ตกลงใจว่า

“พรุ่งนี้เราจะลงมือเริ่มเกี่ยวข้าวในนา”

แต่คืนนั้นเอง...ปรากฏฝนลูกเห็บตกตลอดคืน
ที่ทางเหนือของแม่น้ำอจิรวดี แล้วทำให้ห้วงน้ำ
ใหญ่ไหลหลากลงมารวดเร็วรุนแรง **พัดพาข้าวกล้า
ทั้งหมดลงสู่ทะเล** ไม่เหลือไว้เลยแม้แต่หนึ่งทะนาน
(๒๐ ทะนานเป็น ๑ ถัง)

รุ่งเช้าอันโศกสลด พราหมณ์ยืนมองดูความ
ย่อยยับของข้าวกล้า แล้วไม่สามารถจะครอง
สติสัมปชัญญะของตนไว้ได้ ถูกความเศร้าโศก
เสียใจครอบงำอย่างหนัก ถึงกับตอกชกหัว
คร่ำครวญ วิ่งไปสู่เรือนของตน แล้วนอนซมบนเพ้อ

อยู่อย่างนั้น

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทราบข่าวนี้ ได้
เสด็จไปเรือนของพราหมณ์นั้น พร้อมด้วยปัจฉา
สมณะ (สมณะผู้ติดตาม)

กามนิตพราหมณ์พอได้ยินมาว่า พระศาสดา
กำลังเสด็จมา ก็คลายทุกข์ลงบ้าง แล้วรีบจัดแจง
สถานที่รอไว้

ครั้นพระศาสดากับปัจฉาสมณะมาถึงแล้ว
ตรัสถาม

“ดูก่อนพราหมณ์ เหตุใดท่านจึงเศร้าหมองนัก
ไม่สบายเพราะอะไรเล่า”

“ข้าแต่พระโคดมผู้เจริญ ข้าพระองค์กลัวจะ
ทางป่า จนกระทั่งถึงหว่านกล้า และดูแลจนจะ
เก็บเกี่ยวได้แล้ว อีกทั้งตั้งใจจะถวายทานแด่
พระองค์ แต่บัดนี้ข้าวกล้าประมาณ ๑๐๐ เกวียน
ถึงกับพินาศไปหมดสิ้น เป็นอย่างนี้จะให้ข้า-
พระองค์ไม่โศกเศร้าหนักหนาได้อย่างไร”

“พราหมณ์ ก็เมื่อท่านทุกข์โศกอยู่ สิ่ง
เสียหายไปแล้ว จะกลับคืนมาได้หรือ”

“ก็ยอมเป็นไปไม่ได้แน่นอน พระเจ้าข้า”

“เมื่อเป็นอย่างนี้ ท่านจะเศร้าโศกไปทำไม
เพราะขึ้นชื่อว่า **ทรัพย์** แม้เป็นข้าวเปลือก ถึง
คราวเกิดก็บังเกิดถึงคราวเสียหายก็เสียหาย สิ่ง
ใด ๆ ที่ถึงการปรุงแต่ง ชื่อว่าจะไม่มีความเสียหาย
เป็นธรรมดา นั้น ไม่มีดอกท่านอย่าคิดเศร้าไปเลย”

พระศาสดาทรงปลอบเขาด้วยประการฉะนี้
แล้วทรงแสดงธรรมอันเป็นที่สบายแก่เขา ตรัสถึง
กามสูตร (ความอยากปรารถนาเป็นแดนเกิด
แห่งทุกข์ พึงไม่ถึงมัน มีสติละความอยาก
ปรารถนานั้นเสีย) เมื่อจบพระสูตร พราหมณ์นั้น
ก็ดำรงอยู่ในโสดาปัตติผล พระศาสดาทำให้เขา
สร้างโศกแล้ว ก็เสด็จกลับ

เรื่องนี้ลือกันล้น ชาวเมืองสาวัตถีต่างรู้จักกันทั่ว
แม้ภิกษุก็พากันสนทนาในธรรมสภา

“พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทำไมตรีกับพราหมณ์
จนคุ้นเคย ทรงแสดงธรรมแก่เขาผู้ทุกข์หนัก ด้วย
กุศโลบาย (อุบายอันเป็นกุศล) เพียงครั้งเดียว

เท่านั้น ก็ทำให้เขาคลายโคกได้ ตั้งอยู่ในโศดา-
ปัตติผลอีกด้วย”

ขณะนั่นเอง พระศาสดาเสด็จมา ได้ทรงรับ
ฟังเช่นนั้นก็ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น แม้
ในกาลก่อน เราก็ช่วยให้พราหมณ์นี้สิ้นทุกข์มา
แล้วเหมือนกัน”

แล้วทรงนำชาตกมาตรัสเล่า

.....

ในอดีตกาล **พระเจ้าพรหมทัต**แห่งนคร
พาราณสี มีพระโอรส ๒ พระองค์ **องค์โต**ได้รับ
พระราชทานตำแหน่งอุปราช ส่วน**องค์เล็ก**ได้เป็น
เสนาบดี

ต่อมาเมื่อพระเจ้าพรหมทัตสิ้นพระชนม์
เหล่าอำมาตย์พากันจะอภิเษกให้แก่โอรสองค์ที่
แต่พระโอรสเองทรงห้ามเอาไว้

**“เราไม่ต้องการครองราชสมบัติ พวกท่าน
จงช่วยกันยกให้แก่น้องชายของเราเถิด”**

แม้จะได้รับคำวิงวอนลักพานใด ก็ไม่ทรง
ยินยอมดังนั้นเหล่าอำมาตย์จึงทำการอภิเษกให้แก่
โอรสองค์น้อง

ครั้นได้พระราชทานแล้ว โอรสองค์พี่ก็
ตัดสินใจว่า

**“เราไม่ต้องการความเป็นเจ้าเป็นใหญ่ ไม่
ปรารถนาแม้ตำแหน่งอุปราช แล้วเรายังจะมีกิจ
ธุระอะไรอยู่ในพระนครนี้เล่า”**

จึงทรงเสด็จออกจากพระนคร ทั้ง ๆ ที่พระ
ราชาตรัสขอร้อง

**“เชิญเจ้าพี่เสวยโภชนะที่มีรสเลิศ ประทับให้
สบายอยู่ในพระนครนี้เถิด อย่าเสด็จไปเลย”**

แต่องค์ชายใหญ่ก็ยังคงเสด็จไป มุ่งสู่ชนบท
ชายแดน อาศัยอยู่กับ**บ้านเศรษฐีตระกูลหนึ่ง**
ทรงทำงานหนักด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง
โดยปกปิดฐานะไว้ไม่ให้ใครรู้

แต่ไม่นานนักปรากฏว่า เศรษฐีก็ได้รับความจริง
จึงไม่ยอมให้พระองค์ทำงานหนักอีกต่อไป ได้

ยกย่องให้เป็นผู้บริหารกิจการ ในฐานะของพระ
โอรสผู้มีชาติตระกูลสูงและมีความรู้ดี

อยู่มาวันหนึ่งมี**พวกข้าราชการ**ไปสู่ชนบทนั้น
เพื่อรังวัดเขตแดนในการเก็บภาษี เศรษฐีจึง
เข้าไปหาพระโอรส ทูลขอร้องว่า

**“ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นใหญ่ พวกข้าพระองค์
พากันบำรุงบำเรอพระองค์เป็นอย่างดี ขอ
พระองค์ทรงส่งหนังสือถึงพระราชบิดา ให้ทรงลด
ส่วยแก่พวกข้าพระองค์ด้วยเถิด พระเจ้าข้า”**

“ได้สิ เราจะช่วย”

จึงทรงส่งข่าวไปถึงพระราชบิดา

**“ฉันได้มาอาศัยอยู่กับสกุลเศรษฐี ที่ชนบท
ชายแดนนี้เอง โปรดเห็นแก่ฉัน ช่วยยกเว้นส่วย
ให้แก่พวกเขาเหล่านี้เถิด”**

พระราชบิดาได้รับข่าวนี้ ก็ทรงดีพระทัย
ทรงโปรดให้กระทำตามนั้น

จากเหตุการณ์นี้เอง พวกชาวบ้านในชนบทนั้น
และพวกชาวบ้านในชนบทอื่น ๆ ไกลเคียง ต่างก็
พากันมาขอเข้าเฝ้าองค์ชายใหญ่ อ้อนวอนว่า

**“พวกข้าพระบาทจะถวายส่วย แต่พระองค์
ผู้ประทับที่นี้เท่านั้น โปรดให้พระราชบิดาในพระนคร
ทรงยกเว้นส่วยแก่พวกข้าพระบาทบ้างเถิด”**

พระโอรสก็ทรงส่งหนังสือไปขอกับพระราช
บิดา ซึ่งก็ช่วยเหลือพวกชาวชนบทเหล่านั้นได้
พวกเขาจึงถวายส่วยแก่พระโอรสแทน **ลาภและ
สักการะมากมายจึงเกิดแก่พระโอรส สร้างความ
อยากในพระทัยให้เติบโตขึ้นไปด้วย**

กาลต่อมา พระโอรสจึง**ทูลขอชนบททั้งหมด
นั้น**จากพระราชบิดา ซึ่งก็ได้ยิน ยิ่งได้ก็ยิ่งเพิ่มอยาก
ปรารถนา จึง**ทูลขอแบ่งราชสมบัติครึ่งหนึ่ง** แม้
ถึงขนาดนี้ พระราชบิดาก็พระราชทานให้ตามที่ขอ

แต่ความโลภถมเท่าไรก็ไม่รู้จักเต็ม พระโอรส
ไม่ทรงอึดไม่ทรงพอพระทัยในราชสมบัติครึ่งเดียว
ในที่สุดได้ยกไพร่พลจากชนบทเสด็จสู่พระนคร
หยุดทัพล้อมอยู่นอกพระนคร แล้วทรงส่งสาส์น
ไปถึงพระราชบิดา

“จงยกราชสมบัติให้แก่เรา หรือว่าจะรบกัน”

พระราชชาติทอดพระเนตรสาส์นนั้นแล้ว ทรง
ดำริในพระทัย

“เจ้าพี่ช่างพาลนัก เมื่อก่อนไม่ยอมรับราช-
สมบัติ แม้กระทั่งตำแหน่งอุปราชก็ไม่เอา บัดนี้
กลับจะมายึดเอาด้วยการรบ ก็ถ้าเราจะฆ่าฟันกัน
ให้ตาย ความครหาจะมีแก่เราได้ ก็เรายังจะ
ต้องการอะไรเล่าในราชสมบัติเช่นนี้”

จึงทรงส่งสาส์นตอบกลับไป

“ไม่ต้องรบกันหรอก เชิญเจ้าพี่ครองราช-
สมบัติเถิด พระเจ้าข้า”

ดังนั้น พระโอรสองค์พี่จึงได้ครองราชสมบัติ
ทั้งหมด แล้วแต่งตั้งให้พระเจ้าน้องเป็นอุปราช
แต่ยังทรงมีอำนาจ ก็ยังทรงทะยานอยาก
(ตันทา) ด้วยความโลภ ทรงปรารถนาครองราช-
สมบัติในนครอื่น ๆ อีก

เหตุการณ์นี้ร้อนไปถึงท้าวลักกเทวราช
(หัวหน้าใหญ่ของผู้มีจิตใจสูง) ได้สอดส่องทิพย-
เนตร (ตาทิพย์มองเห็นลูกโลกได้) เห็นว่า

“พระราชาน้องนี้เป็นพาล (โง่เขลาในธรรม)
เป็นผู้ไม่มีในวัตถุโลก (สิ่งของที่ปรารถนา) ไม่
อึดในกิเลสโลก (ความอยากปรารถนาที่ชั่วอัน
ทำให้หมัวหมอง) มีพระทัยโลภในทรัพย์สมบัติ
เห็นที่เราจะต้องข่มขี่ให้พระราชานี้ บังเกิดความ
ละอายพระทัย”

จึงจำแลงพระองค์เป็นพราหมณ์หนุ่ม ไปเข้าเฝ้า
พระราชาน้ององค์นั้น พระราชาก็ได้ตรัสถามว่า

“แนะนำมาพบ (ชายหนุ่มในวาระพราหมณ์)
ท่านมาด้วยความประสงค์ใด

“ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นใหญ่ ข้าพระองค์ได้พบ
เห็น ๓ นครอันน่ารื่นรมย์ คือ นครปัจฉิม
นครกุรุยะ นครเกกกะ มีอาหารอุดมสมบูรณ์
พร้อมด้วยช้าง ม้า รถ ผู้คน และทรัพย์สิน
เงินทองมากมาย แต่พระองค์สามารถจะยึดครอง
นครทั้ง ๓ นั้นได้โดยง่าย ด้วยอาศัยกำลังเพียง
เล็กน้อยเท่านั้น ข้าพระองค์จึงมาเพื่อรับอาสาไป
ตีนครทั้ง ๓ ถวายพระองค์ พระเจ้าข้า”

พระราชาทรงกำลังเมามัน ตกอยู่ในอำนาจ

แห่งความโลภ จึงทรงยินดียิ่งนัก ตรัสรับคำทันที

“ดีละ เราจะยกทัพไปเมื่อไร”

“ไปพรุ่งนี้ได้เลย พระเจ้าข้า”

“ถ้าเช่นนั้นเราไปด้วยกัน ท่านจงมาแต่เช้า”

“พระเจ้าข้า พระองค์ทรงเตรียมไพร่พลไว้
โดยเร็วเถิด”

แล้วมาณพนั้นก็กลับไป

รุ่งเช้า พระราชาทรงให้เทียวประกาศ ตี
กลองเรียกชุมนุมไพร่พล แล้วตรัสกับอำมาตย์ทั้ง
หลาย

“เมื่อวานนี้มีมาณพคนหนึ่ง รับอาสาจะตีนคร
ปัจฉิมะ นครกุรุยะ นครเกกกะ ให้แก่เรา ฉะนั้น
เราจึงเรียกรวมพล แล้วจะยกทัพไปกับมาณพนั้น
ไปตีเอาราชสมบัติในนครทั้ง ๓ พวกท่านจงไป
ตามตัวมาณพนั้นมาโดยเร็ว”

พวกอำมาตย์พากันตั้งตัวไม่ทัน ทูลถามว่า

“ข้าแต่พระราชาน้องผู้เป็นใหญ่ พระองค์ทรงให้
มาณพนั้นพักที่ใด พระเจ้าข้า”

“เราไม่ได้ให้ที่พักแก่เขา”

“แล้วพระองค์ทรงประทานอาหารแก่เขา
หรือไม่พระเจ้าข้า”

“เราก็มิได้ประทานอาหารเลี้ยงดูต้อนรับเขา”

“ถ้าเช่นนั้น พวกข้าพระองค์จะไปตามตัวได้
ที่ไหน”

“เอาอย่างนี้ พวกท่านจงเร่งเทียวตามหา
ภายในพระนครนี้เถิด”

เหล่าอำมาตย์จึงช่วยกันแยกย้ายไปค้นหาทั่ว
พระนคร แต่ก็ไม่พบมาณพนั้นเลย เหตุการณ์เป็น
เช่นนี้ ทำให้พระราชาทรงเศร้าโศกเสียพระทัยมาก
ทรงดำริว่า

“เราเสื่อมจากอิสสิริยศสมบัติอันใหญ่หลวง
เสียแล้ว”

ทรงหมกมุ่นครุ่นคิดแต่เรื่องนั้นจนเกิดความร้อน
ร่าในพระทัยรุนแรง พระโลหิตพุ่งพล่านปานจะ
เดือด ในที่สุดก็ทรงอาเจียนพระโลหิตออกมา
บรรดาแพทย์ทั้งหลายมาดูแลรักษา ก็ไม่สามารถ
ให้พระองค์หายประชวรได้

๓ - ๔ วันต่อมา ท้าวสักกเทวราชได้แปลงพระองค์เป็น**หมอปราหมณ์** ขอเข้าเฝ้าพระราชินีเพื่อรักษาอาการพระประชวร แต่พระราชินีตรัสกับอำมาตย์ว่า

“แม้แต่หมอลวงที่มีความสามารถมาก ก็ยังรักษาเราไม่ได้ แล้วพราหมณ์นี้เป็นใครกัน จึงจะมารักษาเรา ฉะนั้นอำมาตย์ ท่านจงจ่ายค่าป่วยการให้เขากลับไปเถิด”

ครั้นหมอปราหมณ์ได้รับการแจ้งเช่นนั้น ก็บอกกับอำมาตย์ว่า

“เราไม่ได้ต้องการที่พัก ไม่ได้ต้องการค่าป่วยการ หรือแม้แต่ค่าชวัญข้าวเราก็ไม่ขอรับ เราขออาสารักษาพระองค์เท่านั้น ไม่หวังค่าตอบแทนใด ๆ ขอพระราชานุญาตให้เราเข้าเฝ้าเถิด”

อำมาตย์จึงไปกราบทูลพระราชินีตามคำนั้น พระราชินีทรงสดับแล้วรับสั่งว่า

“ถ้าเช่นนั้น จงให้หมอปราหมณ์เข้ามาเถิด”

เมื่อหมอปราหมณ์ได้เข้าเฝ้าแล้ว พระราชินีทรงสอบถามพราหมณ์ว่า

“ท่านจะรักษาเราอย่างไร”

“ข้าแต่มหाराช ขอพระองค์ทรงบอกลักษณะของโรคก่อนว่า เกิดเพราะเหตุอะไร หรือเสวยอะไรมา หรือได้ทอดพระเนตรสิ่งใด หรือทรงสดับถ้อยคำเช่นใดมา”

“แน่พราหมณ์ มีมาณพคนหนึ่งบอกกับเราว่า รับอาสาตีเอาราชสมบัติของนครปัญจาละนครกฤษะ นครเกกกะ ให้แก่เรา แต่เราไม่ได้ให้ที่พัก ไม่ได้ให้ของกินแก่เขา เขาคงจะโกรธ จึงหายตัวไปเข้าเฝ้าพระราชินีอื่นแล้วเป็นแน่

ก็**เพราะความอยากปรารถนา**ราชสมบัติทั้ง ๓ นครนั้น มากกว่าสมบัติที่เราได้แล้ว นี้แหละเป็นเหตุ จึงขอให้ท่านช่วยรักษาเราผู้ถูก**ความโลภครอบงำ**ด้วยเถิด”

พราหมณ์ได้ฟังสาเหตุแล้ว จึงถวายการรักษา

“อันที่จริง เมื่อบุคคลถูกงูเห่ากัด หมอบางคนก็รักษาได้ บางคนถูกผีเข้าสิง หมอผู้ฉลาดก็ไล่ผีออกได้ แต่ผู้ถูก**ความอยากปรารถนา**

ครอบงำแล้ว ใคร ๆ ก็รักษาไม่หาย เพราะผู้นั้นละเลยธรรมชาต (กุศลธรรม) เสียแล้ว จะรักษาได้อย่างไร นอกจาก**รักษาด้วยโสตถิคือ ญาณ (ความรู้แจ้งในสังขาร)** อย่างเดียวเท่านั้น

ข้าแต่มหाराช ทรงเสวยโสตถินี้เถิด คือหากพระองค์ได้ครอบครองนครทั้ง ๓ นั้น รวมทั้งที่พระองค์มีอยู่เดิมเป็น ๔ นคร พระองค์ก็ไม่อาจเสวยพระกระยาหารได้พร้อมกันใน ๔ นคร ไม่อาจบรรทมได้พร้อมกันใน ๔ นคร ไม่อาจประทับอยู่ได้พร้อมกันใน ๔ นคร

ด้วยเหตุนี้**พระองค์จึงไม่ควรตกอยู่ในอำนาจตัณหา (ความทะยานอยาก) เพราะตัณหา นี้เป็นรากเหง้าของความวิบัติ (ฉิบหาย)** เมื่อผู้ใดทำให้ตัณหาหนึ่งอกงาม ผู้นั้นย่อมถูกซัดลงนรก (ความเร่าร้อนใจ) ทั้ง ๘ ชุม อุสสทนรก ๑๖ ชุม และอบายภูมิ (ภาวะแห่งความฉิบหาย) อีกนานาประการ พระเจ้าข้า”

พระราชินีทรงตั้งพระทัยฟังเป็นอย่างดี ดั่งได้รับโสตถิพิยชโลมพระทัยให้หายเศร้าโศก แม้หมอปราหมณ์จะแสดงธรรมขู่พระองค์ด้วยภัยในนรกก็ตาม”

ทันทีที่จบการแสดงธรรม ปัญญาญาณได้บังเกิดขึ้นแก่พระองค์ ทรงหมดสิ้นความทะยานอยากนั้น หายจากอาการประชวรในทันใดนั่นเอง

สุดท้ายก่อนจากไป หมอปราหมณ์ได้ให้โอวาทแก่พระราชินี ให้ดำรงอยู่ในศีล นับแต่นั้นมาพระราชินีทรงบำเพ็ญบุญบารมี เช่น ให้ทาน เป็นต้น จนตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์

พระศาสดาตรัสพระธรรมเทศานี้แล้ว ทรงเฉลยว่า

“พระราชินีในครั้งนั้น ได้มาเป็นกามนิค-พราหมณ์นี้เอง ส่วนท้าวสักกเทวราชคือ เราตถาคตเอง” **๓**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๓๐๕)

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗ หน้า ๔๑๕)

ระว่างเล่น “ปรองดอง”

คำ ว่า “ปรองดอง” ที่พูดกันในรัฐบาลยุคนี้ ที่ฝ่ายเผาบ้านเผาเมืองได้รับตำแหน่งในคณะรัฐบาลหลายคนนี้เป็นสิ่งที่หลายคนเข้าใจเพราะเห็น ๆ กันอยู่

ผมก็รู้สึกวาทะแม่ง ๆ ยังไง ๆ ซอบกล ถ้าคนที่เผาบ้านนาย ฮ. เป็นพวกรัฐบาล แล้วรัฐบาลออกนโยบายปรองดอง คือให้ นาย ฮ. ปรองดองกับคนที่บุกมาเผาบ้านตัวเอง มันจะถูกต้องเป็นธรรมหรือ? เป็นแนวทางที่ดำรงไว้ซึ่งนิติรัฐ - นิติธรรมอันควรหรือ?

หากนาย ฮ. เป็นผู้ขอปรองดองก็ว่าไปอย่างแต่คนเผาบ้านนาย ฮ. กลับเป็นผู้ขอปรองดองหรือกำหนดนโยบายปรองดอง แถมยังไม่รู้สึกว่าตัวเองผิดที่ไปเผาบ้านคนอื่นคล้าย ๆ กับคนเงิน

ไม่พอใช้เพราะเที่ยวเตร่ ล่ามทะเลเทเมาก็เที่ยวไปขอยืมเงินชาวบ้าน พอเขาไม่ให้ยืมก็กลับด่าเขาว่าขี้เหนียว เห็นแก่ตัว ไร้เมตตา ไม่รู้จักให้อภัยคนช่วยยุคนี้ ผมรู้สึกว่าเป็นยุคศีลธรรมเสื่อม เพราะคนยอมทำผิดศีลธรรมเพื่อให้ได้เงินมาดำรงชีวิต คนชั่วว่าร้ายคนดีมีศีลธรรม คนดีก็กลัวคนชั่วจนหวัหุด ขาดความกล้าหาญทางศีลธรรม

ถ้าคนชั่วยังเป็นใหญ่เบียดเบียนคนดีมีศีลธรรมอย่างไร้คนดีช่วยปกป้องคนดีด้วยกัน เผาบ้านเผาเมืองเขาแล้วก็ขอปรองดอง โดยคนชั่วยังไม่ถูกกฎหมายตัดสินลงโทษอย่างสมควรแก่เหตุและผล คำว่า “ปรองดอง” ก็คือแผนอันชั่วร้ายของสุนัขจิ้งจอกที่หวังจะกินลูกแกะที่ไม่รู้เท่าทันเล่ห์ของสุนัขจิ้งจอก !

ทสจ. ฝ่าฟันวิกฤตโลกกร๊วซ

● ฟ้ายาง

สิ่งที่ได้รับจากการทำงานอยู่เสมอ ๆ คือ “พลังใจในการทำความดี” ที่เพิ่มขึ้น ๆ ๆ ทุก ๆ ครั้ง ที่ได้ออกไปทำงานเสียสละช่วยเหลือผู้อื่น

“ร่วมใจทำความดี ถวายพ่อหลวง”

● เด็กชายเพียงตะวัน พุทธา ชั้น ม.๒

6 สรีจลสิ้นไปแล้วสำหรับโครงการกวีรักฤดูทุกภัย เพื่อการพึ่งตนเองในอนาคต และการจัด โรงเรียน ๕ ธันวาคม เทิดไถ่องคราชน ถวายเป็น พระราชกุศลแด่องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวซึ่งมีพระชนมายุครบ ๗ รอบ (๘๔ พรรษา) แต่ภาพแห่งความประทับใจทั้งผู้ให้และผู้รับจะยังคงตราตรึงไปอีกนานแสนนาน

ฉันถือว่าตัวเองโชคดีที่ได้รับโอกาสในการเป็น พิณเพียงน้อย ๆ ของรด่วนขบวนสุดท้ายนี้ ช่วยทำงานด้านสื่อสาร เผยแพร่ผ่านสถานีโทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ (FMTV) คอยรายงานความเคลื่อนไหว และกิจกรรมของศูนย์ชัชชวัญผู้ประสบภัยน้ำท่วมเท่าที่พอมีความสามารถทำได้

สิ่งหนึ่งที่ฉันได้รับจากการทำงานอยู่เสมอ ๆ คือ “พลังใจในการทำความดี” ที่เพิ่มขึ้น ๆ ๆ ทุก ๆ ครั้งที่ได้ออกไปทำงานเสียสละช่วยเหลือผู้อื่น ซึ่งเปรียบเสมือนเราได้ช่วยเหลือตัวเองไปด้วยในการรักษาจิตวิญญาณแห่งการให้ การเสียสละ

ให้คงอยู่แน่นลึกในหัวใจตลอดไป

ฉันได้รับบันทึกเรื่องราวของน้องคนหนึ่ง ซึ่งเป็นเด็กนักเรียนลัมมาลิกขา ราชอาณาจักรไศก ได้เล่าถึงกิจกรรมการแจกอาหารมิ่งสรีรังษีโรงเรียน ๕ ธันวาคม น้องถ่ายทอดเรื่องราวความรู้สึกความสุขจากสิ่งที่เขาได้ทำ ในมุมมองของลูกอโศกคนหนึ่ง จึงขอนำมาแบ่งปันท่านผู้อ่านไว้ ณ ที่นี้

“วันพฤหัสบดีที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๖๓ ไปจัดโรงเรียนที่เดชอุดม จ.อุบลราชธานี”

มีข้าวปุ้น (แถวบ้านผมเรียก “ขนมเส้น”) ผัดเส้น แล้วก็ข้าวเกรียบที่เอามาจากโรงงาน เห็นพี่ที่ไปด้วยบอกว่าคงจะกลับมาเย็น ๆ นุ่นแหละ ตอนนั่งรถไปก็นึกอยู่ว่า “เอาไปเยอะขนาดนี้จะแจกหมดไหมเนี่ย?” ไปถึงก็คงต้องนั่งรอกันสักพักละ กว่าชาวบ้านเขาจะมา แต่พอไปถึงกลับมืดคาดแะะบรรยากาศดูอบอุ่น มีพ่อแม่พี่น้องมารอพวกเรากันเต็มศาลากลางหมู่บ้าน บางคนมาช่วยยกหม้อลงจากรถ บางมาช่วยตักใส่ถุงให้คนอื่น ๆ เอาไปกิน

กันที่บ้าน กินไป คุยกับพวกเราไปอย่างสนุกสนาน เหมือนรู้จักกันมานาน

มีลูกคนหนึ่ง แกเดินได้ช้าและถือชันทักน้ำมาใบหนึ่ง ยิ้มมาแต่ไกลทีเดียวเชียว ในขณะที่ชาวบ้านคนอื่น ๆ แยกย้ายกันกลับหมดแล้ว และเราเองก็กำลังจะจากไปพอดี ด้วยเห็นในความเป็นมิตรและไม่ตรีจิต เราก็เลยแบ่งอาหารส่วนหนึ่งที่เป็นอาหารเช้าของเราให้ แล้วยังกำชับลูกอีกด้วยว่า “คราวหน้าคราวหลังให้เอาถ้วยมาแทนนะลูก” ลูกก็ยังอุตส่าห์ตอบมาว่า “มันรีบกลัวมาไม่ทันเขา” รอยยิ้มเหี่ยว ๆ แต่ดูเป็นมิตรและจริงใจทำให้พวกเรายิ้มตามได้อย่างไม่ยากเย็น

นั่งรถไปอีกหน่อยก็จะถึงบ้านญาติธรรมคนหนึ่ง ระหว่างทางก็เป็นบรรยากาศแบบบ้านนอก ๆ นาข้าวที่เพิ่งจะเกี่ยวเสร็จไปไม่นานนัก มองออกไปไกลสุดลูกหูลูกตา มีไม้ยืนต้นขึ้นอยู่บ้างบางตาเป็นระยะ ๆ ได้ความรู้สึกเหมือนหวนคืนสู่ธรรมชาติ ท้องไร่ท้องนา เรือกสวน

ทันทีที่ถึงบ้านญาติธรรม ซึ่งเป็นผู้ปกครองของนักเรียนลัทธิมาลิกชาคนหนึ่ง ก็มีพ่อใหญ่แม่ใหญ่มาต้อนรับ กินข้าวพักผ่อนอะไรกันเสร็จแล้ว ก็มาสรุปรงานที่ไปจัดโรงบุญตอนเช้าว่าได้ประโยชน์อะไรบ้าง? ได้ฝึกฝนตนเองลดละกิเลสอะไร? อย่างไรบ้าง? บรรยากาศก็ดูอบอุ่นเช่นเดียวกับที่เป็นมาตลอดทาง ไม่รู้เหมือนกันว่ามีอะไรมาดลบันดาลให้เป็นแบบนี้ไปตลอดเลยหรือเปล่า?

ตกลงกันได้ว่าพวกเขา ๆ ป้า ๆ จะกลับกันก่อน ให้เด็กผู้ชายอยู่ต่อเพื่อรอชนกระสอบข้าวขึ้นรถ หกล้อ เรานั่ง ๆ นอน ๆ หาอะไรเล่นอยู่นานทีเดียว แต่ดราม่าตกแบบนี่เหมาะแก่การพักกายพักใจ และนอนกลางวันดีจริง ๆ กวารถ

หกล้อที่ว่าจะมา เราก็กินข้าวเย็นกันเรียบร้อยไปหมดทุกคนแล้ว ทั้งตำลัมตำ ทอดโปรตีนเกษตร และแกงเห็ด กินเสร็จเรียบร้อยก็ช่วยกันชนกระสอบข้าวขึ้นรถ ทุกคนช่วยกันเป็นอย่างดี อย่างดี ไม่ว่าจะเด็ก คนเฒ่าคนแก่ ผู้ใหญ่ วย รุ่น ผู้ชาย ผู้หญิง ไม่นานก็เสร็จสิ้น กระสอบข้าวแต่ละกระสอบขึ้นไปเรียงตัวบนรถอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยกว่าจะได้กลับก็เย็นมากแล้ว คงไปไม่ทันพ่อท่านเทศน์ตอนเย็นแน่ ๆ เลยแฮะ

ระหว่างทางที่จะไปถึงถนนใหญ่ก็ผ่านเส้นทางเดิมที่เราเข้ามาในหมู่บ้านในตอนเช้า บรรยากาศแบบบ้านนอก ไกลปืนเที่ยงที่หาไม่ได้ในเมืองกรุงใหญ่ ๆ ดวงอาทิตย์กำลังตกอยู่พอดี ในจังหวะที่แสงสุดท้ายสาดส่องทาบทา ตกทอดมายังท้องทุ่งนา และหมู่ต้นไม้ได้อย่างลงตัวเหมาะเจาะ ถ้าหากมีกล้องก็อยากจะขอเก็บภาพไว้เป็นความทรงจำสักแฉะสองแฉะจังเลยแฮะ

เราล้มตัวลงนอนท่ามกลางกระสอบข้าว แสงสุดท้ายลาลับจมลงดินไปแล้ว ยังคงเหลือเพียงแต่ดวงจันทร์เป็นเพื่อนเฝ้าดูเรา สายลมดี แสกหน้าเข้ามาอย่างหนักหน่วงและไม่ยั้ง มองขึ้นไปบนฟ้าเว้งว่างและมีดมน เห็นผืนเมฆกว้างใหญ่ที่บิดบังแสงดาว ค่อย ๆ เคลื่อนตัวออกมาอย่างแช่มช้า แล้วแต่สายลมจะพัดนำพาไป

เราอนบนกระสอบข้าว รถพาดผ่านเมืองใหญ่ แสงสี ที่ใครบางคนบอกว่าดูดี ทันสมัย ผ่านตลาดขายส่งใหญ่ที่ที่เงินตราคือพระเจ้า เต็มไป ด้วยการซื้อขายแลกเปลี่ยน

เราหวนใคร่ครวญถึงสิ่งที่เราทำลงไปในวันนี้ เราทำอะไรลงไป? เราทำอย่างไร? ส่งผลกระทบยัง? ถึงใครบ้าง? แล้วพรุ่งนี้จะทำอย่างไรให้ดีกว่าเดิม?

ใกล้ถึงบ้านราชฯ ก็อุ้มนใจ ตั้งคำที่ว่า “**ไม่มีที่ไหน สุขใจเท่าบ้านเรา**” จัดโรงบุญวันนี้ก็ได้ประโยชน์มากมายได้ความรู้สึกอะไรดี ๆ เยอะแยะได้กำลังใจที่จะเรียนรู้ชีวิตต่อไปโดยไม่ทอดย

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

หากมองเห็น “บรรทัดถัดไป” ของเป้าหมายแท้จริง
อันคือต้องการจะลดความเครียด ก็เห็นถึงช่องทางใหม่ ๆ
และมีโอกาสมากขึ้นที่จะเลือกหนทางแก้ปัญหาที่
“มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และทำให้มี
ความสุข” ที่ดียิ่งกว่าทางเลือกเดิม ๆ

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

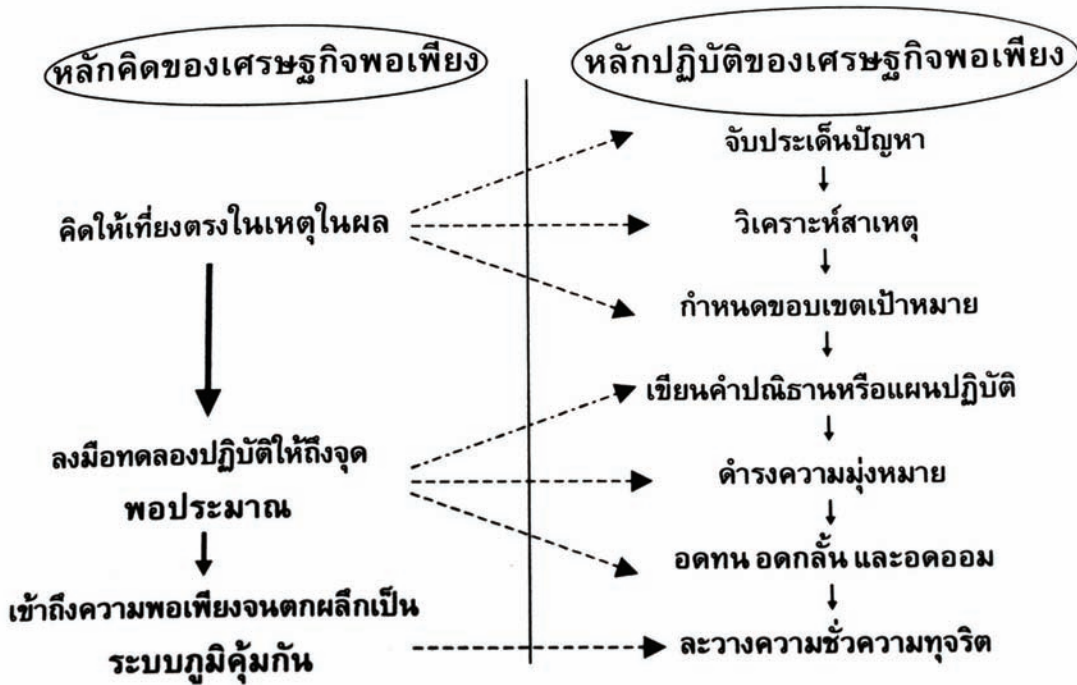
ในการปฏิบัติจึงสามารถขยายหลักคุณธรรม
สี่ประการนี้ได้เป็น ๗ ขั้นตอน คือ*

๑. การจับประเด็นปัญหา
๒. การวิเคราะห์สาเหตุของปัญหา
๓. การกำหนดขอบเขตเป้าหมายในการแก้ปัญหา
๔. การเขียนคำปณิธาน
๕. การดำรงความมุ่งหมาย

๖. การอดทน อดกลั้น และอดออม
๗. การละวางความชั่ว ความทุจริต

ทั้งนี้อาจแสดงให้เห็นผังความคิดในการ
คลี่คลายจาก “หลักคิดของเศรษฐกิจพอเพียง”
ตามที่กล่าวมาในบทที่ ๒ ไปสู่ “หลักปฏิบัติของ
เศรษฐกิจพอเพียง” ในบทนี้ได้คือ

*รายละเอียดของหลักคุณธรรมสี่ประการที่ขยายเป็น ๗ ขั้นตอนนี้ หากอ่านเพิ่มเติมได้จากหนังสือที่ผู้เขียนได้เขียนไว้
๒ เล่ม ได้แก่ แนวทางปฏิบัติ ๗ ขั้นสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง : จากแนวปฏิบัติสู่แนวคิดทางทฤษฎีของเศรษฐกิจ
พอเพียง กับเรื่อง กระบวนการวิเคราะห์และปฏิบัติตามแนวพระบรมราโชวาท คุณธรรม ๔ ประการ

๓.๑ การจับประเด็นปัญหา

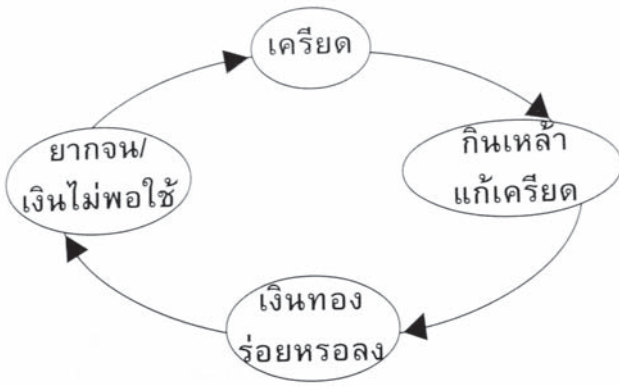
ปัญหา ก็คือภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ที่ทำให้เราไม่สบายกายไม่สบายใจ หากวิเคราะห์ให้ดีจะเห็นได้ว่า เป้าหมายของการกระทำทุกอย่างในชีวิตสุดท้ายแล้วก็ล้วนแต่เป็นไปเพื่อการแก้ปัญหา ภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์จากในมิติใดมิติหนึ่งหรือในระดับใดระดับหนึ่งทั้งสิ้น

เช่น การที่เราดิ้นรนทำงานหาเงิน ก็เพื่อจะมีสิ่งที่สามารถใช้แลกเปลี่ยนซื้อหาสินค้าหรือบริการต่าง ๆ มาบรรเทาปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์อันเกิดจากความต้องการทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นการซื้ออาหารมาบริโภคแก้หิว ซื้อบ้านเพื่อเป็นที่พักอาศัย ซื้อเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม ตลอดจนจนเป็นค่ารักษาพยาบาลยามเจ็บป่วย เป็นต้น โดยเงินจะหมดคุณค่าความหมายในทันที ถ้าหากไม่สามารถแลกเปลี่ยนเป็นสิ่งที่จะช่วยแก้ปัญหาต่างๆ ให้กับชีวิตของเรา

ปัญหาจึงมีหลายระดับ เช่น การไม่มีปัจจัยสี่

บริโภคอย่างพอเพียง เพื่อช่วยให้ดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างปรกติสุขย่อมเป็นปัญหา ส่งผลให้การไม่มีเงินสำหรับซื้อหาปัจจัยสี่กลายเป็นปัญหาตามมา โดยการตกงานก็จะกลายเป็นปัญหาและก็เป็นสาเหตุแห่งปัญหาที่ทำให้ขาดเงินขาดรายได้ ขณะที่ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำอันทำให้มีการปลดคนงานคือปัญหาและก็เป็นสาเหตุแห่งปัญหาในลำดับขั้นถัดไปอีกขั้นที่ทำให้เกิดปัญหาการตกงาน เป็นต้น

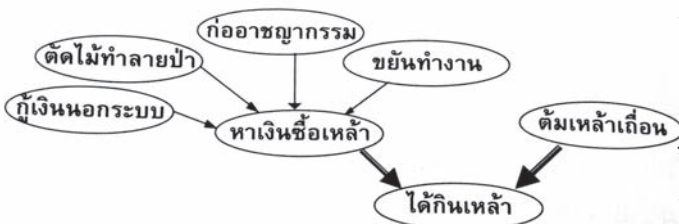
ถ้าวิเคราะห์ให้เห็นการเกิดขึ้นของปัญหาอย่างเป็นลำดับขั้นเช่นนี้ จะเห็นได้ว่าปัญหาเรื่องหนึ่ง ๆ มาจาก “เหตุ” ซึ่งโดยตัวของมันเองก็เป็นปัญหาอย่างหนึ่ง ขณะเดียวกันก็สามารถก่อให้เกิด “ผล” เป็นปัญหาในระดับถัด ๆ ไปด้วย เกะเกี้ยวร้อยรัดกันเป็นกระแสน้ำปลิวจาการิแห่งปัญหา โดยสุดท้าย “ผล” หลายต่อหลายเรื่องก็จะวนกลับไปกลายเป็น “เหตุ” ที่เสริมหนุนให้ปัญหานั้น ๆ เกิดกระบวนการผลิตซ้ำ (Reproduction) จนขยายตัวรุนแรงยิ่งขึ้น กลายเป็นวงจรหรือวัฏจักรของปัญหาที่หาทางออกไม่พบ อาทิ

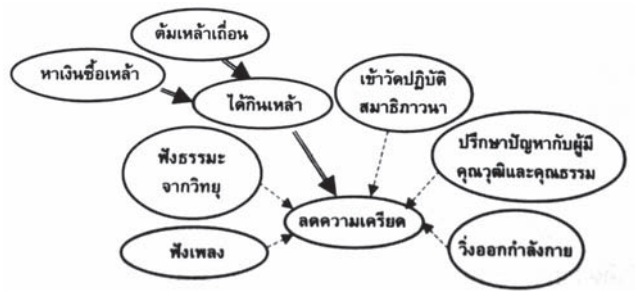
ในกรณีเช่นนี้ การจับประเด็นให้ได้ว่าปัญหาตรงจุดไหนคือข้อต่อสำคัญที่จะเป็น “จุดคานงัด” (โดยถ้ามุ่งแก้ปัญหาตรงจุดนี้ได้แล้ว จะส่งผลกระทบต่อทำให้วัฏจักรของปัญหาถูกตัดขาด และปัญหาต่างๆ จะเกิดการคลี่คลายสลายตัวลง) จึงเป็นบันไดขั้นแรกของหลักปฏิบัติสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง

ขณะเดียวกัน การจับประเด็นให้ได้ว่าจะอะไรคือแก่นของปัญหา หรือ “บรรทัดสุดท้าย” (bottom line) ของประเด็นปัญหาที่ต้องการแก้ไขอย่างแท้จริงก็เป็นเรื่องสำคัญยิ่งเช่นเดียวกัน เพราะยิ่งเข้าใจแก่นของปัญหาหรือบรรทัดสุดท้ายของปัญหาได้มากเท่าไร เราก็จะยิ่งสามารถมองเห็นทางเลือกและโอกาสใหม่ๆ ในการแก้ปัญหาได้มากเท่านั้น

ตัวอย่างเช่น กรณี จน เครียด กินเหล้า (แก้เครียด) ถ้าคิดว่าการได้กินเหล้าคือเป้าหมายของ “ผล” ที่ต้องการในชีวิต คนผู้นั้นก็จะมุ่งแก้ปัญหาด้วยการกระทำ “เหตุ” ต่าง ๆ เพื่อให้ได้เหล้ามากินซึ่งมีได้หลายทาง อาทิ

แต่ถ้าหากมองเห็น “บรรทัดถัดไป” ของเป้าหมายแท้จริงที่ต้องการ อันคือต้องการจะลดความเครียด โดยการได้กินเหล้าเป็นเพียงหนทางหนึ่งที่อาจช่วยผ่อนคลายความเครียดชั่วคราวชั่วครวเท่านั้น ก็จะเป็นถึงช่องทางใหม่ๆ ของการแก้ปัญหาได้กว้างขวางยิ่งกว่าเดิม และมีโอกาสมากขึ้นที่จะเลือกหนทางแก้ปัญหาที่ “มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” ที่ดียิ่งกว่าทางเลือกเดิม ๆ เท่าที่มีอยู่ อาทิ

ผู้คนจำนวนมากที่จมปลักอยู่กับปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ในชีวิต โดยหาทางออกไม่พบ ก็เพราะมองไม่เห็น “บรรทัดถัดไป” หรือ “บรรทัดสุดท้าย” ของ “ผล” ที่ต้องการอย่างแท้จริง จึงมองไม่เห็นช่องทางใหม่ๆ ที่จะเป็นทางออกของปัญหาที่ดียิ่งกว่าเดิม สุดท้ายบางคนก็ตัดสินใจแก้ปัญหาในทางที่ผิด ๆ ภายใต้กรอบทางเลือกเท่าที่มองเห็น อันส่งผลให้เกิดการสร้างปัญหาใหม่ที่หนักหนายิ่งกว่าเดิมอีก อาทิ หันไปพึ่งยาเสพติด ก่ออาชญากรรม หรือฆ่าตัวตายเพื่อหนีปัญหา เป็นต้น

แม้แต่การแก้ปัญหาระดับมหภาคของบ้านเมืองก็เช่นเดียวกัน นับแต่มีการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการปกครองแผ่นดิน เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๗๕ เป็นต้นมา จนถึงปัจจุบันเวลาผ่านไป ๗๕ ปีแล้ว การเมืองไทยก็ยังคงวนเวียนอยู่กับการรัฐประหาร ร่างรัฐธรรมนูญ เลือกตั้ง... แล้วก็รัฐประหาร ร่างรัฐธรรมนูญ เลือกตั้ง... โดยหาทางออกไม่พบ

ทั้งนี้ก็เพราะมองไม่เห็น “บรรทัดถัดไป” หรือ “บรรทัดสุดท้าย” ในโครงสร้างทางตรรกะของการแก้ปัญหา จึงทำให้มองไม่เห็นทางเลือกใหม่ ๆ ที่จะแก้ปัญหาของบ้านเมืองได้อย่างไร “มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” ยิ่งกว่าหนทางเดิม ๆ อันคือการทำรัฐประหารกับการเลือกตั้งในระบอบประชาธิปไตยแบบไทย ๆ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นทางเลือกที่มีปัญหาทั้งคู่

ถึงแม้คนที่เข้าสู่เส้นทางของการต่อสู้เพื่ออำนาจทางการเมือง (ไม่ว่าจะโดยการทำรัฐประหารหรือโดยการเลือกตั้งก็ตาม) อาจจะมีแรงผลักดันจากความต้องการลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข ที่ได้จากการมีอำนาจ แต่อย่างน้อยทุกคนก็คงมีวัตถุประสงค์ที่ตรงกันประการหนึ่งคือหวังมีส่วนผลักดันการพัฒนาบ้านเมืองให้ดีขึ้นตามความคิดความเห็นของตน

เปรียบเทียบเหมือนท่านที่ออกไข่เป็นทองคำ ไม่ว่าจะเป็นคนทีรักไข่ทองคำ หรือรักท่านก็ตาม แต่อย่างน้อยคนทั้ง ๒ นี้จะต้องพยายามหาทางรักษาชีวิตของท่านอันเป็นเป้าหมายที่ตรงกันแน่นอน เพราะถึงจะไม่รักท่าน แต่ถ้าท่านเกิดเสียชีวิต ไข่ทองคำก็ย่อมจะหมดไปด้วย

แต่เมื่อมองไม่เห็น “บรรทัดถัดไป” ของเป้าหมายที่ตรงกัน คนที่ติดอยู่กับกรอบความคิด

ซึ่งมองเรื่อง “ความมั่นคง” เป็นหลัก ก็จะมองไปที่มิติความสงบและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมืองเป็นเป้าหมายสำคัญ แล้วคิดว่าในภาวะที่บ้านเมืองมีความล้นหลามวุ่นวายเพราะความขัดแย้งที่เกิดจากการแข่งขันแย่งชิงอำนาจทางการเมืองของบรรดานักเลือกตั้ง การทำรัฐประหารเพื่อใช้อำนาจเด็ดขาดเข้าไปจัดระเบียบบ้านเมืองให้เกิดความสงบเรียบร้อย ก็น่าจะเป็นหนทางช่วยให้บรรลุถึงเป้าหมายดังกล่าวได้ในขณะที่มองพวกนักการเมืองซึ่งเข้าสู่เวทีการแข่งขันเลือกตั้งเหล่านั้นว่า เป็นพวกไม่รักชาติมุ่งแต่จะแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวจนทำให้บ้านเมืองวุ่นวาย

ส่วนคนที่ติดอยู่กับกรอบความคิดที่มองเรื่องของ “สิทธิเสรีภาพและความเป็นธรรม” ในสังคมเป็นหลัก ก็จะมองไปที่มิติการพัฒนาทางการเมืองและเศรษฐกิจเป็นเป้าหมาย แล้วคิดว่าในภาวะซึ่งบ้านเมืองอยู่อย่างโดดเดี่ยวจากประชาคมโลกไม่ได้ การเลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตย ที่ประชาคมโลกยอมรับ คือหนทางสำคัญที่จะช่วยให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าวและมองฝ่ายทหารที่ทำรัฐประหาร ในฐานะเป็นกลุ่มคนที่มีความคิดล้าหลัง จุดความเจริญของบ้านเมือง เนื่องจากกลัวจะสูญเสียผลประโยชน์ที่เคยมีเคยเป็น จึงหาเรื่องทำรัฐประหาร

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

แท็กซีถูกปล้น โซเฟอร์ถูกแทงดับอนาถ

คนร้ายสารภาพว่า ทำเลียนแบบเกม

คนสร้างเกม...มอมเมาให้คนเล่นหลงเชื่อคล้อยตาม

จิตใจถูกครอบงำจนเป็นตัวละครกระโดดออกมา

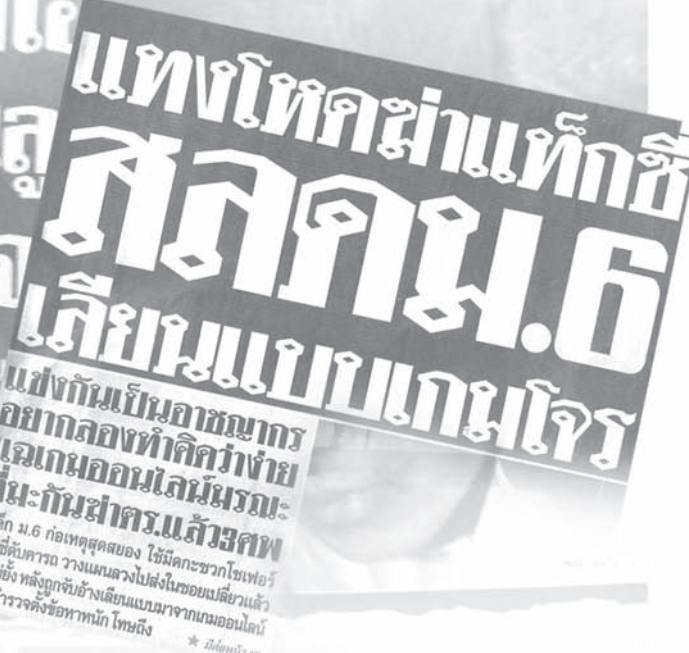
แสดงนอกจอสมบทบาทอย่างน่าสะพรึงกลัว

เลียนแบบ 'จีทีเอ'

พ่อขอโทษแทนลูก

'หยุด' จีวีเอ

ม.6 คลังเกม "จีทีเอ" เลียนแบบลวงเงินในชอยเปลี่ยว จ้วงแหงกว่า 10 แล ถูกจับทันควัน สารภาพเห็นแกมมาคนตาม "ครุหุข" ดันภาครัฐสัดเล จิตแพทย์เตือนน่าเกมระวังหลดโลก

คน : ผู้สร้างหรือผู้ทำลาย !

ความสามารถของคนยุคนี้ จัดว่าเก่งมาก ๆ ในการเปลี่ยนแปลงแทบจะทุกสิ่งทุกอย่าง ตั้งแต่วัตถุแห่งก้อนพีชพันธุ์ัญญาหาร หรือแม้จะเป็นเรื่องจิตใจก็ตาม

ด้วยน้ำมือคน ภูเขาสูงเสียดฟ้าก็ถูกทำลายจนราบเรียบเป็นหน้ากลอง แล้วนำไปถมทะเลเพื่อทำเป็นแก่งเกาะ เนรมิตหมู่บ้านตามใจใฝ่ฝัน

เมื่อกำแพงธรรมชาติถูกทำลายลง ส่งผลให้ทิศทางลมฟ้าอากาศที่เคยพัดขึ้นสู่ระดับบนมานานเนิ่น ก็แปรเปลี่ยนทิศพัดกระหน่ำในแนวราบและเพิ่มความรุนแรงขึ้นทุกขณะ ส่งผลให้เกิดภัยธรรมชาติต่าง ๆ บ่อยครั้งขึ้น เพราะอิทธิฤทธิ์ความเก่งของคนจนกระทั่งแก้หรือเปลี่ยนแปลงได้ทั้งดิน น้ำ ลม ไฟ

เกมปล้นฆ่า ฟาคนตกต่ำ

โครงเหล็กที่สานเป็นรูปช้างม้าวัวควาย หรือรูปสัตว์ต่าง ๆ ที่จัดตั้งตามสวนหย่อม คนก็ฉลาดแกงกาฉนัก ด้วยการปลูกต้นไม้ทรงพุ่มไว้ข้างใน รอไม้พุ่มเติบโตแตกกิ่งก้านอัดเต็มในโครงเหล็กก็นำมาใช้เป็นต้นตอ จากนั้นก็ทาบกิ่งต่อกิ่งด้วยผลไม้สายพันธุ์ดี ๆ ไม่ข้ามันก็ออกดอกออกผลแตกต่างไปจากธรรมชาติดั้งเดิม

นอกจากนี้คนยังคิดยาฆ่าแมลงชนิดที่ร้ายแรง ชาวสวนใช้น้ำนี้คลุกกับดินกันหลุมเพื่อให้พืชผักที่ปลูกไว้ดูดสารพิษร้ายแรงเหล่านั้นขึ้นไปสะสมในเนื้อเยื่อพืชผัก เมื่อแมลงมากัดกินก็จะตายทันที คนจึงสามารถปลูกพืชโดยไม่ต้องพ่นยาให้ยุ่งยาก เพราะพืชผักนั้นมียาฆ่าแมลงอยู่ในกิ่งก้านใบ ทุกส่วนเรียบร้อยแล้ว นับเป็นการเพิ่มพิษให้แก่ผู้นำมาบริโภคอย่างไม่รู้ตัว

นกแก้วฝูงเล็กห้าหกตัวจับจองต้นไม้ใหญ่ท้ายหมู่บ้านเป็นที่พักอาศัยตลอดทั้งปี มันรู้แหล่งอาหารกินอาณาเขตครอบคลุมหลายหมู่บ้าน รู้ว่าฤดูไหนผลไม้ชนิดไหนสุก ไม่ว่าจะป็น มะละกอกกล้วย มะขามหวาน ลำไย มะม่วง จึงมีให้กินอย่างอุดมสมบูรณ์ แต่แล้วเหตุการณ์ที่พวกมันไม่เคยคาดคิดก็เกิดขึ้น ชาวบ้านเริ่มวางดาขายดักนก นกแก้วตัวแล้วตัวเล่าบินติดตามขายนมดทางหลุดรอด

ชีวิตที่เสรีในฟ้ากว้างจบสิ้นแล้ว นกแก้วห่อเหี่ยวจับเจ้าในกรงขัง สุดท้ายกลายเป็นอาหารแปลกใหม่ให้คนได้ลิ้มลองรสชาติ

นกแก้วแม่พันธุ์วางไข่ออกมา คนเลี้ยงนำเข้าเครื่องอุปโภคบริโภค เมื่อลูกนกเจาะเปลือกไข่ออกมา ลืมตาดูโลก ก็ต้องถูกขังอยู่ในกรงตั้งแต่แรกเกิด นกแก้วรุ่นใหม่ไม่รู้จักโลกอันกว้างใหญ่ และไม่รู้จักอาหารจากธรรมชาติ

จากนกแก้วป่าบินหาอาหารใส่ท้อง ก็กลับมาเป็นนก (สัตว์เลี้ยง) ที่มีชีวิตในกรงแคบ ๆ ไร้ความสามารถตามสัญชาตญาณเดิม หากผู้เลี้ยงปล่อยออกจากกรงไป ก็คงจะยากที่จะดำรงชีวิตหาอาหารกินเองได้

ข่าวแท็กซี่ถูกปล้น โฆษเฟอร์ถูกแทงหลายแผลดับอนาถ คนร้ายขับรถยังไม่แก่จึงขับรถเสียหลักลงข้างทาง ผู้ร้ายถูกจับได้ แต่ผู้ต้องหารายนี้ยังเป็นแค่เด็กวัยรุ่น และได้รับสารภาพว่า ที่ทำลงไปนั้นก็เพราะทำเลียนแบบมาจากเกมที่คุณทุกวัน เรื่องราวในเกมจะแนะวิธีหาเงินมาใช้ในการปล้นฆ่าเจ้าทรัพย์ วิธีนี้จะมีเงินใช้อย่างสบาย ๆ

คนอีกนั่นแหละที่มีความสามารถ สร้างเกมออกมาอมเม่า ให้คนเล่นหลงเชื่อคล้อยตามจิตใจถูกครอบงำจนเป็นตัวละครกระโดดออกมาแสดงนอกจอสมบทบาทอย่างน่าสะพรึงกลัว

ความเก่งอีกอย่างหนึ่งของคน คือ สามารถย่อโรงละครที่ใหญ่ให้เล็กลงได้ (ตู้ทีวี) จนชาวบ้านทั้งในกรุงนอกกรุงบ้านนาป่าดอย ต่างซื้อหาโรงละครประจำบ้านอย่างทั่วถึง นั่งเฝ้าชมจดจ่อทั้งวันทั้งคืน นิยายน้ำเน่าที่จัดจ้านไปด้วยรูปรสของกามราคะ ที่แสดงเต็มรูปแบบ ถูกซึมซับเข้าสู่จิตใจเยาวชนวัยรุ่นจนติดหมกมุ่นอยู่แต่การเที่ยวกิน ลูบ ตี๋ม เสพ เอาไว้เป็นที่พึงพอใจ

หนทางอนาคตของเหล่าเยาวชนจึงมีดมนเส้นทางชีวิตไร้ทิศทาง เยาวชนมีชีวิตความเป็นอยู่ไม่ต่างไปจากนกแก้วในกรงทอง ที่ขาดทักษะพื้นฐานของชีวิต หมดหนทางที่จะพึ่งตนเองได้

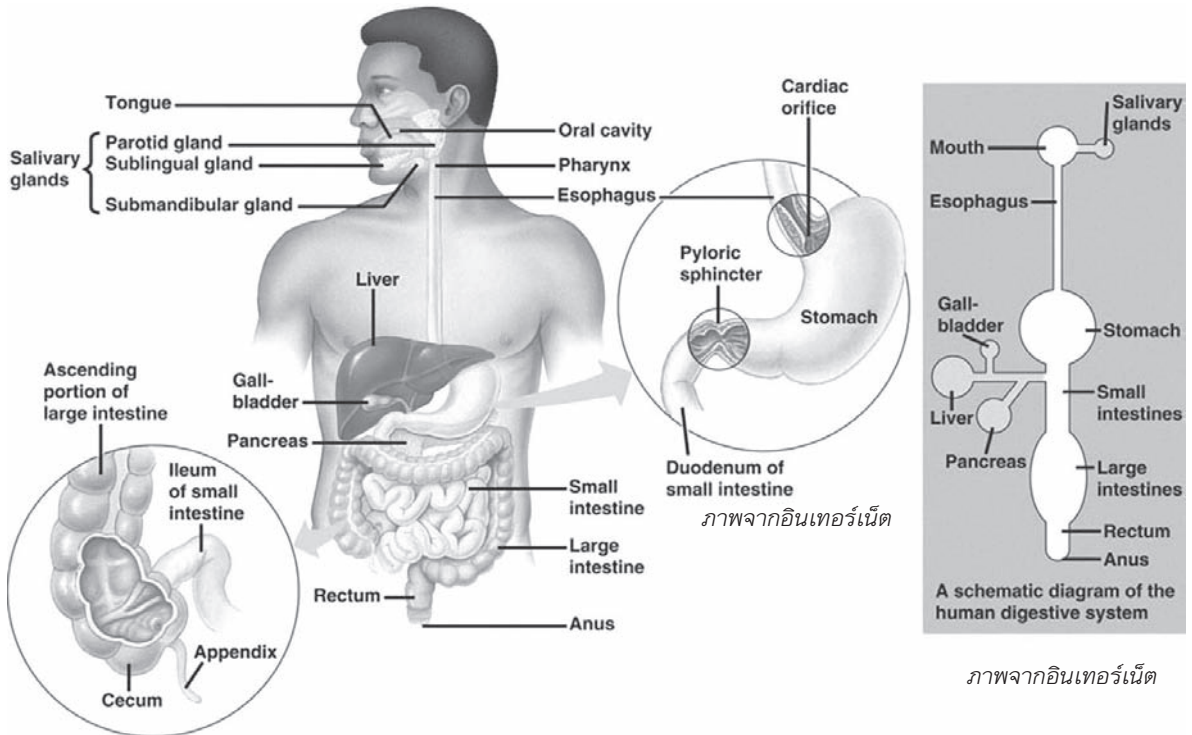
คนมากมายหลงความฉลาดของตนเอง แล้วมุ่งแสวงหาผลประโยชน์เข้ามาบำรุงบำเรอตน แล้วก็ปักใจเชื่อว่าสิ่งที่ได้มานั้น เป็นสุดยอดของชีวิต

แต่แท้จริงแล้วการทำร้ายทำลายธรรมชาติ หรือการเบียดเบียนทำร้ายสัตว์ หรือการมอมเมานำพาจิตวิญญาณของคนเป็น ๆ ให้หลงขึ้น ขอบคล้อยตามไปทำสิ่งเลวร้าย ขัดต่อศีลธรรมว่าเป็นเรื่องที่ดีนั้น แท้จริงแล้วไม่ใช่เป็นคนเก่งหรือฉลาดอะไรเลย แต่เป็นเรื่องโง่สุดโง่ เป็นการสร้างวิบากบาป ซึ่งเป็นกรรมหนักหนาสาหัสให้แก่ตนเอง ที่จะต้องชดใช้กรรมหนักนั้นไปตลอดอีกนานับชาติไม่ถ้วน

๗

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร

(ตอนที่ ๒๕)

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

หน้าที่ทางสรีระวิทยาของร่างกายกับหยินและหยาง

มีลม ตับ ไต เป็นหยิน สร้างสารหล่อเลี้ยงร่างกาย สร้างเลือดและฮอร์โมนต่าง ๆ ซึ่งเป็นวัตถุดิบพื้นฐานในการทำหน้าที่เลี้ยงร่างกาย

หัวใจ ปอด เป็นหยาง เพราะอยู่ด้านบน ทำหน้าที่ต่าง ๆ พอกเลือด ส่งเลือดไปเลี้ยงส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ถ้าขาดสารหล่อเลี้ยง ร่างกายก็ทำงานไม่ได้

หยิน - หยาง มีคุณสมบัติตรงข้ามกัน แต่พึ่งพาอาศัยกัน มีการเปลี่ยนแปลงขึ้นลงเปลี่ยนแปลงซึ่งกันและกันได้ ถ้าอยู่ร่วมกันอย่างสมดุลร่างกายก็จะเป็นปกติ

แต่ถ้าหากหยิน - หยางไม่สมดุล ก็เป็นเหตุให้เกิดโรคร้ายไข้เจ็บขึ้น หาก “หยาง” มีปริมาณมากเกินไป ก็จะทำให้ “หยิน” อ่อนกำลังลง และในทำนองกลับกัน ถ้า “หยิน” มากเกินไปก็จะเป็นอุปสรรคขวางกั้น “หยาง”

การเปลี่ยนแปลงทางพยาธิวิทยาของร่างกาย

ถ้าหยิน - หยางเสียสมดุลจะเกิดโรค โดยเกิดการเกิดโรคและการดำเนินการของโรคขึ้นอยู่กับปัจจัย ๒ ประการ คือ

๑. **ลมปราณด้านทานโรค** คือ สมรรถภาพในการต้านทานโรค จากภายในร่างกาย ได้แก่ สารจำเป็นในร่างกาย (เลือด น้ำเหลืองและฮอร์โมน) เป็นหยิน ลมปราณ (ลมหายใจเข้าออกยาว) เป็น “หยาง”

๒. **ลมปราณก่อโรค** คือ อิทธิพลและปัจจัยต่างๆ ที่ทำให้เกิดโรค จากภายนอกในร่างกาย ได้แก่ ความเย็น ความชื้น เป็น “หยิน” ความร้อน ลม ไฟ เป็น “หยาง”

การเปลี่ยนแปลงของหยินและหยางมีดังนี้

๑. **หยิน - หยางเพิ่มขึ้น** คือ ระดับของหยินหรือหยางเพิ่มสูงกว่าปกติ

ระดับลมปราณก่อโรคหยางเพิ่มขึ้น ทำให้เกิดกลุ่มอาการร้อน (หมายความว่า มีเม็ดเลือดแดงจำนวนมาก และมีการสร้างเม็ดเลือดที่กระดูกและไขกระดูกจำนวนมากในระยะแรก) เช่น มีไข้สูง เหงื่อออก หน้าแดง ซีพจรเร็ว ขณะเดียวกันหยางที่เพิ่มขึ้นสามารถเผาผลาญของเหลวในร่างกายให้

ลดลง ทำให้พบอาการคอแห้ง เป็นต้น เรียกว่า “หยางเพิ่มทำให้หยินป่วย

ระดับลมปราณก่อโรคหยินเพิ่มขึ้น ทำให้เกิดกลุ่มอาการเย็น (เพราะเม็ดเลือดน้อย ร่างกายกำลังขับเม็ดเลือดเสียจำนวนมากออกจากร่างกาย เช่น ปวดท้อง ท้องเดิน ลึนซิด มีฝ้าขาว ซีพจรลึก ขณะเดียวกันหยินเพิ่มขึ้นจะไปทำลายลมปราณหยางในร่างกาย ทำให้มีอาการกลัวหนาว มือเท้าเย็น เป็นต้น เรียกว่า “หยิน (เลือดมีความเป็นกรดสูง) เพิ่มทำให้หยางป่วย (มีเม็ดเลือดเสียจำนวนมากตกค้าง”

บางครั้งเรากินผักจำนวนมากแต่ดื่มน้ำตามในวันนั้นน้อยไป ก็จะทำให้ร่างกายของเราเกิด ‘อาการร้อนใน’ ได้ เพราะผักต่าง ๆ มีความเป็นต่างหยิน และมีคลอโรฟิลล์ เมื่อกินเข้าไปในจำนวนมากหรือกินเข้มข้น ‘คลอโรฟิลล์’ ก็จะไปจับเอาเซลล์เม็ดเลือดแดงที่ตายมาทิ้งที่ ‘กระเพาะ’ ผ่านไป ‘ลำไส้เล็ก’ และ ‘ลำไส้ใหญ่’ แต่ไม่มีน้ำจำนวนมากพอในการขับของเสียไปทิ้งอย่างรวดเร็ว จึงทำให้เกิดอาการร้อนใน ถ้าเป็นที่ริมฝีปากบน แสดงว่าเซลล์ตายอยู่บริเวณ ‘กระเพาะอาหาร’ ถ้าเป็นที่ริมฝีปากล่าง แสดงว่า เซลล์ตายอยู่บริเวณ ‘ลำไส้เล็ก’ และลำไส้ใหญ่

วิธีแก้ง่าย ๆ ก็ดื่มน้ำมาก ๆ ในตอนเช้าปกติตื่นนอนควรดื่มน้ำคือให้ได้ ๕ แก้ว แต่ถ้ามีอาการร้อนในควรดื่มน้ำเพิ่มขึ้นอีกเท่าที่จะทำได้ เพื่อขับของเสียไปทิ้งอย่างรวดเร็วพร้อมกับทำการสวนลำไส้ใหญ่ (ดีท็อกซ์) จะหายเร็วขึ้น

๒. **หยิน - หยางลดลง** คือ ระดับหยินหรือหยางลดลงต่ำกว่าปกติ ระดับหยินหรือหยางจะลดหรือเพิ่ม เกิดจากอารมณ์ และพฤติกรรมกรรมกรนอนดึก เป็นหลักใหญ่ในปัจจุบันนี้

ภาวะปัจจุบันนี้การทำงานมีแต่เรื่องเร่งรีบตลอดเวลา ทำให้เรามี **อารมณ์กังวลและเครียด** ไม่รู้ตัว ทำให้ **หายใจสั้น** เมื่อเครียดหรือกังวลมาก ๆ จะทำให้ ‘ถุงน้ำดี’ ข้น เพราะ ‘น้ำดี’ ที่จะมาย่อยไขมันลดลง ทำให้ร่างกายได้รับฮอร์โมน

การนอนดึกเกิน ๒๑.๐๐ น. ในตำราแพทย์แผนไทย และแผนจีนระบุว่า
ทำให้ร่างกายไม่มีพลังในการสร้างเลือดดีเพื่อไปฟอกเลือดเสียให้ได้เต็มประสิทธิภาพ

น้อยลง **หายใจสั้นทำให้ได้รับออกซิเจนน้อยไป**
ร่างกายเริ่มอ่อนแอขึ้นเรื่อย ๆ จนป่วย

พฤติกรรมนอนดึก ทำกันเป็นเรื่องปกติ ทำให้
ร่างกายผิดปกติจนเป็นปกติ **การนอนดึกส่งผลต่อ**
การสร้างเม็ดเลือดและฮอร์โมนโดยตรง การ
นอนดึกเกิน ๒๑.๐๐ น. ในตำราแพทย์แผนไทย
และแผนจีนระบุว่า ทำให้ร่างกายไม่มีพลังในการ
สร้างเลือดดีเพื่อไปฟอกเลือดเสียให้ได้เต็ม
ประสิทธิภาพ ถ้านอนดึกนาน ๆ ก็จะทำให้
ร่างกายป่วย คือ ร่างกายจะสั่งให้เราพักโดยมี
อาการเมื่อยเนื้อเมื่อยตัว ปวดตามจุดต่าง ๆ
ของเส้นลมปราณ แต่ว่าร่างกายบอกโดยการ
ส่งสัญญาณ ปวดและเมื่อยให้เรารู้บ่อย ๆ แต่เรา
ไม่สนใจ กลับกินยาแก้ปวด แก้เมื่อย เพื่อไปตัด
วงจรการรับรู้ของความเจ็บปวด แทนที่จะพัก
ผ่อนให้พอ หรือกินอาหารที่มีประโยชน์เพื่อซ่อมแ
ชมร่างกาย แต่กลับไปกินอาหารขยะ อาหารที่
แปรรูปมาก ๆ จนไม่มีสารอาหารหรือพลังชีวิต
เลยเข้าไป แล้วร่างกาย จะแข็งแรงได้อย่างไร

ระดับลมปราณก่อโรคหยินลดลง ทำให้เกิด
กลุ่ม ‘อาการร้อน’ (มีเม็ดเลือดแตกเสียสมดุล
จำนวนมากต่อเนื่องมากเกิน ๓๐ วัน แต่เม็ด
เลือดยังถูกขับออกน้อยมาก ทำให้เลือดข้น) เช่น
มีไข้เป็นเวลา เหงื่อออกมากตอนกลางคืน ร้อน
ตามฝ่ามือฝ่าเท้า ปากและลิ้นแห้ง ‘ชีพจรเล็ก
และเร็ว’ (บอกถึงหัวใจต้องสูบฉีดโลหิตไปเลี้ยง
ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายให้เร็ว เพราะปริมาณ
เลือดแดงลดลง จะด้วยเหตุนอนดึกมานาน
หรือติดเชื่ออารมณ์เครียดต่อเนื่อง ซึ่งทำให้
จำนวนเม็ดเลือดลดลงอย่างรวดเร็ว)

ระดับลมปราณก่อโรคหยางลดลง ทำให้เกิด
กลุ่ม “อาการเย็น” (บอกถึงร่างกายยังสร้าง
เม็ดเลือดเพิ่มขึ้นไม่ได้ แต่ขับเม็ดเลือดเสีย

ออกมากกว่า เช่น ใบหน้าซีดขาว กลัวหนาว มือ
เย็น อ่อนเพลีย เหงื่อออกมากตอนกลางวัน
ชีพจรเบา (บอกถึงหัวใจทำงานหนักในการสูบฉีด
โลหิตมานาน แต่ร่างกายยังไม่เข้าสู่สมดุลสักที
อาจเป็นเพราะยังพักผ่อนไม่พอ กินยาฟื้นฟู
บำรุงไม่พอ นอนไม่หลับมานาน ทำให้กระบวนการ
การสร้างเม็ดเลือดไม่ทัน หรือกินแต่ยาเคมีที่
ไปทำลายเม็ดเลือดจำนวนมากเกินไป)

การรักษาโรคเกิดจากสภาพหยางมากไป
(ร้อน) ก็ให้ ‘ยาเย็น’ (ยาที่มีสีและรสครบทุกรส
แต่เพิ่มรสและสีที่ร่างกายขาดมากตามปริมาณ
ที่สามารถไปขับพิษ ฟันฟูบำรุงอวัยวะและ
เซลล์เม็ดเลือดได้อย่างรวดเร็ว พร้อมกับ
เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมก่อโรคด้วย)

ถ้าเกิดจากสภาพหยินมากไป (เย็น) ก็ให้
‘ยาร้อน’ (ยาที่มีสารอาหารไปซ่อมแซม ฟันฟู
บำรุงร่างกาย พร้อมกับขับของเสียที่เป็นพิษทิ้ง
อย่างรวดเร็ว)

แต่ถ้าสภาวะหยางอ่อนลง แล้วมีผลทำให้
หยินดูมากเกิน การรักษาให้ใช้วิธี **เพิ่มหยาง**
(อาหารที่เป็นต่าง) และ **พยุหยิน** (อาหารมีความ
เป็นกรด) ให้คงสภาพพอดีไว้ หรือในทำนองกลับ
กันเพื่อปรับหยิน - หยางให้สู่สภาวะสมดุล

ในตำราแพทย์แผนไทยจัดรสไว้ ๙ รส คือ เผ็ด
เปรี้ยว เค็ม ผาต ขม หวาน หอมเย็น มัน เมาเปื้อน
อาหารหรือยาที่มีรสเค็ม - ขม - เปรี้ยว -
ผาต จัดเป็นหยิน

อาหารหรือยาที่มีรสเผ็ด - หวาน - จืด จัด
เป็นหยาง

ยาที่มีฤทธิ์ช่วยกระจาย ระบาย ขึ้นข้างบน
หรือออกข้างนอก จัดเป็นหยาง

ยาที่มีฤทธิ์ช่วยดับ สมาน ลงข้างล่างหรือ
เข้าข้างใน จัดเป็นหยิน

รศยา	๔ รส	๖ รส	๘ รส	๙ รส	แสดงกับโรค
เผ็ด (กฏุกะ)	เส้นขน, ผิวหนัง	บำรุงไฟธาตุ	ซาบกระดูก	แก้ลมจุกเสียด	ไข้ตัวร้อน
เปรี้ยว (อัมพิระ)	เส้นเอ็น, ทั่วกาย	บำรุงไฟธาตุ	ซาบไล่น้อย	แก้เสมหะ	น้ำเหลืองเสีย
เค็ม (ลวงมะ)	เส้นเอ็น, กระดูก	เจริญไฟธาตุ	ซาบเส้นเอ็น	แก้โรคผิวหนัง	กัดเนื้อร้าย
ฝาด (กาสาวะ)	เส้นเอ็น, ผิวเนื้อ	เจริญไฟธาตุ	ซาบเนื้อ	สมาน, กัดเนื้อร้าย	ท้องผูก
ขม (ติดติกะ)		แก้ร้อนใน ทำมูตรคุถบริสุทธิ	ซาบผิวหนัง	แก้โลหิตและดี	หัวใจพิการ
หวาน (มธุระ)		เจริญรสธาตุ	ซาบลำไส้ใหญ่	บำรุงกล้ามเนื้อ	บาดแผล
หอมเย็น			ซาบหัวใจ	บำรุงหัวใจ, ตับ, ปอด	ลมจุกเสียด
มัน			ซาบข้อต่อ	บำรุงเส้นเอ็น	เสมหะพิการ
เมาเบื่อ				แก้พิษดีและโลหิต	หัวใจพิการ

มูลเหตุก่อโรค มี ๖ ประการ ดังนี้

๑. กินอาหารผิดเวลา และอึดนัก
๒. เสพเมถุนมาก
๓. กลางวันนอนมาก
๔. กลางคืนนอนไม่หลับ
๕. โทสะมาก
๖. กลั่นอุจจาระ ปัสสาวะ

โทษห้ามผู้ให้พึ่งวัน ๑๑ ประการ เริ่มตั้งแต่แรกใช้

๑. อย่าอาบน้ำ
๒. อย่าทาขของหอม
๓. อย่าเสพเมถุน
๔. อย่าขัดสีร่างกาย
๕. อย่านอนกลางวัน
๖. อย่าทำงานหนัก
๗. อย่าเอาโลหิตออกจากกาย
๘. อย่าโกนศีรษะหนวดเครา
๙. อย่าโกรธ
๑๐. อย่านอนตากแดด ตากลม
๑๑. อย่ากินของมันคาว

 อ่านต่อฉบับหน้า

ภาพจากอินเทอร์เน็ต

ความรู้เกี่ยวกับการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท กระบวนการระงับคดีแพ่งและคดีอาญา (ตอนที่ ๓)

กระบวนการระงับคดีอาญา

กระบวนการระงับข้อพิพาททางอาญาแตกต่างกันตามประเภทของคดีอาญา คดีอาญาแบ่งออกเป็นประเภท ๆ ดังต่อไปนี้

- (๑) คดีความผิดลหุโทษ
- (๒) คดีความผิดอาญาอันยอมความได้
- (๓) คดีความผิดอาญาแผ่นดิน

คดีความผิดลหุโทษ หมายถึง ความผิดอาญาแผ่นดินที่มีโทษเล็กน้อย ซึ่งกฎหมายได้กำหนดโทษไว้เพียงจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เช่น ทะเลาะกันอย่างอื้ออึงในทางสาธารณะ, ยิงปืนในหมู่บ้านโดยไม่มีเหตุอันสมควร, เสพย์สุราจนเมา ประพาศติดนุ่งนวยในสาธารณะสถาน, หรือดูหมิ่นผู้อื่นซึ่งหน้า เป็นต้น จะเห็นได้ว่า ความผิด

ลหุโทษนั้นไม่ก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรง แต่อย่างไรก็ตาม ความผิดลหุโทษนี้กฎหมายไม่ได้กำหนดให้เป็นความผิดอันยอมความได้ ดังนั้นแม้ผู้เสียหายถอนคำร้องทุกข์ ไม่ตั้งใจดำเนินคดีไปก็ไม่ทำให้คดีระงับไปได้ แต่ความผิดลหุโทษนี้เจ้าพนักงานสามารถเปรียบเทียบปรับได้ เมื่อผู้ต้องหาชำระค่าปรับตามที่ได้ทำการเปรียบเทียบแล้ว คดีก็เป็นอันระงับสิ้นไป

ความผิดอาญาอันยอมความได้ หมายถึง คดีอาญาประเภทซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายต่อเอกชนคนหนึ่งคนใดเป็นส่วนตัว มิได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐหรือสังคม และความผิดใดจะเป็นความผิดอาญาอันยอมความได้นั้นกฎหมายจะต้องระบุไว้ชัดเจนว่าเป็นความผิดอันยอมความได้ เช่น ความผิดฐานยกยอก ฉ้อโกง

หมิ่นประมาท ทำให้เสียหาย อนามัย ช่มชู้ กระทำชำเรา ออกเช็คโดยเจตนาที่จะไม่ให้เกิดการใช้เงิน เป็นต้น ความผิดอาญาอันยอมความได้นี้เจ้าพนักงานของรัฐจะดำเนินคดีได้ก็ต่อเมื่อผู้เสียหายร้องทุกข์ (แจ้งความ) ต่อเจ้าพนักงานตามกฎหมายเสียก่อน และต้องร้องทุกข์ภายในกำหนด ๓ เดือน นับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดสำหรับคดีความผิดอันยอมความได้นี้ หากผู้เสียหายไม่ประสงค์จะดำเนินคดีกับผู้ต้องหาต่อไป ก็สามารถถอนคำร้องทุกข์ ถอนฟ้อง หรือยอมความได้ ซึ่งก็จะเป็นผลให้คดีดังกล่าวระงับไป

ความผิดอาญาแผ่นดิน หมายถึง คดีอาญาประเภทที่นอกจากจะทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เสียหายโดยตรงแล้ว ยังก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐและสังคมโดยรวมอีกด้วย ความผิดอาญานอกจากที่กฎหมายระบุไว้ชัดเจนว่าเป็นความผิดอันยอมความได้แล้ว จะเป็นความผิดอาญาแผ่นดินทั้งสิ้น เช่น ความผิดฐานลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ทำร้ายร่างกาย ฆ่าคนอื่น วางเพลิงเผาทรัพย์ ขับรถประมาท เป็นต้น ซึ่งความผิดอาญาแผ่นดินนี้แม้ผู้เสียหายไม่ติดใจดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด ก็ไม่ทำให้คดีระงับ เจ้าพนักงานของรัฐก็สามารถดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดต่อไปได้

คดีอาญาดังกล่าวสามารถระงับหรือเลิกกันได้ ดังนี้

๑. คดีอาญาเลิกกันโดยยินยอมเสียค่าปรับอย่างสูง ในคดีอาญาซึ่งมีโทษเล็กน้อย คือ มีโทษปรับแต่เพียงสถานเดียว เมื่อผู้กระทำความผิดยินยอมเสียค่าปรับในอัตราอย่างสูงสำหรับความผิดนั้นแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนศาลพิจารณาคดีนั้นก็เป็นอย่างเดียวกัน

ตัวอย่างเช่น บริษัท ดอกประดู่ จำกัด ละเลยไม่ลงคำว่า “จำกัด” ไว้ท้ายชื่อบริษัทในป้ายสำนักงานซึ่งมีความผิดอาญาตาม พ.ร.บ. กำหนดความผิดเกี่ยวกับห้างหุ้นส่วนจดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด บริษัทจำกัด สมาคมและมูลนิธิ พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๕ ต้องระวางโทษปรับสถาน

เดียวไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาท อย่างนี้เมื่อบริษัท ดอกประดู่ จำกัด ถูกเจ้าพนักงานดำเนินคดี ก่อนที่จะนำคดีดังกล่าวขึ้นฟ้องต่อศาล บริษัทยินยอมเสียค่าปรับในอัตราอย่างสูงคือ ๒,๐๐๐ บาท แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ คดีอาญานั้นก็เป็นอันเลิกกัน

๒. คดีอาญาโทษเลิกกันโดยการเปรียบเทียบ ในคดีอาญาความผิดโทษหรือความผิดอาญาที่มีอัตราโทษไม่สูงกว่าความผิดโทษหรือคดีอื่นที่มีโทษปรับสถานเดียวอย่างสูงไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท หรือความผิดต่อกฎหมายอาญาอื่น ซึ่งมีโทษปรับอย่างสูงไม่เกินกว่า ๑๐,๐๐๐ บาท เมื่อผู้ต้องหาชำระค่าปรับตามที่พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบแล้ว คดีก็เป็นอันเลิกกัน

ตัวอย่าง นายแดง เสพสุราจนเมาแล้วประพฤติดนุนวาย ครอบงำสติไม่ได้ขณะอยู่ในสาธารณะสถานต่าง ๆ ย่อมเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๗๔ ซึ่งมีอัตราโทษปรับไม่เกิน ๕๐๐ บาท ซึ่งเป็นความผิดโทษ เมื่อนายแดงถูกจับส่งพนักงานสอบสวน และพนักงานสอบสวนได้ทำการเปรียบเทียบปรับนายแดงเป็นเงิน ๑๐๐ บาท มาชำระให้ตามที่พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบ คดีก็เป็นอันเลิกกัน

๓. คดีอาญาในความผิดอันยอมความได้ ระงับโดยการถอนคำร้องทุกข์ ถอนฟ้องและยอมความ สำหรับคดีอาญาความผิดอันยอมความได้สามารถระงับคดีได้ ดังนี้

(๑) โดยการถอนคำร้องทุกข์ เนื่องจากความผิดอาญาอันยอมความได้นั้น เจ้าพนักงานจะดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดได้ก็ต่อเมื่อผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ (แจ้งความ) ต่อเจ้าพนักงานเสียก่อน และจะต้องร้องทุกข์ภายในกำหนดเวลา ๓ เดือน นับแต่วันที่รู้เรื่องการกระทำความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด ฉะนั้นเมื่อผู้เสียหายร้องทุกข์และต่อมาเจ้าพนักงานได้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา ไม่ว่าจะอยู่ในระหว่างการดำเนินคดีของพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ หรือศาล ผู้เสียหายก็มีสิทธิที่จะระงับหรือยกเลิกคดีด้วยวิธีถอนคำร้อง

ทุกซ์ต่อพนักงานสอบสวน ต่อพนักงานอัยการ หรือต่อศาลได้โดยแจ้งต่อเจ้าพนักงานดังกล่าวว่า ไม่ประสงค์จะดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดต่อไป

(๒) โดยการยอมความ สำหรับคดีอาญา อันยอมความได้นี้ เมื่อผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดแล้ว และไม่ว่าคดีดังกล่าวจะอยู่ในระหว่างการดำเนินคดีของพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ หรือศาล หรือผู้เสียหายก็มีสิทธิที่จะระงับคดี หรือยกเลิกคดีโดยวิธียอมความได้อีกวิธีหนึ่ง การยอมความในคดีอาญาดังกล่าวไม่มีแบบวิธีอย่างใด เพียงแต่แสดงหรือกระทำอาการใด ๆ ซึ่งทำให้เห็นโดยชัดแจ้งว่าไม่ประสงค์จะดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดต่อไป ก็เป็นอันใช้ได้แล้ว

ตัวอย่าง เช่น นายชว ยื่นฟ้องนายแดงต่อศาลว่า นายแดงออกเช็คโดยเจตนาไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็ค และธนาคารได้ปฏิเสธไม่ยอมจ่ายเงินตามเช็คให้แก่ นายชว ในระหว่างที่ศาลกำลังกำลังสืบพยานอยู่ นายแดงและนายชวได้ทำความตกลงต่อหน้าศาลว่า นายแดงจะชดใช้เงินตามเช็คให้นายชว นายชวจึงไม่ตั้งใจดำเนินคดีกับนายแดงต่อไป ก็ถือว่าเป็นการยอมความกันแล้ว ซึ่งมีผลทำให้คดีดังกล่าวระงับไป

(๓) โดยการถอนฟ้อง คดีอาญาอันยอมความได้บางครั้งผู้เสียหายอาจจะไม่ได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน แต่ได้ยื่นฟ้องผู้กระทำผิดต่อศาลด้วยตนเอง ในกรณีนี้แม้คดีดังกล่าวยังไม่ถึงที่สุด เช่น กำลังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาล ไม่ว่าในศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกา หากผู้เสียหายประสงค์จะระงับคดีหรือยกเลิกคดีก็สามารถทำได้โดยการถอนฟ้องได้ ซึ่งเมื่อถอนฟ้องไปแล้วก็จะนำคดีดังกล่าวมาฟ้องอีกไม่ได้

ตัวอย่าง เช่น นายดำถูกนายเชียวฉ้อโกงเงินจำนวน ๒,๐๐๐ บาท นายดำจึงได้ยื่นฟ้องนายเชียวเป็นคดีอาญาในข้อหาฉ้อโกง ต่อมาศาลชั้นต้นตัดสินจำคุกนายเชียว ๖ เดือน นายเชียวอุทธรณ์

ขณะคดีกำลังอยู่ระหว่างพิจารณาของศาลอุทธรณ์ นายเชียวคืนเงินให้แก่ นายดำ นายดำจึงถอนฟ้องคดีดังกล่าว ซึ่งก็มีผลทำให้คดีนี้เป็นอันระงับหรือยกเลิกไป นายเชียวไม่ต้องถูกจำคุก ๖ เดือน ตามที่ศาลชั้นต้นตัดสินต่อไป

๔. การถอนฟ้องในคดีความผิดอาญาแผ่นดิน สำหรับความผิดอาญาแผ่นดินนั้น เมื่อมีการกระทำผิดดังกล่าวเกิดขึ้น ก็ไม่สามารถที่จะระงับคดีหรือยกเลิกคดีโดยวิธีการเปรียบเทียบหรือถอนคำร้องทุกข์ หรือยอมความได้ ดังนั้นวิธีที่จะทำให้คดีระงับได้ก็เฉพาะวิธีถอนฟ้องเท่านั้น สำหรับความผิดอาญาแผ่นดิน ผู้มีอำนาจฟ้องร้องผู้กระทำผิดต่อศาล ได้แก่ ผู้เสียหาย หรือผู้ที่กฎหมายกำหนดให้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้เสียหายพวกหนึ่ง และพนักงานอัยการอีกพวกหนึ่ง ดังนั้น เมื่อผู้เสียหายหรือผู้ที่มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้เสียหายได้ยื่นฟ้องผู้กระทำผิดต่อศาลแล้ว ขณะที่คดีนี้กำลังอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาล ไม่ว่าจะ เป็นศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ หรือศาลฎีกา ถ้าคดียังไม่ถึงที่สุด ผู้เสียหายหรือผู้ที่มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้เสียหายซึ่งเป็นโจทก์ยื่นฟ้องคดีก็สามารถยกเลิกคดีดังกล่าวโดยการถอนฟ้องได้ ซึ่งก็จะเป็นผลทำให้ผู้เสียหายหรือผู้ที่มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้เสียหายนำคดีดังกล่าวมาฟ้องอีกไม่ได้ แต่อย่างไรก็ตามไม่ตัดสิทธิพนักงานอัยการที่จะนำคดีนั้นมาฟ้องอีก

ตัวอย่าง เช่น นาย ก. ลักทรัพย์ของนาย ข. ไป นาย ข. จึงได้ยื่นฟ้อง นาย ก. ต่อศาลระหว่างที่ศาลกำลังพิจารณาคดีอยู่ นาย ข. ไม่ตั้งใจจะดำเนินคดีกับนาย ก. ต่อไป นาย ข. ก็สามารถถอนฟ้องคดีดังกล่าวได้ ซึ่งเป็นผลทำให้คดีนี้ระงับไป นาย ข. จะยื่นฟ้อง นาย ก. ในเรื่องนี้อีกไม่ได้ แต่อย่างไรก็ตามเนื่องจากคดีลักทรัพย์เป็นคดีอาญาแผ่นดิน เมื่อนาย ก. ลักทรัพย์ของนาย ข. ดังกล่าว พนักงานสอบสวนก็มีอำนาจสอบสวนและจับกุมนาย ก. มาดำเนินคดีได้ แม้ นาย ข. เจ้าทรัพย์จะไม่ได้แจ้งความก็ตาม เมื่อ

สอบสวนเสร็จ พนักงานอัยการก็มีสิทธิยื่นฟ้อง นาย ก. ต่อศาลในข้อหาลักทรัพย์ของนาย ข. อีก ได้ แม้นาย ข. จะได้ออนฟ้องนาย ก. ไปแล้วก็ตาม

๕. การดำเนินคดีอาญาจนถึงที่สุด ในคดีอาญาทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นความผิดลหุโทษ ความผิดอาญาอันยอมความได้ หรือความผิดอาญาแผ่นดิน เมื่อไม่สามารถระงับคดีหรือเลิกคดีตามวิธีต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น จนในที่สุดได้มีการนำคดีขึ้นฟ้องร้องต่อศาล ดังนั้น เมื่อศาลได้มีคำพิพากษาแล้ว และคดีดังกล่าวได้ถึงที่สุด ข้อพิพาทระหว่างผู้เสียหายและจำเลยดังกล่าวก็เป็นอันระงับไป ผู้ใดจะนำคดีดังกล่าวมาฟ้องร้องหรือดำเนินคดีกับจำเลยคนเดียวกับที่ศาลพิพากษาแล้วอีกไม่ได้ เพราะถือว่าบุคคลจะถูกฟ้องซ้ำในการกระทำผิดอันเป็นกรรมเดียวอีกไม่ได้

ตัวอย่าง เช่น นาย ก. ลักทรัพย์ของ นาย ข. จึงถูกจับกุมมาดำเนินคดี พนักงานสอบสวนได้ทำการสอบสวนแล้วส่งสำนวนการสอบสวนมาให้พนักงานอัยการพิจารณา พนักงานอัยการพิจารณาแล้วมีคำสั่งฟ้องผู้ต้องหา และนำตัวผู้ต้องหาไปยื่นฟ้องเป็นจำเลยต่อศาล ในชั้นศาลจำเลยให้การปฏิเสธ พนักงานอัยการจึงได้นำพยานหลักฐานเข้านำสืบต่อศาล ในที่สุดศาลพิพากษาลงโทษจำคุกนาย ก. มีกำหนด ๑ ปี นาย ก. พอใจ ไม่ยื่นอุทธรณ์คดีถึงที่สุด ถือว่าคดีนี้เป็นอันระงับ ผู้ใดจะนำคดีที่ นาย ก. ลักทรัพย์นาย ข. มาฟ้องร้องอีกไม่ได้

กระบวนการระงับคดีแพ่ง

เมื่อมีกรณีพิพาททางแพ่งเกิดขึ้น คู่กรณีสามารถระงับข้อพิพาทด้วยวิธีการดังต่อไปนี้

(๑) การระงับข้อพิพาทโดยปฏิบัติตามข้อเรียกร้องของคู่กรณี

(๒) การระงับข้อพิพาทโดยการประนีประนอมยอมความ

(๓) การระงับข้อพิพาทโดยวิธีการอนุญาโต

ตุลาการ

(๔) การระงับข้อพิพาทโดยการฟ้องร้องคดีต่อศาล

วิธีการระงับข้อพิพาทดังกล่าวข้างต้นอาจจะถูกนำมาใช้เพียงอย่างเดียว หรืออาจจะถูกนำมาใช้ร่วมกันได้ตามความจำเป็นในแต่ละกรณี ๆ ไป

๑. การระงับข้อพิพาทโดยปฏิบัติตามข้อเรียกร้องของคู่กรณี

วิธีการนี้เป็นวิธีการระงับข้อพิพาทที่มีผลทำให้กรณีพิพาทระงับลงไปได้อย่างรวดเร็ว จะเกิดขึ้นได้เฉพาะเมื่อคู่กรณีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดในทางแพ่งไม่ต้องการจะโต้แย้งสิทธิของคู่กรณีพิพาทอีกต่อไป และยอมที่จะปฏิบัติตามข้อเรียกร้องของคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่ง เมื่อได้ปฏิบัติตามข้อเรียกร้องดังกล่าวแล้ว กรณีพิพาทก็จะระงับสิ้นสุดลง ยกตัวอย่าง เช่น เมื่อนาย ก. ถูกนาย ข. กล่าวหาว่าปลอ่ยปละละเลยสัตว์เลี้ยงของตนโดยไม่ดูแลให้ดี ทำให้สัตว์เลี้ยงของตนไปกินข้าวผู้เสียหายไปจำนวนหนึ่ง ผู้เสียหายจึงมาเรียกร้องให้นาย ก. ชำระเงินค่าสินไหมทดแทนความเสียหายในทางแพ่งฐานละเมิด เป็นเงิน ๕๐๐ บาท นาย ก. ไม่ทราบว่าผู้เสียหายได้เสียหายไปจริง ๕๐๐ บาท ตามคำกล่าวหาหรือไม่ และข้าวที่เสียหายนั้นเกิดจากสัตว์เลี้ยงของนาย ก. คนเดียวไปกินหรือไม่ หรือเกิดจากสัตว์เลี้ยงคนอื่นไปกินด้วย แต่เนื่องจากนาย ก. ไม่ต้องการจะให้มีการทะเลาะเบาะแว้งและพิพาทต่อไป จึงตกลงและได้ชำระเงินให้แก่ผู้เสียหายไปจำนวน ๕๐๐ บาท ตามข้อเรียกร้อง การปฏิบัติตามการชำระเงินให้แก่อีกฝ่ายหนึ่งตามข้อเรียกร้องก็จะทำให้ข้อพิพาทในเรื่องดังกล่าวระงับลง

วิธีการนี้มีผลดี คือ ทำให้ข้อพิพาทระงับลงไปได้โดยรวดเร็ว และไม่เสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการระงับข้อพิพาท แต่มีผลเสียสำหรับผู้ถูกกล่าวหาที่ต้องดำเนินการปฏิบัติตามข้อเรียกร้อง โดยไม่มีการขอต่อรองผ่อนผันให้ตนเองต้องรับภาระการปฏิบัติชำระหนี้ให้ลดน้อยลง หรือชักช้ากว่าที่ถูกกำหนดมาให้ปฏิบัติ

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ปิดท้าย

พ.ด.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

© Leo Blanchette * www.ClipartOf.com/22525

crowneurope.eu

ปีศาจจำแลง

ปีใหม่ ชีวิตใหม่

หวังสดใส ใฝ่ศักดิ์ศรี

แสวงหา ลิขสิทธิ์เสรี

ตามกติกา ... สังคมธรรม

เมืองไทย ดินแดนพุทธ

หวังสูงสุด คืออ่อนน้อม

ผู้คน ใต้ฟ้าดำ

พบแสงสว่าง นำทางเดิน

หลุดพ้น การเมืองเก่า

ปลักน้ำเน่า มานานเนิ่น

การเมือง ใช้การเงิน

ลวงประชา ... ค่านิยม

ฟ้าสูง แผ่นดินต่ำ

ไทยหนุนนำ มั่นชื่นชม

น้อมเกล้า ถวายบังคม

ทูนจงรัก ด้วยภักดี

บัดชบ เศรษฐีใหม่ !

ลวงล่อใจ เอื้อไมตรี

ปรนเปรอ ดังปราณี

แท้ซื่อทาส ... ด้วยเงินตรา !!!

๒